Molnár István

MINT PILLANGÓ A TŰZHÖZ

ÁGHEGY KÖNYVEK

Molnár István:

Mint pillangó a tűzhöz

Molnár István

Mint pillangó a tűzhöz

A szerző *Fjärilens tredje val* című - svéd nyelven írt,
1996-ban, az Ordfront Kiadónál megjelent -
regényének magyar változata

ÁGHEGY KÖNYVEK

ÁGHEGY KÖNYVEK
Sorozatszerkesztő: Tar Károly

A kötet megjelenését támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

A Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága
Svédországi Magyarok Országos Szövetsége
Ághegy-Liget Baráti Társaság

© Molnár István

© Ághegy-Liget Baráti Társaság

ISBN 975-963-552-434-1

KIADJA A SZÉKELYHÁZ KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY

Felelős kiadó: Nagy Zoltán kuratóriumi elnök

1. A férfi az ágyban

Kevés az ideje. Alig egy hónap. És semmit sem tehet. Sérült a teste, és tudja, hogy a saját erejéből többé nem mozdíthatja.

Az orvosok győzködték, hogy majd meggyógyul. Sokáig fog tartani, mondogatták. Türelmesnek kell lennie.

Türelem, ízlelgette a szót. Hiszen emberfia nála türelmesebb nem lehet. De mire megy vele? Kevés az idő.

Csak nyugalom. Semmi kapkodás.

Nem engedheti meg, hogy olyan érzések kerítsék hatalmába, amelyeket, úgy hitte, már rége srég elfelejtett.

Behunyta a szemét.

Ki lesz az éjszakai ügyeletes? Hisztérikus Karin, aki a saját hangszintjénél egy oktávval magasabban sipákol, mert fő a jó kedély? Vagy az az ostoba diák, aki az éjszakai munkával szándékozik biztosítani az *életre való felkészülés* anyagi feltételeit? Te jóisten...

Halkan dúdolni kezdett egy régi dalt.

Következik tehát még egy elpocsékolt éjszaka. És az elpocsékolható éjszakák száma egyre csökken. Ez járt a fejében miközben tovább énekelt, egyre inkább belefeledkezve a dalba.

Korbácsütésként érte a nővér rikácsoló köszönése. *Szépjóestét!* Örvend, hogy a kedves betegnek nótázni van kedve, de a legtöbben ilyenkor már alszanak. Kissé késő van, nem gondolja? Dehogynem, felelte a férfi nyugodtan, anélkül, hogy a szemét kinyitotta volna. *Nagyon* késő van.

*

A nővér a fiúnak ütközött, ráförmedt, mintha az szándékosan állta volna útját, majd tovább futott. A fiú csodálkozva nézett utána, aztán a kórterem felé fordult, ahonnan a lány kiszaladt. Az ajtó félig nyitva állt. Odabent csend. Tétován előrelépett és benézett a szobába. Az egyetlen ágyon egy férfi feküdt, mozdulatlanul, és nyugodt pillantással szemlélte a belépőt. A fiú zavarba jött. Az imént attól tartott, hogy valaki rosszul lett a szobában, esetleg haldoklik, vagy meg is halt, és most úgy érezte, mintha rajtakapták volna valamin. Emlékeztetnie kellett magát, hogy ö itt ápolószemélyzet, a férfi az ágyban pedig egy beteg.

– Segíthetek valamit? – kérdezte.

A férfi nem válaszolt. Tovább fürkészte a fiút. Végül megszólalt.

– Új munkaerő.

– Igen – mondta zavartan a fiú és hozzátette, hogy első napját tölti a kórházban. Nem tudott megszabadulni attól a kellemetlen érzéstől, hogy mindjárt felelősségre vonják valamiért.

– Hogy hívnak? – kérdezte a férfi az ágyban.

A hang nem volt barátságtalan, de volt valami tiszteletet parancsoló benne, és ez tovább fokozta a fiú zavarát.

– Bengt – felelte kelletlenül.

– No és mi szél hozott erre?

A fiú kellemetlen érzése most ingerültségbe csapott át. Suta kísérletet tett, hogy magához ragadja a kezdeményezést.

– Azt kérdeztem, hogy segíthetek-e valamit. Talán válaszoljon a kérdésemre!

A férfi fölnevetett.

– Semmi okod nem volt rá, hogy föltedd ezt a kérdést. Ahogy ott álltál az ajtóban és igyekeztél magadra erőltetni valamiféle betegápoló-kinézetet, indokoltabb lett volna, ha én kérdezem meg, hogy miben segíthetek. Nem így volt, kedves Bengt?

– Te jóisten! – tört ki a fiúból. – Amikor láttam, hogy a nővér kirohan innen, hát azt hittem, hogy valaki... – Egy türelmetlen kézmozdulattal fejezte be a mondatot.

– Hogy valaki legalábbis az utolsókat rúgja idebent? De ha a nővér segítségért sietett, nem futott volna el az első kolléga mellett, akit megpillant. Nemde?

– Na, jól van – sóhajtott Bengt, mintegy feladva a vitát. – Nem szoktam elemzésekbe bocsátkozni, ha egy ilyen helyzetbe kerülök. Nem vagyok számítógép.

– Azt észrevettem – mondta a férfi az ágyban.

Bengt felnevetett és megcsóválta a fejét.

– Tényleg nehéz eset maga.

– Végre fején találtad a szöget – mosolygott a férfi. – Húzd ide azt a széket és ülj le egy kicsit!

Bengt szeretett volna tiltakozni. Mondhatta volna, hogy nem ezen az osztályon dolgozik, hogy csak egy rövid szünetet engedhet meg magának, és hogy a társalgó felé tart, hogy végre elszívjon egy cigarettát – és mindez igaz volt. De mégsem szólt semmit. Tudta, akármit is mondana, üres magyarázkodásnak tűnne. Amint rápillantott az üres székre, amelyet fölajánlottak neki, valami megmagyarázhatatlan, pánikszerű érzés kerítette hatalmába, ösztöne azt súgta, meneküljön, másodpercet se maradjon ebben a szobában és egyetlen szavára se figyeljen ennek a férfinak, aki most barátságos mosollyal szemlélte öt, majd a kezében lévő cigarettásdobozra pillantva így szólt:

– Ülj le és gyújts rá.

És Bengt leült.

*

Katarina fél nyolckor ébredt és csodálkozva állapította meg, hogy Bengt még nincs otthon. A fiú éjszakai műszaka reggel hatig tartott. Már rég itt kellene lennie.

Tudta, hogy Bengt jobban tartott a kórházi ügyelettől, mint azt hajlandó volt beismerni. De az éjszakai műszakot jól fizették, és ha a nyarat valóban Olaszországban szándékozzák tölteni, akkor most meg kell fogni a munka végét.

Reggelit készített és közben ki-kipillantott a konyhaablakon a közeli metróállomás irányába. De Bengt még nem bukkant fel. Jóval később, amikor Katarina már a peron felé sietett, hogy elérje a szokásos vonatját, pillantotta meg a fiút.

Utána kiáltott, de Bengt maga elé meredve baktatott a kijárat felé. Katarina megfordult és utána futott.

– Hé! Meg lehet süketülni egy kis munkától?

Bengt csak akkor fordult a lány felé, amikor az már utolérte és megragadta a karját. Úgy meredt rá mintha még sohasem látta volna.

– Na, mi van? – nevetett Katarina. – A munkásosztály diszkrét bája?

Bengt tovább meredt rá, és Katarina megértette, hogy a fiú nemcsak egyszerűen fáradt volt. Űzött, nyugtalan volt a pillantása. Hirtelen – egy részéről szokatlanul határozott mozdulattal – megragadta a lány kezét.

– Katti, az ördögbe is, menjünk haza!

Katarina szótlanul követte.

Hát majd beszól a munkahelyére, hogy később megy be.

*

– Nyissunk egy kis ablakot? – kérdezte a nővér.

– Nincs az a kis ablak, amit én kinyitnék – szólt a férfi az ágyban.

A nő erőltetetten felnevetett és magyarázni kezdte, hogy természetesen úgy gondolta, hogy ö maga nyitná ki az ablakot, amennyiben a kedves beteg úgy kívánja. Amennyiben a kedves beteg szeretne egy kis friss levegőt szippantani.

A férfi nem válaszolt. Bengtre gondolt.

Felidézte magában beszélgetésük részleteit és arra a következtetésre jutott, hogy a fiú egészen bizonyosan bekapta a horgot. Lehetetlen lesz túltennie magát a hallottakon. Meg fogja tenni, amit kér tőle. Részben a pénzért, részben, mert meggyőzi magát arról, hogy ez a helyes döntés.

Így kell, hogy legyen, gondolta a férfi az ágyban. Így kell, hogy legyen...

– Csukjuk talán be az ablakot? – csicsergett a nővér.

*

Amint beléptek a lakásba, Bengt, továbbra is szótlanul, egyenesen a fürdőszobába ment és a forró zuhany alá állt. Katarina készített egy kanna teát és a nappaliban az asztalra állította. Majd elővett egy üveg konyakot, amit néhány hete kapott ajándékba az egyik csoportjától. Leült és várt.

Bengt visszatért a fürdőszobából és fáradt mosollyal nyugtázta a terített asztalt.

– Katasztrófasegély RT, az úr szolgálatára – szólt Katarina.

Bengt pokrócba burkolózva elhelyezkedett a díványon és kortyolgatni kezdte a teáját.

Ahogy összekuporodva ült ott két kézzel fogva a bögrét, Katarina úgy vélte, hogy valóban úgy néz ki, mint akit épp a tengerből húztak ki.

Végül a fiú beszélni kezdett. Kezdetben akadozva, keresve a szavakat, később mind lendületesebben és izgatottabban, ecsetelte különös találkozását a béna férfival.

Amikor befejezte, Katarina az ablaknál állt, háttal a fiúnak.

Sokáig tartott, míg végre megtörte a csendet.

– A pénzen jár az eszed – mondta komoran.

– Ki a fenének ne járna a pénzen az esze! – tört ki a fiúból.

Katarina villámgyorsan felé fordult.

– Nem tudom, ki a fenének! *Neked* ne járjon a pénzen az eszed!

Egymásra néztek. Bengt úgy festett, mint aki azonnal elsírja magát.

A lány közelebb lépett hozzá.

– Nem tudom, hogy mi helyes és mi helytelen. De a pénznek ehhez semmi köze. Ha csak a pénzen jár az eszed, az már eleve helytelen.

– Tudom. Hát nem mondtam, hogy...

Katarina közbevágott.

– Ha a pénzen jár az eszed, előbb fojtalak meg én téged, mint te öt.

Bengt fölpattant.

– Az ég szerelmére Katti, szó sincs arról, hogy...

A pokróc lecsúszott róla és a fiú suta közelharcot folytatott a takaróval.

– Szó sincs arról, hogy meg kellene fojtanom!

– De igen! – vágott vissza élesen a lány. – Pontosan arról van szó.

Bengt végre ismét maga köré gyűrte a pokrócot, egyik karja visszanyerte mozgási szabadságát. Vadul hadonászott vele.

– Nem! Szó sincs arról! Biztos vagyok benne, hogy nem akar meghalni. Igazából nem akar! Csak azt szeretné, hogy az övé legyen a döntés joga. Hogy választhasson! Azt mondta, hogy tulajdonképpen nem hiszi, hogy képes lenne szétharapni azt a bogyót. Szó szerint azt mondta: *Talán életem legboldogabb pillanata lesz, amikor kiköpöm!*

Katarina mélyet sóhajtott és visszament az ablakhoz.

Ismét hosszú csend következett, mielőtt a lány kimondta, amit Bengt elvárt tőle. Amikor hallotta Bütyök jellegzetes kopogását – ti-ti-ti-tam-tam – és barátja belépett, mielőtt még ajtót nyitott volna.

– Nocsak – szólt, amikor megpillantotta az üres konyakosüveget az asztalon. – Már nélkülem is piáltok? Hoztam egy kis utánpótlást. – Üveget húzott elő a hátizsákjából.

– Vecchia Romagna – szólt tudálékos hangon, mutatóujját a magasba emelve. – Ezt a nevet jól vésd az eszedbe! Természetesen *etichetta nera*! Majdhogynem túl jó nekünk. Azazhogy *neked* mindenképpen túl jó. Na, mesélj már! Összeveszteték? Végleg szakítottatok?

Bengt idegesen intett.

– Szóval nem?! – kiáltotta Bütyök. – Hát akkor meg mi van? Más problémát el se tudok képzelni. Egyébként ez sem lenne probléma. Ellenkezőleg. Sok minden megoldódna. Hiszen tudod, hogy szeretem. És tudod, hogy Katarina is valójában engem szeret! Csak útjában állsz a boldogságunknak!

– Ne idétlenkedj már – szólt Bengt.

– Sohasem idétlenkedek – mondta Bütyök.

Fölemelte az asztalról a poharakat, két-két ujjal utálkozva távol tartva őket magától, fintorogva, mint akit hányinger környékez, közölte, hogy nem hajlandó mustáros-bödönből konyakot inni. Kiszáguldott a konyhába, rövid turkálás után visszatért két hosszú talpas borospohárral.

– Valamivel kevésbé barbár – magyarázta és nekilátott kinyitni az üveget.

Bengt végre szóhoz jutott.

– Tegnap óta egy kórházban dolgozom.

Bütyök mozdulatközben megmerevedett, majd lassan felnézett.

– Rettenetes!

Bengt elvesztette a türelmét.

– Képes lennél befogni a szádat és végighallgatni?

– Nem lennék képes – szólt Bütyök komolyan. – De azért csak mondjad. Addig iszogatok.

*

A finn vendégek kitűnő hangulatban voltak és ez kizárólag Katarina érdeme volt. Könnyedén és szakszerűen magyarázva végigvezette őket az eladásra kínált létesítmény különböző részlegein. Az ingatlanközvetítő iroda képviselője besegített egy-egy adattal, egyébként teljesen átengedte a terepet a lánynak. A csoport tagjai fennhangon sajnálkoztak, amikor Katarina közölte, sajnos nem tud részt venni a tervezett közös vacsorán, a város egyik előkelő éttermében.

Rendelt két taxit a vendégeknek és egy harmadikat magának.

Bütyök már részeg volt és önmagát is túlszárnyalta, amikor Katarinát megpillantotta.

Térdre vetette magát. A lány kezét csókolgatta. És fennhangon magyarázta, miként űzte lovát, éjt nappallá téve, az Alpokon át, a korábbi Nyugati Német Birodalom vigasztalan vidékein keresztül, a félkegyelmű dánok földjén, ahol majdhogynem nekivágtatott Hamlet komor várának, majd megállás nélkül tovább, nem keresvén pihenőhelyet a festői délsvéd lugasokban sem, bár alfeléből kiserkent a vér, mert tudva tudta, megnyugvást addig úgysem talál, amíg imádott királynője lába elé nem vetheti magát.

Katarina vadul rugdosódott, amikor Bütyök a lába után kapkodott, hogy megcsókolja. Majd, négykézláb kergetve a lányt, azt kiabálta, hogy számára úgyis sokkal nagyobb örömet jelent, ha csak Katarina lábnyomát és nem a valódi lábát csókolgatja. Jól tudja ugyanis, hogy szerelmük teljességgel plátói. És ez így helyes. Maradjon is így, az idők végestelen végezetéig. Ámbár egyszer, csak egyetlenegyszer tehetnének egy icipici kivételt és behúzódhatnának a hálószobába. Csak egy félórácskára. Bengtet addig bezárnák a hűtőszekrénybe. Észre sem venné.

Katarina kilátásba helyezte ezen apró kegyet, amennyiben nemes lovag, von Bütyök, nem elégszik meg félmunkával, hanem valamennyi lábnyomát végigcsókolja, legalábbis az aznapiakat, kezdvén azt Högdalen előváros ipartelepének poros útján.

Aztán pedig már nyakig benne voltak a szokásos szócsatáik egyikében. Bengt csak figyelt. Mint mindig, most is ö volt előadásuk állandó közönsége. Miközben nagyokat röhögött, erőt vett rajta valami szentimentális érzés is, hogy újra együtt van barátaival – Katarina ezt, egy amerikai tévésorozat nyomán, kis-kunyhó-a-prérin-érzésnek szokta nevezni – és nevetésébe forró örömkönnyek vegyültek.

Bütyök azonnal abbahagyta az előadást.

– No de Bengt! Csak vicceltem. Nem zárunk be a hűtőszekrénybe.

Bengt felnevetett, aztán sírt egy kicsit, és egyiket sem tudta abbahagyni.

Bütyök és Katarina leült, miközben Bütyök, látszólag a lány felé suttogva, azt javasolta, hogy koccintsanak egyet Bengt hihetetlenül gazdag érzelmi életére.

Bengt is töltött magának, habár korábban úgy döntött, hogy ma már nem iszik többet.

Nemsokára indulnia kell a kórházba.

Csendben kortyolgatták a konyakot.

Aztán Bütyök mesélni kezdett a házról. Számtalan unokatestvére egyikétől kölcsönkért egy autót, és a Nápolytól délre eső tengerparti szakaszon ide-oda furikázott. Mindenkivel szóba elegyedett, az éjszakát pedig egy kis halászfalu vendégfogadójában töltötte. Hajnalra a fél falu a barátja volt. Egy öreg halász fölajánlotta, hogy kibérelhetnek nyárra egy üresen álló tanyát. Kicsit össze kell majd rámolni, de áram és folyóvíz van, a lakbér pedig nevetségesen alacsony.

Katarina és Bengt föltett néhány kérdést a házról és a vidékről. Bütyök válaszolgatott. Nyilvánvaló volt, hogy megtalálta a helyet, amelyről már régóta álmodoztak.

– Csak már ott lennénk – sóhajtott Katarina.

Bengt fölállt, hogy munkába induljon.

*

A férfi azonnal látta, és magában szórakozott is rajta, hogy Bengt erősen eltökélte, ezúttal ö fogja irányítani a beszélgetést. De az is látszott a fiún, hogy maga sem hiszi, hogy ez sikerülni fog neki. A férfi úgy döntött, hogy segít rajta.

Nyugodtan és barátságosan válaszolt a kérdésekre. Kerülte az ironikus kommentárokat. Igen. Vannak rokonai. Szülei mindketten élnek. Stockholmtól nem messze, Vaxholmban laknak, a házban, amelyet maga vett nekik. Viszonya a szüleivel azonban rossz. A baleset előtt ritkán találkoztak, utána pedig szintén úgy intézte, hogy minél kevesebbet lássa őket a kórházban. Néha azért el-eljöttek. Mert az úgy illik. Csakis azért.

Nem. Semmi kedve elmondani, hogy miért rossz a kapcsolatuk. Hosszú és bonyolult történet. De például az, hogy néhány évvel ezelőtt, egy üzlet sikeres lebonyolítása után, megvette nekik a vaxholmi házat – pont ott és pont olyat, amilyet mindig szerettek volna – egyféle bosszú volt. Hiszen mást se hallott soha, mint hogy ö milyen félresikerült senki. Na, erről ennyit. Bengt elégedjen meg annyival, hogy a szülei csak megkönnyebbülnének, ha ö meghalna.

Bátyja is van. Az ám a jól sikerült gyerek!

A baleset után egyszer meglátogatta. De ki nem állhatják egymást. Megkérte, hogy többet ne jöjjön.

Az egész rokonsága álszent és zsugori társaság. Azt várják, hogy örököljenek. Talán majd úgy áll bosszút, hogy valamennyit túléli.

Munkáját tekintve műkereskedő. És még sok minden egyéb. Leginkább külföldön működött. Egy kredit-információ nem szolgálna különösebben szenzációs adatokkal. Nem olyan üzletekkel foglalkozott – amennyiben ezt Bengt nem veszi rossz néven – amelyek után számlák maradtak. De elérhető készpénzzel rendelkezik. Azzal mindig rendelkezik. És, amennyiben Bengtnek pillanatnyilag nincs több kérdése, talán elmondaná, hogyan képzeli el a dolgot.

Félórával később Bengt kilépett a szobából. Zsebében egy papírszeletke lapult, néhány feljegyzéssel, valamint egy ezüstszürke boríték három kulccsal.

A feje zsongott.

Lehet ez ilyen egyszerű? És ha valóban ilyen egyszerű, hogy merészel a férfi vakon megbízni benne? Hiszen odébbállhatna a pénzzel, anélkül, hogy megtenné azt a *kis szívességet*. De ilyet természetesen nem csinál. És úgy látszik, a férfi ezt jól tudja.

Bezárkózott egy mellékhelyiségbe, föltépte a borítékot és a három kulcsra meredt. A feje még jobban zsongott. „Ez az egész csak egy hülye vicc lehet."

*

Hajnalodott és a férfi ébren feküdt. Már nem kínozta magát a kérdéssel, hogy vajon elsiette-e a dolgot. Először is úgy vélte, hogy nem siette el. Ha pedig elsiette, hát elsiette. Mindenképpen eljutottak volna erre a pontra, és jó, hogy túl vannak rajta. Most már csak várni kell.

Kockázatos játékot játszott. De az adott helyzetben más játék nem létezett. Lehetetlen volt valamiféle biztosítékot szereznie. Viszont kénytelen volt bebizonyítani, hogy komolyan beszél. Kijátszotta tehát minden kártyáját, és most bíznia kell abban, hogy jól ítélte meg a fiút. Azt, hogy Bengt valóban olyan tisztességes és naiv, mint amilyennek látszik. Azt, hogy úgynevezett lelkiismerete megakadályozza abban, hogy egyszerűen csak eltűnjön a pénzzel. A kísértés nagy lesz. Matematikailag nyolcvanszor nagyobb, mint ahogy Bengt ezt pillanatnyilag elképzeli.

*

Fél órával munkavégzés előtt Bengt telefonált Bütyöknek. Menjen át Katarinához és várjanak rá. Bütyök másnapos volt, fejfájásról panaszkodott, megkérdezte hány óra és a válasz hallatán ejtett néhány lekicsinylő megjegyzést Bengt elmeállapotáról. De persze odament.

Amikor Bengt, valamivel hat óra után, belépett a lakásba, Bütyök és Katarina álmos szemekkel a nappaliban kávézott. Szótlanul kivárták, míg Bengt is töltött magának egy csészével. Azután a fiú előhúzta zsebéből az ezüstszürke borítékot, és maga elé helyezte az asztalra.

– Sürgős neki – szólt csendesen. – Szörnyű sürgős.

Bütyök felemelte a borítékot és körülszaglászta.

– Ötmillió koronás csekk?

Katarina megsemmisítő pillantást vetett rá. Bütyök megrántotta a vállát és kihúzta a borítékból a kulcsokat.

– A ház kulcsai – magyarázta Bengt. – És a páncélszekrény kulcsa. Legalábbis ezt mondta.

– Ígértél neki valamit? – kérdezte Katarina.

– Dehogyis – felelt Bengt gyorsan. – Nem ígértem semmit. Egy kicsit kérdezősködtem, aztán ö közbevágott és elmondta, hogy mit akar. Azt mondta, hogy később szívesen beszél velem, akármiről, de mindenek előtt szeretné, ha meggyőződnék róla, hogy az ügy komoly. Hogy csakugyan létezik ez a... ez a méregbigyó... és a pénz.

– Te jóisten – mondta Katarina.

Bengt a kulcsokra mutatott.

– Az egyik a villa kapuját nyitja. A másik a bejárati ajtót. A harmadik a páncélszekrényt. Amit a könyvtárszobában találunk, a falba építve, egy festmény mögött. Ahogy ez már lenni szokott. A festmény egy Miro. Eredeti. Természetesen. Megtarthatjuk, mint ráadást, mondta.

Bütyök felnevetett.

– Örült a pasas.

Bengt komoran bólintott.

– Meglehet. De attól függetlenül, lehet, hogy igazat mond. Szerintem igazat mond. De végül is tökmindegy, hogy mit hiszünk. Itt vannak a kulcsok. Odamegyünk és megnézzük.

– Szerinted örült? – kérdezte Katarina.

– Hogyhogy örült? – morogta Bengt zavartan. – Nem tudom... Illetve nem hiszem, hogy örült.

Előhúzott a borítékból egy papírlapot.

– A kulccsal és egy számkombinációval kinyitjuk a páncélszekrényt. Ott vannak a pirulák.

– Több is van? – csodálkozott Bütyök.

– Így mondta.

– Miért tartana egy csomó mérget otthon a páncélszekrényében?

– Mit tudom én! – heveskedett Bengt. – Talán a patkányokat dobálja meg velük. Én csak elmondom, hogy mit mondott.

Bütyök visszafojtott egy gúnyos megjegyzést.

– Na, akkor mondd!

– Pénzt is találunk a páncélszekrényben. Csak meg ne kérdezd, hogy menynyit! *Néhány ezrest* – azt mondta.

Hátradőlt és vett egy mély lélegzetet. Ami most következik az tiszta őrület.

– Van még egy dolog ott a szekrényben – folytatta. – Egy német nyelvű meghatalmazás egy zürichi bankhoz.

A papírszeletkén lévő egyik címre mutatott.

– Ehhez a bankhoz.

– Miféle meghatalmazás? – kérdezte Bütyök. – Kinek a részére?

– Valamiféle nyitott meghatalmazás. Amit bárki felhasználhat, ha egyúttal megadja ezt a számkombinációt.

Ismét a papírra mutatott.

– Hülyeség – sziszegte Bütyök. – Ilyen meghatalmazások nincsenek.

– Azt mondta, hogy egy külön megállapodást kötött a bankkal. Mert pont egy ilyen meghatalmazásra volt szüksége, bizonyos fajta tranzakciókhoz.

– Bizonyos fajta tranzakciók... – dörmögte Bütyök. – Talán meseországban.

– Talán ott! – horkant fel Bengt. – Mindenesetre azt mondta, hogy hozzam el azt a *néhány ezrest* a páncélszekrényből, üljek föl az első zürichi gépre, sétáljak be a bankba és győződjek meg róla, hogy szabadon rendelkezem a számlával. Csak fel kell mutatni a meghatalmazást és megadni ezt a számkombinációt. Még csak igazolnom sem kell magam. Nézzem meg, hogy mennyi pénz van a kontón, vegyek ki néhány ezrest, ha úgy tetszik, vigyek haza valami kis emléket Zürichből, aztán pedig tovább társaloghatunk. Anélkül, hogy bármire is elkötelezném magam. Csak hogy lássam, hogy komolyan beszél. Hogy ott a pénz... Vagy pedig, ha úgy döntök, hogy segítek neki, vegyek ki rögtön ötmilliót a számláról és helyezzem el a pénzt egy másik számlán, a saját nevemen.

Bütyök megint fölnevetett.

– Hát persze! Vagy pedig vedd ki az egész összeget, vegyél magadnak egy kis szigetet a Karib tengeren és felejtsd el, hogy valaha is láttad a pasast.

– Azt mondta, hogy bízik bennem – mondta Bengt bizonytalanul.

– Persze, hogy bízik benned! – rikkantott Bütyök. – Mert nincs ott semmi pénz!

Bengt sóhajtott egy nagyot és felemelte a kulcsokat.

– Meddig akarsz még hülyéskedni? Nem egyszerűbb, ha elindulunk és megnézzük azt a házat?

Katarina maga elé húzta a telefont és taxit rendelt.

*

A gép megkezdte a leszállást a zürichi repülőtérre. Bütyök a legjobb úton volt, hogy ismét alaposan berúgjon. Az ebédjét alig érintette, viszont már felhajtott három pohár whiskyt az indulás óta. Egy légikisasszony másodszor is rászólt, hogy kapcsolja be a biztonsági övét.

– Persze – mondta Bütyök. – Óhajod parancs számomra.

A repülőtéren pénzt váltott, majd egy taxival a bankhoz vitette magát. Néhány másodpercig mozdulatlanul állt a járdán és szájtátva bámulta a hatalmas betűket a bankbejárat fölött.

– Te jó szagú atyaúristen – mondta és belépett az épületbe.

Egy banktisztviselőnek átnyújtotta a papírlapot, amelyet néhány órával korábban találtak a djursholmi villában. Valóban egy meghatalmazás volt, amennyire sikerült kiszótározniuk a német szöveget. Érvényességi ideje és módja: *a korábbi megállapodás szerint*. Lásd ilyen és ilyen számú ügyirat, a bank birtokában. Semmi több. Találtak ezen kívül még *néhány ezrest* a villa páncélszekrényében. Pontosabban nyolcvannégy darabot. Bütyök magához vett tizet, az utazás költségeit fedezni. A többihez nem nyúltak. Nem nyúltak egy kis fehér kartondobozkához sem, amely néhány műanyag kapszulát tartalmazott.

Bütyök bizalmasan áthajolt a pulton és még egy papírlapot fektetett a banktisztviselő elé.

– Ez egy titkos kód – súgta angolul. – El ne árulja senkinek! És legyen szíves, mondja meg, hogy pillanatnyilag, izé... szóval, hogy mekkora összeggel rendelkezem ezen a kontón?

Egy perccel később egy diszkréten félbehajtott papírlappal a zsebében távozott a bankból. Egyenesen a szemközti étterembe ment, rendelt egy sört, egy vodkát és egy wiener schnitzelt – ez volt az egyetlen német nevű étel, ami az eszébe jutott.

Mozdulatlanul ült, amíg a pincér letette elé a két poharat. Majd nagyot kortyolt a sörből, felhajtotta a vodkát, újra kortyolt a sörből és előhúzta zsebéből a diszkréten félbehajtott papírlapot. Kinyitotta és ránézett.

– A kurva életbe – mondta és közelebb emelte szeméhez a cédulát. Majd hozzátette: – A kurva életbe.

A számsor 94-el kezdődött és további hat számjeggyel folytatódott. Akárhogy is forgatta a papírlapot, csak egyféleképpen lehetett leolvasni az összeget: 94 millió svájci frank! Közel félmilliárd korona!

A bécsi szelet érintetlenül állt az asztalon, három üres vodkás kupica és ugyanannyi üres söröskorsó társaságában, amikor Bütyök félórával később, enyhén imbolygó léptekkel elhagyta az éttermet. Egyenesen a bankba ment. Kivett ötmillió frankot a számláról és elhelyezte a pénzt egy új számlán, amelyet saját nevén nyitott. Megadta egyúttal két másik személy adatait, akik szintén szabadon rendelkezhetnek a pénzzel.

– Katarina, drága uram! – magyarázta a bank egyik osztályvezetőjének, aki az átutalást intézte. – Azt a nőt maga nem tudja elképzelni! Az egy másik világból való! Hé, miket is beszélek!? Az egy boszorkány! Egy erkölcscsősz banya! Ez a színtiszta igazság. És Bengt... Ö a barátom! Nagy marha, de azért a barátom. Érti ezt, uram?!

A repülőtérről Stockholmba telefonált.

– Az ég szerelmére! – mondta Bengt, miután nagy nehezen felfogta, hogy mi történt. – Ötmillió frank az legalább húszmillió korona!

– Hát... legalább.

– De ötmillió *koronáról* beszélt!

– Ötmillió az ötmillió – szögezte le Bütyök mély meggyőződéssel. – Frank vagy korona, szerintem neki tökmindegy. Kezdem megkedvelni a haverodat. Egyébként azt hiszem, hogy Olaszországba költözöm. Jöttök ti is?

A telefonbeszélgetés után megkérte az információs pultnál ülő hölgyek egyikét, hogy keltse fel, amikor fel lehet szállni a stockholmi gépre. Aztán elterült egy fotelben és horkolni kezdett.

*

A férfi pillantása figyelmesen követte a lányt. Katarina egy széket húzott az ágy mellé, leült és a betegre nézett. Néhány másodpercig némán nézték egymást, majd a férfi megszólalt:

– Maga nagyon szép.

Katarina egy pillanatra zavarba jött.

– Köszönöm – mondta.

– Ne nekem köszönje – mosolygott a férfi. – Csak leszögeztem egy tényt. Köszönje a teremtőnek.

– Kösz – mondta Katarina komolyan és egy pillantást vetett a plafon felé, a teremtő irányába.

A férfi halkan nevetett, Katarina pedig csendben várta a folytatást. Úgy döntött, hogy a másikra bízza a kezdeményezést. De azért remélte, hogy a férfi témát vált. Nem ez történt.

– Bengt igazán szerencsés flótás.

Katarina türelmetlenül legyintett.

– Ha ismerne, nem mondaná. Tudok nagyon undok lenni.

A férfi láthatóan remekül szórakozott.

– Hát persze, hogy tud. Természetesen ezt is számításba vettem, amikor azt mondtam, hogy Bengt szerencsés flótás.

– Igazán? – A lány hangjába most már némi ingerültség vegyült. – Miért? Milyennek képzel, amikor undok vagyok?

A férfi egy ideig elgondolkozva szemlélte.

– Amikor undok... akkor aztán *undok*.

Katarina kénytelen volt elnevetni magát.

– Na, jó. Látom, hogy maga előtt nem lehetnek titkaim.

Egy ideig hallgattak.

– Nos? – kérdezte a beteg. – Találkozni akart velem.

Katarina lassan bólintott és nem válaszolt. Megzavarta az eddigi beszélgetés. Idejött, hogy találkozzon valakivel, aki talán meg akar halni, aki a segítségüket kéri, hogy öngyilkosságot kövessen el. De ennek semmi jele nem látszott a férfin. A lány megcsóválta a fejét.

– Nem akar maga meghalni – mondta meggyőződéssel.

A beteg kissé meglepetten nézett rá.

– Ezt nem értheti – mondta. – Egyszerűen nem értheti. Senki sem értheti.

Elhallgatott, mintha arra várna, hogy Katarina kérdezzen valamit. A lány csendben ült.

– Igaza van – folytatta a férfi. – Nem akarok meghalni. Hogy is akarhatnék meghalni, ha nem is élek? Csak vagyok. El tudja képzelni milyen az, ha semmiféle kontrollja nincs az embernek önmaga fölött? Hát persze, hogy nem tudja.

Behunyta a szemét. Katarina most sem szólt semmit. Sokáig hallgattak, míg a férfi hirtelen fölnevetett és a lányra nézett.

– Gyakorolt valaha magasugrást?

Katarina csodálkozva bólintott.

– Emelte valaha három méter magasra a lécet?

– Nem.

– *Akart* valaha három métert ugrani?

Katarina a fejét rázta.

– Na látja – mondta nyomatékkal a férfi.

Katarinán látszott, hogy fogalma sincs, mit kéne látnia.

– Kedvesem, amíg valamelyest épelméjű az ember, nem akar olyan dolgokat végbezvinni, amelyekről pontosan tudja, hogy lehetetlenek. Én sem *akarok* meghalni. És élni sem *akarok*. Mindkettő lehetetlen. Mindkettő kívül esik jelenlegi teljesítőképességemen. Csak egy dolgot akarhatok. Hogy újra tudjak akarni. És

tudjak választani. Hiszen minden ember legtermészetesebb joga és lehetősége, hogy élete bármely pillanatában választhat élet és halál között. Természetes jog. Természetes lehetőség. Én sem kívánok többet, mint ami mindenkinek megadatott. Vagyis nem azt akarom, hogy segítsenek nekem meghalni. Hanem élni! Visszszakapni az életemet – és azzal együtt a halálomat.

Katarina idegenkedve hallgatta a férfi fejtegetését. Először nem értette pontosan, hogy mi zavarja. Aztán rájött, hogy pont az, hogy ez egy fejtegetés volt. Talán logikus és ügyes, de teljesen személytelen, mintha a beteg valaki másról beszélne, vagy csak úgy általában filozofálgatna.

A férfi félreértette a hallgatását.

– Erkölcsi fenntartásai vannak?

A lány óvatosan egy kérdéssel válaszolt.

– Nem kellene, hogy legyenek?

– De igen – felelte lassan a férfi. – Legyenek. Feltétlenül. Mert azt akarom, hogy aki segít nekem, értse meg és értsen egyet azzal, amit tesz. Tudja mi az, ami helyes, és mi az, ami helytelen. Ez nagyon fontos. Mert aki ezt nem tudja, az nem tud *még egyet* előrelépni és megérteni, hogy hétköznapjaink erkölcse körülhatárolt. Megérteni, hogy létezik egy sík, túl azokon a társadalmi szabályokon és korlátolt megegyezéseken, amelyek életünket irányítják. Egy sík, ahol egészen más törvények uralkodnak. Ez valahol mindannyiunkban megvan. Én pedig mostanában csakis ott tartózkodom. És azt kívánom, hogy annak, aki segít nekem, legyen bátorsága ott találkozni velem és megtenni azt, amit helyesnek tart – ott... Ott szeretném lebonyolítani a mi kis csereakciónkat.

A férfi lassan beszélt, csendesen, szomorkás mosollyal. Pillantását mindvégig a lányra szegezte. És Katarina hirtelen megértette, hogy mi volt az, ami Bengtre olyan nagy hatással volt. A férfinak egyszerűen sikerült behízelegnie magát nála. Hiszen most is azt próbálta. De beszédjének volt egy apró hibája. Mégpedig az, hogy csak beszéd volt. Célja annyi, hogy elérjen egy bizonyos hatást. Színművészet. Elsőrangú színművészet, de nem több.

– Hülyeség – mondta nyugodtan a lány.

A szomorkás mosoly eltűnt. A férfi lehunyta a szemét és sokáig nem szólt. Aztán egy horkantás szerű nevetést hallatott.

– Az ördögbe is! Ezt megérdemeltem.

Felnézett a lányra.

– Meg tudja érteni milyen az, itt feküdni és semmi mással sem rendelkezni csak üres szavakkal? Azokkal játszom, azokat csűröm-csavarom, hogy a környezetemet manipuláljam. Semmi mást nem tehetek. Ha még ezt is abbahagynám, hamarosan megörülnék. Talán egyébként is megörülök. Valójában csak egy dolog érdekel: Hajlandók-e segíteni nekem vagy nem?

Katarina előtt nyilvánvaló volt, még mielőtt a kórterembe lépett volna, hogy a

válasz erre a kérdésre csakis igenlő lehet. Nemcsak a pénz miatt. Pontosabban, a pénztől teljesen függetlenül.

De most, amikor ki kellett volna mondania ezt a választ, mégis bizonytalanságot érzett és maga sem értette miért. Szó sem volt erkölcsi fenntartásokról. Vagy bármi másról, amit néven nevezhetett volna. Egyszerűen valami azt súgta neki, hogy tagadja meg a férfi kérését. Álljon fel és hagyja el a szobát. Fizesse vissza a pénzt és felejtse el az egész ügyet.

A férfi válaszra várt.

– Hát persze – mondta Katarina, alig hallható hangon. – Megkapja a kapszulát.

A férfi lehunyta a szemét és csendben feküdt. Katarina sem mozdult. Hát megmondta, amit mondani akart. A dolog eldőlt. Most már nem változtathat rajta. És miért is kellene változtatni rajta? Hiszen ez így van rendjén... És mégis úgy érezte, hogy valami nincs rendjén. Nem tudott világosan gondolkozni.

Még néhány gyakorlati kérdésben kellett megállapodniuk. A férfi mielőbbi *szállítást* kívánt. Elmondta, hogy a méregkapszula teljesen biztonságos. Ha véletlenül lenyelné, akkor sem történne semmi. Csak egy módon hat, mégpedig akkor, ha az ember szándékosan szétharapja. Amennyiben mégiscsak ehhez támadna kedve, természetesen akkor teszi majd, amikor Bengt, vagy az a személy, aki *szállítja*, már nem tartózkodik a közelben. Más szóval, jóval a szállítás után. Nagyon valószínűtlen, hogy bármelyiküket is kapcsolatba hoznák az ö esetleges elhalálozásával.

Katarina megígérte, hogy még aznap este elhozzák a kapszulát a djursholmi házból és egy jó barátjuk, a holnapi nap folyamán, leszállítja. Talán legegyszerűbb és legbiztonságosabb, ha ez a szokásos látogatási idő alatt történik.

A férfi ezzel egyetértett és megkérdezte, hogy ki az, aki elhozza a mérget. Katarina leírta Bütyököt és elmesélte a fiú zürichi útját. A férfi többször fölnevetett az elbeszélés alatt, majd így szólt:

– Szívesen találkoztam volna magukkal egész más körülmények között. Nagyon szívesen.

Katarina után csak ennyit mondott:

– Talán még találkozunk.

– Örülnék neki – mondta a férfi. – Különösen, ha ez valóban egész más körülmények között történne.

*

Két nap leforgása alatt immár másodszor emelték le a falról a festményt, amely a páncélszekrényt takarta. Egyikük sem kételkedett már abban, hogy a kép eredeti.

– Tetszik nekem – mondta Bütyök, miközben maga előtt tartotta a festményt. – Azt mondtad, nekünk adja.

– Hülye vagy? – reccsent föl Bengt. – Semmit sem viszünk el, ami kapcsolatba hozhat minket vele.

– Hü, de ravasz vagy! – vigyorgott Bütyök.

Elővettek a páncélszekrényből egy kapszulát és egy vattával bélelt gyufásdobozba fektették.

– Hát akkor, talán tedd is el – mondta Bengt.

Letöröltek minden tárgyat, amelyet előző látogatásuk során megérinthettek. Ez alkalommal kesztyűt viseltek. Miután meggyőződtek arról, hogy a fákkal szegélyezett kis út, amely az elegáns villanegyeden átvezetett, pont olyan csendes és kihalt volt, amint ez elvárható volt e késő esti órában, elhagyták a házat. Félórás szótlan séta után kiértek a főútvonalra. Intettek egy taxinak és hazamentek.

*

Álmatlanul feküdt és alig merte elhinni, hogy minden elintéződött. Ráadásul nagyon mérges volt magára. Teljesen elhibázta a lánnyal való beszélgetést. Közel volt hozzá, hogy mindent elrontson! Figyelmetlen volt. Alábecsülte a lányt. Ugyanúgy kezelte, mint Bengtet és túl későn vette észre, hogy ez mekkora hiba volt.

A lány átlátott rajta. Átlátott rajta – amennyiben egyáltalán lehetséges volt átlátni rajta. Természetesen nem értette, hogy mit lát. És ettől kissé megzavarodott.

A férfi biztos volt benne, hogy Katarina közel volt ahhoz, hogy egyszerűen otthagyja.

Bosszantóan ügyetlenül intézte az ügyet!

De most már minden rendben. Még néhány óra...

Néhány *óra*! Ki hitte volna, hogy valaha még az órákat fogja számolni! Fölnevetett és halkan dúdolni kezdett egy régi dalt.

*

Rögtön megtalálta a kórtermet. Az ajtó nyitva állt. A betegen kívül más nem volt a szobában. Belépett, becsukta maga mögött az ajtót és valami köszönésfélét mormogott.

Mintha nem is saját hangját hallotta volna.

– Bütyök úr, ha nem tévedek – szólt a férfi az ágyban. – Örvendek. Van egy kis ajándékod a számomra, nemde?

Bütyök bólintott és nem mozdult. Zsebében görcsösen szorongatta a gyufásdobozt.

– Szóval izé... most kéri?

– Hát, ha már úgyis elhoztad – mosolygott a férfi.

– Persze izé... szóval most?

– Igen – mondta a férfi nyugodtan. – Most. Essünk túl rajta.

Bütyök remegő kézzel előhúzta a gyufásdobozt, kivette a kis kapszulát és az ágyhoz lépett.

– Jól van – mondta a férfi az ágyban. – Azt mondom, hogy ááá, és akkor a számba teszed. Rendben? Vagy számoljak háromig?

Bütyök megrázta a fejét, és előre nyújtotta a kapszulát.

Aztán óvatosan a férfi nyelvére helyezte. Egymásra néztek. A beteg pillantása megváltozott. Szeme ijesztő intenzitással égett. Bütyököt egy pillanat alatt kirázta a hideg.

– Hé!... Nehogy most fölizgassa magát!

– Dehogyis – nevetett a férfi. – Izgalomra most már semmi ok.

– Szóval izé... nehogy valami butaságot csináljon.

– Butaságot? Ugyan. Csak egy dolgot tehetek. Sajnálom.

– Ne! – kiáltotta Bütyök.

De már késő volt. A kapszula éles reccsenéssel szétroppant a férfi fogai között.

2. Bütyök

Bengt és Katarina egy kávéházban ült, néhány saroknyira a kórháztól. Már több mint egy órája Bütyökre vártak.

– Odamegyek, és megnézem mi van – szólt Katarina.

Bengt ellenkezett. Fölösleges lenne odamenni. Fölösleges és veszélyes. Valószínűleg valami beszélgetésbe bonyolódtak. Habár abban állapodtak meg, hogy gyorsan és feltünés nélkül történjen minden. Hogy lehetőleg senki sem figyeljen fel Bütyökre.

– De persze ott ül és jár a szája – mondta Bengt. – Nagy dumás mind a kettő.

Katarina azonban már döntött.

– Odamegyek. Semmi baj nem lesz. Csak elsétálok a kórterem előtt. Hátha észreveszek valamit.

– De mi a fenének...

– Mert kíváncsi vagyok – mondta Katarina és már ment.

Egy magára hagyott rendőrautó állt a kórház főbejáratánál. Katarina átvágott az előcsarnokon és fölment a második emeletre. Nyugodt léptekkel elindult az egyik folyosón, de ahelyett, hogy az első elágazásnál jobbra fordult volna, egyenesen továbbment. A jobbra ágazó folyosón ugyanis megpillantotta Bütyököt, négy másik személy társaságában. Kettő közülük a kórház zöld egyenruháját viselte, a másik kettő pedig rendőr volt. Katarina a folyosó végén csatlakozott egy kis csoporthoz, amely a liftre várt. Lement az előcsarnokba és megállt a főbejárat közelében.

Néhány perccel később újra megpillantotta Bütyököt. A csarnok túloldalán szállt ki az egyik liftből, a két rendőr társaságában. A kijárat felé tartottak és másodperceken belül közvetlenül Katarina mellett kellett elhaladniuk. Bütyök hanyagul magyarázott valamit, a rendőrök nevettek. Mintha csak egy civil ruhás feljebbvalójukat követnék, gondolta a lány. Eltekintve attól, hogy Bütyök néhány évvel fiatalabb és körülbelül húsz centivel alacsonyabb volt, mint az egy civil ruhás feljebbvalóhoz illett volna.

A bejáratnál Bütyök észrevette Katarinát. A lány rémületére, rögtön felé fordult és vidáman intett neki.

– Nohát Katti! Mit csinálsz errefelé?

Katarina motyogott valamit, hogy egy ismerősét várja. Majd vetett egy, mint

remélte, mérsékelten érdeklődő pillantást a rendőrökre és tréfásan megkérdezte Bütyöktől, vajon mi rossz fát tett a tűzre. A fiú a fejét csóválta.

– Tanúja voltam egy kellemetlen esetnek. Lehet, hogy tanúskodnom kell, vagy mi a csoda. A biztos urak feljegyeznék az adataimat, de valami igazolványfélét szeretnének látni. Az pedig nincs nálam. Az ember becsületszava manapság fabatkát sem ér. Szóval díszkísérettel tartok hazafelé, hogy igazoljam magam.

A rendőrök felé fordult.

– Nem elég, ha a város legszebb lánya tanúsítja, hogy ki vagyok?

– Látnunk kell valami papírt – mondta az egyik rendőr. – No, menjünk!

– Na, mit szólsz? – nevetett Bütyök. – A rendfenntartó erők megvesztegethetetlenek. Majd felhívlak.

Beültek a rendőrautóba és elhajtottak.

Katarina egy kicsit még álldogált a bejáratnál, majd visszatért a kávéházba. Bengt rögtön látta, hogy valami nincs rendjén. A lány leült és elmondta, hogy mi történt. Majd hozzátette:

– Teljesen meghibbant!

– Talán csak jelezni akarta, hogy minden rendben.

– Azzal, hogy rám mutat két tanú előtt?

Bengt sem értette a dolgot. Bütyök természetesen minden örültségre kapható, de nem ostoba.

– Hazamegyünk – mondta a lány. – Majd telefonál.

Amint a lakásba léptek, Katarina tárcsázta Bütyök számát. Nem kapott választ. Ismét hívta a számot, eredménytelenül.

– Mi a francot csinál?

Felhívta a kórházat. Közölte, hogy egy üzenetet szeretne átadni egy betegnek. Nagy sokára kapcsolták a megfelelő osztályt és a lány megismételte kérését egy ápolónőnek.

Egy pillanatig csend volt a vonal végén.

– Rokona a betegnek? – kérdezte a nő.

– Nem – mondta Katarina. – A bátyjától kell átadnom egy üzenetet.

Újabb szünet.

– Várjon egy kicsit, legyen szíves.

Katarina gyorsan és határozottan közbevágott.

– Azonnal mondja meg, hogy mi történt!

– Öh... sajnos közölnöm kell, hogy a beteg elhalálozott.

– Mikor és hogyan?

– Öh... várjon egy pillanatra.

Katarina letette a kagylót.

A következő órákban végigtárgyalták, hogy mi történhetett. Csak egyetlen dologban voltak biztosak. Bütyök hallatott volna magáról, ha ebben nem akadályozták volna meg. Ha nem telefonál, hát azért nem, mert nem tud.

Estefelé Bengt fölhívta a kórházat és beteget jelentett. Röviddel ezután jött a hívás.

Bütyök ezúttal nem szaporította a szót.

– No, minden rendben? – Majd választ sem várva hozzátette: – Pár perc múlva

ott vagyok.

Taxival érkezett. Intett két barátjának, akik az ablakból figyelték, és egy sporttáskával a hóna alatt besietett a házba.

– Szép kis ügy! – mondta és lehuppant egy fotelbe. – Azt hiszem, odébb kell állnom néhány házzal. Talán valami finom kis dél-amerikai diktatúra?… Öreg nácik meg én...

Katarina leült vele szemben.

– Még egy vicc és agyoncsaplak! Mi történt?

Bütyök komolyan ránézett.

– Mily édes szavak! Hogy imádott királynőm önnön kezével vet véget nyomorult életemnek!

Katarina rezignáltan felsóhajtott.

– Nem ígérek semmit.

– Hiszen már megtetted – mondta Bütyök, majd egy ideig csendben ült. Bengt és Katarina szótlanul várt.

– Az elején – kezdte Bütyök lassan –, minden rendben ment. Teljesen nyugodt volt. Megkapta a kapszulát. Rögtön megkapta. Ahogy megbeszéltük. De aztán...

Rövid szünetet tartott.

– Aztán szétharapta.

– Ott a szemed láttára? – csodálkozott Katarina.

Bütyök bólintott.

– Nagyon gyorsan történt az egész. Hirtelen megértettem, hogy meghalt. És csak egy dolog járt az eszemben. Eltűnni! De nem jutottam messzire. Az ajtóban szépen elájultam.

– Jaj – mondta Bengt.

– Nem értem! – fakadt ki Katarina. – Megígérte, hogy várni fog... amennyiben...

– Nem volt ott semmi *amennyiben* – vágott közbe Bütyök. – Miután megkapta a kapszulát, bocsánatot kért. *Mindenért* – úgy mondta. Minden *hülyeségért*, amit nektek korábban előadott. Az életről, meg a halálról, meg miegyébről. Azt mondta, mindvégig tudta, hogy ezt fogja tenni. Tudta, hogy nem lesz képes várni.

– De hát megígérte! – kiáltotta Katarina. – Legalább addig várhatott volna, amíg elmész! Hogyhogy nem volt képes várni? Magyarázkodni meg képes volt? Nem értem!

– Akárhogy is volt – folytatta Bütyök, – egy orvos és egy nővér között tértem magamhoz. Elmondtam, hogy a folyosóról hallottam, amint valaki segítségért kiállt. Benéztem a szobába és láttam, hogy nagyon rosszul van a pasas. Segítséget akartam hozni, de elájultam. És így tovább. Az orvos mindenfélét kérdezett! Mit csináltam a kórházban? Hova mentem? Satöbbi. Ezekre a kérdésekre persze nem tudtam volna válaszolni, úgyhogy meg se próbáltam. Hanem azzal vágtam vissza, hogy mit képzel?! Milyen alapon kérdezősködik? Mi köze hozzá? Legközelebb majd befogom a fülem, ha hallom, hogy valaki segítségért kiabál!

Széttárta a kezét.

– Nem voltam igazán formában. Legalábbis nem sikerült eloszlatnom a gya-

nakvását. Azt akarta, hogy adjam meg az adataimat, ha esetleg szükség lesz rá, hogy fölvegyék velem a kapcsolatot. Miért lenne arra szükség? Esetleges vizsgálat. Miféle vizsgálat? A halál okáról. Hát arról én mit tudok? Nem vagyok orvos! Az esetnek lehetnek olyan vonatkozásai, amelyek nem az orvostudomány hatáskörébe tartoznak. Miféle vonatkozásai? Hát pont ezt kell kivizsgálni. Satöbbi. Aztán egyszer csak ott volt a két rendőr, akiket nem tudom, hogy kicsoda és mikor rendelt oda, hogy állapítsák meg a tanú személyazonosságát. Úgyhogy igyekeztem örvendezni, hogy autóval mehetek haza.

Elhallgatott és Katarinára nézett.

– Aztán következett nagyjelenetünk az előcsarnokban. Gondolom már tizenötször elmesélted, előre-hátra.

– Miért szólítottál meg? – kérdezte élesen a lány.

– Hát nem világos? – csodálkozott Bütyök. – Ez volt az utolsó lehetőségem, hogy meglépjek. Amennyiben a rendőrök megelégedtek volna azzal, hogy tanúsítod, hogy becsületes nevem Miki Egér, vagy valami hasonló.

– Akkor viszont, gondolom, nekem kellett volna igazolnom magam. Miért hittek volna jobban az én becsületszavamnak?

– Mindenesetre megpróbáltam.

– Hülyeség volt!

– Hát akkor hülyeség volt! – fortyant fel Bütyök. – Kövessek el harakirit, vagy mit akarsz?

– Előbb mondd el, hogy hol voltál egész délután!

– Bevittek a rendőrségre! Először haza, aztán pedig a rendőrségre. Úgy látszik, a doki tovább telefonálgatott. Persze tartottam magam a történetemhez és, amint valami olyasmit kérdeztek, ami arra utalt, hogy más lennék, mint önfeláldozó és segítőkész polgártárs, rögtön hisztérikus rohamot kaptam. Különben nehezen tudtam volna megmagyarázni, hogy miért nem válaszolok a kérdésekre. Mit képzelnek? Mivel gyanúsítanak? Azonnal mondják meg, hogy miről van szó, vagy engedjenek el! És így tovább. Azt hiszem, ők sem tudták pontosan, hogy miről van szó. Úgyhogy rám untak és elengedtek. De azért maradjak elérhető – mondták. Sikerült megállnom és nem kérdeztem meg, hogy szerintük milyen az időjárás Venezuelában.

– Nem tudnak bebizonyítani semmit – mondta Bengt, kevés meggyőződéssel.

– Egyelőre nem. De ha megállapítják a halál okát, világos lesz, hogy hazudok. Ez a méreg egy pillanat alatt hatott. Ha tényleg hallottam volna, hogy segítségért kiállt, akkor azt is látnom kellet volna, hogy ki adta neki a mérget. Talán el kellett volna mondanom, miként lopakodott ki egy méregkeverő külsejű egyén a kórteremből. Csak úgy csörömpöltek a zsebében a lombikok.

– Korábban is kaphatta a mérget – szólt Bengt. – Hiszen valóban arról volt szó.

Bütyök a fejét rázta.

– Nem. Miért kiáltott volna segítségért, ha öngyilkos akart lenni? Azon kívül nem is lett volna módja rá. Ez a méreg túl gyorsan hatott. Más szóval, amint meglesz a boncolási eredmény, baj lesz.

A táskájára mutatott.

– Úgyhogy begyűrtem magamnak néhány alsógatyát és az útlevelemet. Vár a

hét tenger! A kontinensekről nem is beszélve.

– Túl sok krimit láttál! – mondta Katarina harciasan. – Felejtsd el ezt a hülyeséget! Vagy talán egész életedben bújócskázni akarsz? Ha valami következménye lesz a dolognak, hát vállaljuk! Miféle vádpont ez egyáltalán? *Öngyilkossághoz való segédkezés*? Hát az meg micsoda? Ö döntött. Ö hajtotta végre. Elmondunk mindent és kész. Milyen büntetést kaphatunk? Semmilyet. Vagy valami enyhét. És a dolog le van tudva.

– Én pedig enyhe büntetést se kérek! – vicsorgott Bütyök. – Semmilyen büntetést sem kérek!

Gyors mozdulattal leintette a lányt.

– Várj! Valamit még nem mondtam el. Mondott egy dolgot mielőtt meghalt. Javasolta, hogy vegyük át azt a nyamvadt kis bankszámláját Zürichben.

– Hogyhogy vegyük át? – tátogott Bengt.

– Hát ahogy mondom. Megkaptuk.

– No de...

– Ötszázmillió, Bengt aranyoskám. Nem semmiség.

Bengt sóhajtott egy nagyot és megcsóválta a fejét.

– Ideje, hogy valaki fölébresszen. Mi a fene folyik itt tulajdonképpen?

– Megcsipkedhetlek éppen, ha akarod – mondta Bütyök. – De nem hiszem, hogy alszol. Szóval azt mondta, hogy nem ismer senkit, akinek akár egy büdös fillért is szívesen adna. És egyébként sem tud erről a számláról rajtunk kívül senki. Szóval a miénk.

– Na, ne izélj már – mondta Bengt idegesen.

– Hogyhogy ne izéljek? – nevetett Bütyök. – Húszmillió vagy ötszázmillió nem mindegy? Nekem egyformán nehéz fölfogni. Azt sem tudom fölfogni, hogy ennyi pénz egyáltalán porosodik valahol egy bankszámlán. Még kevésbé tudom fölfogni, hogy ez a pénz a miénk. De az agyam azt súgja, hogy ez így van. A gyomrom pedig azt súgja, hogy nyomás Zürichbe és biztosítani a pénzt! Nem pedig abban reménykedni, hogy ott lesz az még, amikor majd ősz fejjel szabadulunk. Ha jó volt a magaviseletünk!

Harciasan Katarinára nézett. Amióta a pénzről kezdtek beszélni, a lány csendben ült. Most elgondolkozva figyelt Bütyökre.

– Ez igaz? – kérdezte halkan.

– Micsoda?

– Hogy azt mondta, hogy miénk a pénz.

– Igaz – mondta Bütyök nyugodtan. – Végrendeletének első, utolsó és egyetlen pontjának nevezte.

Katarina mereven nézett Bütyökre és lassan a fejét csóválta.

– Nem értem. Miért akkor lett öngyilkos, amikor még ott voltál? Miért nem várt egy kicsit, ahogy megígérte? Arra viszont volt ideje, hogy magyarázkodjon, végrendelkezzen és tréfálkozzon! Aztán meg gyakorlatilag föladjon téged.

– Gondolom, nem az volt a célja, hogy föladjon.

– A kockázat nyilvánvaló volt! Ezzel tisztában kellett, hogy legyen! Egyszerűen nem értem!

– Én sem értem – mondta Bütyök. – De most nem is érdekel semmi más,

minthogy gyorsan biztosítsuk a pénzt egy saját bankszámlán. Utána pedig, ha úgy tetszik, bekopogtathatunk a rendőrségre, hogy büntessenek meg minket egy kicsit.

Egy órával később megegyeztek, hogy másnap reggel Zürichbe utaznak. Háromfelé osztják a pénzt és mindegyikük nyit egy saját bankszámlát. Az esti géppel visszajönnek Stockholmba és kivárják, hogy lesz-e valamiféle vizsgálat.

Így tervezték.

*

Bütyök ismét berúgott a repülőgépen. Nem állt be a szája és mindenképpen szerette volna beráncigálni Bengtet egy beszélgetésbe arról, hogy miféle törvényeket és szokásokat fognak majd bevezetni azon a déltengeri szigeten, amit most *végre valahára* megvehetnek, és önálló köztársasággá nyilváníthatnak. A téma nem volt új. Egy alkalommal heteket töltöttek el azzal, hogy egy fantázia-országot terveztek. Ez tizenöt évvel ezelőtt volt. Amikor az általános iskola hatodik osztályába jártak.

Bengt lelkesedése a téma iránt ez alkalommal mérsékeltebb volt.

– Szokásokat nem lehet bevezetni – mondta mogorván.

Katarina röviden fölnevetett, először a nap folyamán. Majd ismét gondolataiba merült és látszólag nem is hallotta Bütyök lelkes fejtegetését arról, hogy igenis be lehet vezetni szokásokat. Ez minden haladó szellemű ember kötelessége. Egy ilyen fontos feladatot nem szabad a népre bízni. Bengt visszahúzó erő az emberiség fejlődésében. Reakciós elem! Nem is érdemli meg a részét a pénzből.

Bengt rászólt, hogy hagyja abba. Bütyök még jobban nekihevült.

– Micsoda unalmas alak vagy! Végre itt a lehetőség! Azt csinálhatsz, amit akarsz! Mindent megkaphatsz!

– Egyelőre csak fejfájást kaptam. És hasmenést. Két napja egyfolytában. És szeretném, hogy legalább fél percre befognád a szádat.

Bütyök sértett arcot vágott és Katarina felé fordult. A lány visszanézett rá, de éreztette, hogy ö sincs játékos kedvében.

– Gondterhelt vagy, szép királynőm – szólt Bütyök.

– Nem – mondta Katarina csendesen. – Csak félek.

– Vajon mitől?

– Nem tudom.

Bütyök értetlenül megcsóválta a fejét, rendelt egy újabb vodkát és egy ideig csendben maradt.

– Én is félek – szólt Bengt. – Ez a dolog... ami velünk történik, nem normális.

– Mi az hogy normális? – vetette közbe magát ismét Bütyök. – Katti drágám, nem te szoktál olyasmiket mondogatni, hogy sok baj ered abból, ha a szokatlan dolgokat abnormálisnak nevezzük? És hát tény és való, hogy történt velünk néhány *szokatlan* dolog.

– Szokatlan dolgoktól nem félek – mondta Katarina.

– Hát akkor mi marad? Varázslat?

Katarina bosszús pillantást vetett rá.

– Hagyd már abba!

Bütyök hátrahajtotta a székét, lehunyta a szemét és az üres vodkás poharat szagolgatta. A hangosbemondó közölte, hogy a gép megkezdi a leszállást a zürichi repülőtéren.

– Ne féljetek – mondta Bütyök.

Katarina elképedve nézett rá.

– Micsoda?

– Ne féljetek. Minden rendben lesz.

– Mi a fene az a minden, ami rendben lesz? – kérdezte Katarina ingerülten.

Bütyök teljesen nyugodtan válaszolt.

– Hát minden. Remélhetőleg még a leszállás is.

Katarina még értetlenebbül bámulta.

– Tulajdonképpen mi van veled? Először órákon át hülyeségeket beszélsz, és nem törődsz vele, hogy senkit sem érdekel. Aztán pedig jössz valami isteni kinyilatkoztatással, hogy ne érezzük magunkat úgy, ahogy érezzük. Mi a franc van veled?

– Én is félek – mondta Bütyök.

– Kedves tőled, hogy elismered!

Bütyök nem válaszolt. Csendben volt mindvégig, amíg kiszálltak a gépből, áthaladtak az útlevél és vámvizsgálaton, taxiba szálltak és a bankhoz hajtottak. Ott ismét magához tért.

– Balra látható egy vendéglátó-ipari létesítmény, ahol kitűnő szesztartalmú italok kaphatók. Jobbra pedig a finánctöke egy fellegvára, ahol kilenc számjegyű összegeket osztogatnak megszorult svéd alattvalóknak. Melyiket látogassuk meg először?

Katarina és Bengt a bank hatalmas forgóajtajára meredt.

– Mint megszorult svéd alattvaló – mondta Bengt halkan –, azt javaslom, hogy kezdjük itt.

Bütyök bólintott.

– Helyes választás. Törzsvendég vagyok.

Odabent megadta a nevét, és hamarosan néhány túlméretezett bőrfotelben találták magukat, annak az osztályvezetőnek az irodájában, akivel Bütyök legutóbb találkozott. Átadták a meghatalmazást, bediktálták a kódot és elmondták, hogy mit akarnak. A bankár számítógépén ellenőrizte az adatokat és föltett néhány rövid kérdést, hogy megbizonyosodjon róla, hogy helyesen értette látogatói kívánságát. Majd bevezette az új adatokat a számítógépbe. Gyorsan és szótlanul dolgozott. Lehetetlen volt látni, vajon hogyan vélekedik a tranzakcióról. Végül megkérte a titkárját, hogy állítsa ki a szükséges iratokat és, miután újra egyedül maradtak, megkérdezte látogatóit, hogy javasolhat-e néhány megbízható és kipróbált befektetési lehetőséget. Bütyök, halálosan komolyan, azt válaszolta, hogy öket csak a kockázatos és veszélyes befektetések érdeklik. Az idős bankár, nem kevésbé komolyan, sajnálkozását fejezte ki a miatt, hogy az általa képviselt bank, mind ez ideig, kizárólagosan a korábban említett befektetési módokat részesítette előnyben és elnézést kért, hogy ismeretei, az utóbb említett módokat illetően, hiányosak. Mindamellett – folytatta – nem kételkedik abban, hogy kedves ügyfelei, ezen vonatkozásban, szakemberek közbenjárása nélkül is meg fogják találni a számításai-

kat.

Csak miután elhallgatott, megigazította nyakkendőjét és egy láthatatlan porszemet fricskázott le a kabátujjáról, értették meg a kedves ügyfelek, hogy az idős banktisztviselő Bütyök saját fegyverét fordította a fiú ellen. Katarina elnevette magát. A bankár megütközve és rosszallóan pillantott rá. Katarina még jobban nevetett. Bütyököt pedig semmi sem tudta annyira lázba hozni, mint amikor váratlanul társat talált bohóckodásaihoz. Villámgyorsan bocsánatot kért Katarina illetlen viselkedéséért és fejtegetni kezdte a pazarló és bizonytalan befektetések előnyeit.

Katarina mosolyogva figyelte a bankárt, aki változatlan komolysággal hallgatta Bütyök okoskodását. A lánynak hirtelen támadt egy ötlete és, miután gyors pillantást vetett az asztalon álló névtáblára, Bütyök egyik mondata közepén közbevágott.

– Kérdezhetek valamit, Münkel úr?

A banktisztviselő érdeklődve fordult a lány felé.

– Természetesen, hm... – a képernyőre pillantott – Toivonen kisasszony. Finn neve van, ha nem tévedek.

– Nem téved – felelte Katarina.

– Merthogy megjelenését tekintve nem tipikusan finn?

Katarina felnevetett. Az évek során számtalan változatban hallotta már ezt a kérdést. Ritkán olyan egyszerűen, és zavaró mellékhangoktól mentesen, mint most.

– Apám afrikai – mondta. Majd maga sem tudta miért, hozzátette: – Soha nem találkoztam vele.

– Igazán sajnálom... De elnézést kérek, hiszen kérdezni akart valamit.

– Igen – mondta lassan a lány. – Ami ezt a bankszámlát illeti... Találkozott valaha a számla tulajdonosával? Illetve korábbi tulajdonosával?

A bankár néhány másodpercig homlokát ráncolva a ő

– Nem kellene, hogy mindez kiderüljön?

– Nem – ha az ügyfél úgy kívánja. Az önök papírjának valójában semmi más jelentősége nincs, minthogy megnevezi nekünk, vagyis a banknak, hogy milyen iktatószám alatt találjuk meg a tulajdonképpeni meghatalmazást. Ebből az ügyiratból aztán kiderül, hogy mihez tartsuk magunkat. Például ahhoz – ez ugye már nem titok – hogy aki megadja a számkombinációt, szabadon rendelkezik az összeggel.

– Ha nem tévedek, ez egy elég szokatlan elrendezés.

– Ez egy nagyon szokatlan elrendezés – mosolygott a banktisztviselő.

– Vajon miért volt erre szükség, Münkel úr?

– Nem tudom, Toivonen kisasszony.

– Nem tudja, vagy nem mondhatja meg?

Münkel úr csendesen nevetett.

– Nem tudom.

Katarinának számtalan kérdés kavargott a fejében, de tudta, hogy választ egyikre sem kapna. Taktikát váltott.

– Münkel úr... Ha csak úgy általában véve fontolgatnánk ezt a dolgot... Mi oka

lehet valakinek felállítani egy ilyen meghatalmazást?

A bankárt egészen elragadtatta a kérdés.

– Általában véve, Toivonen kisasszony? Bevallom, én is fontolgattam már egyszer-kétszer ezt a kérdést – persze általában véve. És a válasz ugyanaz: Nem tudom. Egyrészt van egy nyitott meghatalmazás, másrészt pedig egy számkombináció. Nézzük csak, általában véve, milyen esetben lehet szükség egy nyitott meghatalmazásra?

Münkel úr lelkesen fölvázolt néhány fiktív helyzetet, ahol a nyitott meghatalmazás felhasználása indokolt lehetne. De valamennyi esetben arra a következtetésre jutott, hogy a számkombináció alkalmazása értelmetlenné tenné az egész eljárást.

– Hiszen akármelyik helyzetet is vesszük – foglalta össze –, valamilyen módon át kell adni a számkombinációt. Tehát valamilyen formában kapcsolatot kell létesíteni a megbízó és a megbízott között. Akkor viszont egyszerűbb és biztonságosabb személyes meghatalmazást használni. Talán nem elég élénk a fantáziám, de sehogy sem tudom elképzelni azt a helyzetet, ahol pont egy ilyen megoldásra lenne szükség.

Hátradőlt székében és hamiskásan mosolygott.

– Bocsássanak meg, hiszen egyfolytában beszélek, és közben teljesen megfeledkezem arról, hogy önök részesei ennek a megoldásnak. Ha valakinek, hát önöknek kellene tudni, hogy ez a megoldás mennyire ésszerű, vagy mennyire szükséges – általában véve.

Katarina mereven ült. Elképesztő gondolata támadt, amely teljesen logikusnak látszott – és teljesen képtelennek. Nem törődött a bankár nyilvánvaló kívánságával, hogy látogatói értessék meg vele a történteket. Úgy tűnt, nem is hallotta Münkel úr utolsó mondatait.

Alig félórával később, miután a formaságokat elintézték és ellátták magukat jelentős mennyiségű készpénzzel, a szemközti étteremben ültek.

– Értitek, hogy ez mit jelent? – kérdezte Katarina izgatottan.

– Bengt biztosan nem érti – vigyorgott Bütyök. – Mondd el neki, szépen lassan. Akkor talán én is megértem.

Katarina mély lélegzetet vett.

– Hát először is, az öregúr fantáziájában semmi hiba nem volt. Csak éppen két szélsőséges tényezőt kellett volna összekapcsolnia. Az egyik az, hogy van egy személy, aki teljesen béna és ki kell állítania egy meghatalmazást. Sebaj! Odarendel egy közjegyzőt és megcsinálják. De a másik tényező az, hogy erről a meghatalmazásról – a meghatalmazotton kívül – senki sem tudhat. Akkor pedig semmi lehetősége nincs, hogy elintézze a dolgot. Egy módon tudja csak elintézni – ahogy ezt adott esetben meg is tette. Vagyis szükség van egy előre kiállított, nyitott meghatalmazásra, amit egyrészt védeni kell – különben bárki, akinek a kezébe kerül, felhasználhatja – másrészt pedig, amikor végre megvan a kiválasztott, tudnia kell aktiválni. Ezért kellett a kód! Egyszerűen csak kimondja a számkombinációt a megfelelő személynek és az illető – csiribí-csiribá! – már mehet is a pénzért. Münkel úr azt mondta, hogy nem tud egy olyan helyzetet kifundálni, ahol egy ilyen eljárásra lenne szükség. Mi pedig az ellenkezőjét mondhatjuk: Egy olyan

helyzet részesei voltunk, ahol semmilyen más eljárás nem működött volna. Követtek?

Bengt bólintott.

– Bengt követ – jelentette Bütyök. – Én pedig végig melletted vagyok. De hova akarsz kilyukadni?

– Hát nem értitek!? Több mint három éve állították ki ezt a meghatalmazást. Jóval a balesete előtt! Tehát számított rá, hogy ez be fog következni! Hogy bénán fog feküdni és szüksége lesz egy ilyen meghatalmazásra. Előre tudta!

– Hm – dörmögött Bütyök. – Talán az a fajta pasas volt, aki minden lehetőségre felkészül.

– Lehetetlen! – kiáltott Katarina. – Senki sem tenne ilyen bonyolult intézkedéseket, csak, mert úgy általában tart egy olyan valószínűtlen dologtól, hogy egyik pillanatról a másikra teljesen megbénul!

Bütyök megrántotta a vállát.

– Hát akkor meg a őtett mint aki nem hisz a fülének. Majd félrenézett és csak annyit mondott:

– Hát akkor egyél.

Bütyök megköszönte az engedélyt és kedélyesen tanulmányozni kezdte az étlapot. Fölolvasta németül a legdrágább étel nevét és megkérdezte barátait, hogy az vajon mi lehet. Katarina és Bengt csendben ültek. Bütyök megrántotta a vállát és intett a pincérnek. Újra fölolvasta az étel nevét, eltúlzott, komikus svéd kiejtéssel. A pincér kénytelen volt maga is az étlapba pillantani, hogy megértse a rendelést. Bütyök kért még egy üveg pezsgőt is.

– Valóban csak duzzogni szándékoztok? Egy ilyen napon, mint a mai?

– Nem duzzogunk – mondta Bengt. – De szeretnénk megérteni, hogy mi folyik itt. Ha nem értjük meg, az veszélyes lehet!

Bengt és Katarina Bütyökre figyelt, mintha töle várnának választ. Majd Katarina, a sótartóval, amelyet már egy ideje öntudatlanul szorongatott, a fiúra mutatott.

– Valamit nem mondasz el nekünk! Valamit tudsz! Mi az?

Bütyök visszanézett rá és ezúttal mintha komorabbá vált volna a pillantása. Kivette Katarina kezéből a sótartót, az asztalra állította és egy ideig rámeredt. Majd újra Bengtre és Katarinára emelte a pillantását és úgy látszott, erősen gondolkozik azon, hogy hogyan válaszoljon Katarina kérdésére.

A feszültséget a pincér törte meg, aki megjelent egy üveg pezsgővel és három pohárral. Csendben figyelték, ahogy kinyitja az üveget és tölt a poharakba.

– Zum Wohl.

– Danke – mondta Bütyök, amikor a pincér már rég elhagyta az asztalt. Majd Bengt és Katarina felé emelte poharát.

– Hát akkor zum Wohl, vagy micsoda.

A másik kettő mozdulatlanul nézett rá, semmi jelét nem mutatva, hogy koccintanának. Bütyök letette a poharát az asztalra.

– Zum Wohl – mondta még egyszer, mintegy önmagának, ironikus grimasszal. – Ez csak egy szerény kívánság, hogy eme nemes ital fokozza jó közérzetünket. Tehát nem veszélyes dolog, de nem is garancia.

– Bütyök! – szólt Katarina élesen.

A fiú komoran bólintott, pillantását mereven a pohárra szegezve.

– Tudom – mondta. – Válaszra vártok.

Aztán egy ideig csendben ült. Majd váratlanul fölpattant és könnyedén meghajolt.

– Ne vágjátok hozzám a széket, de még két percet várnotok kell. Úgy látszik gazdag embereknek is kell brunyálni néha.

Bengt és Katarina pillantásukkal követték, amint átvágott a helyiségen a bárpult felé, ahonnan keskeny folyosó, a felirat szerint, a mellékhelyiségekhez vezetett. Pillanatig, mielőtt eltűnt a szemük elöl, visszanézett.

Katarina villámgyorsan felugrott.

– Mi van? – kérdezte Bengt idegesen.

A lány ugyanolyan gyorsan leült.

– Nem tudom! Láttad, ahogy visszanézett? Mintha... nem is tudom. Menj utána, és nézd meg mit csinál!

Bengt tétovázott.

– Na, menj már!

Ugyanebben a pillanatban egy szakácssapkás alak bukkant fel a folyosó elején és széles mozdulatokkal valamit magyarázni kezdett a bárpultnál könyöklő pincérnek. Az meglepetten pillantott Bengt és Katarina felé.

– A francba! – sziszegte a lány és fölugrott. – Gyere!

Elrohant a két álmélkodó férfi mellett és feltépte a férfivécé ajtaját. A helyiség üres volt. A lány számolatlanul egy köteg bankjegyet nyomott a pincér markába, majd, sarkában Bengttel, továbbloholt a folyosón a konyha irányába. A konyhán keresztül kis belső udvarba jutottak, amelyet négy bérház fala vett körül. Katarina találomra az egyik kapura mutatott.

– Te arra menj! Az étteremben találkozunk!

Választ sem várva berontott egy másik átjáróba. Onnan keskeny mellékutcára jutott. Bütyök nem volt látható. Visszanyargalt az udvarra és egy másik kijáratot választott, ismét eredménytelenül. A harmadik folyosó nem az utcára vezetett, hanem egy lefelé haladó lépcsőn át zárt pinceajtóba torkollott. Katarina hátát a hűvös vasnak vetette, kicsit kifújta magát, majd lassan visszasétált az udvarra.

A pincér és a szakács a konyha bejáratánál állt és nagy szemeket meresztett rá. A pincér még mindig a kezében szorongatta a pénzt, amit a lánytól kapott. Katarina önkéntelenül elnevette magát, amikor arra gondolt, milyen látványt nyújthatott, amint körbeszáguldott az udvaron. A szakács, alacsony kövér férfi hatalmas fekete harcsabajusszal, szélesen vigyorgott rá és arra a kapukijáratra mutatott, amelyet Katarina Bengtnek választott.

– Kamerad lafuen dahin.

Katarina fáradt mosollyal bólintott. Ezt már ö is kiszámította. *Barát oda futni*.

– Kamerad schnell mint egy gyík – mondta a szakácsnak.

A kis ember egyetlen nagy vigyor volt.

– Du auch sehr schnell!

– Nein – mondta a lány. – Nem elég schnell.

– Doch! – kiáltotta lelkesen a szakács. – Du sehr schnell!

Katarina ismét fölnevetett.

A pincér gyanakvó pillantással szemlélte a két külföldit. Már régesrég megtanulta, hogy ne lepődjön meg török munkatársának váratlan érzelmi kitörésein. De az ifjú hölgy nagy örömét úgyszintén érthetetlennek találta.

Katarina megfordult és kisétált az utcára az egyetlen átjárón át, amit még nem próbált ki. Az úttestről teljes hosszában belátta az utcát, de sem Bütyök sem Bengt nem látszott sehol. Visszament az étterembe, ezúttal a vendégek számára fenntartott bejáraton. Helyet foglalt az asztalnál, ahol korábban ültek és kávét meg konyakot rendelt. Kétórai várakozás után az asztalához lépett a pincér és rosszalló ábrázattal közölte, hogy telefonon keresik.

*

Ha Bengt még néhány másodpercig habozott volna, elszalasztotta volna a barátját. Amikor Katarina elrohant az étterem hátsó udvarán át, egy pillanatig értetlenül meredt utána. A nyilvánvaló tények ellenére is nehezére esett fölfogni, hogy Bütyök meg akar lógni tőlük. De amikor kiért az utcára belátta, hogy Katarinának igaza van. Az utolsó pillanatban még látta Bütyököt, amint sietős léptekkel befordul egy mellékutcába.

Utána futott. A sarokhoz érve ismét megpillantotta Bütyököt, ez alkalommal olyan közel, hogy utána kiálthatott volna. Maga sem tudta miért, nem tette. A nyomába eredt.

Bütyök egyre messzebb járt az étteremtől, anélkül, hogy lassított, vagy csak egyszer is hátra fordult volna. Bengtet egyre inkább hatalmába kerítette a valószínűtlenség érzése. Hiszen mit művel? Egy vadidegen városban, ismeretlen utcákon lopakodik legjobb barátja után! És fél, igen, fél attól, hogy utolérje, hogy számon kérje tőle, mit csinál. Hova megy? Miért szökik előlük?

Kibúvókat keresett. Bütyök talán csak járni akar egyet.

De hiszen azt megmondta volna.

Vagy nem akar visszamenni velük Stockholmba? De azt is megmondta volna. A *régi* Bütyök megmondta volna. De Bütyök nem volt a régi. Korábban is állandóan bohóckodott és gúnyolódott, de mindig tudta, hogy hol a határ. Hiszen ezért voltak barátok. De most, mintha eltűnt volna ez a határ. Nem maradt más, csak a harsány, üres tréfálkozás. Ami eddig játék volt, semmi több. Most viszont áthatolhatatlan fallá változott. Burokká, ami mögé nem lehetett belátni.

Gyorsan egy kapu alá húzódott. Bütyök ugyanis megállt, hátrapillantott, majd átkelt az úttesten és betért egy kávéházba a túloldalon. Bengt látta, amint közvetlenül az ablak mellett, leül egy asztalhoz, Aztán majdnem egy órán keresztül ott ült, csaknem mozdulatlanul. Nagyritkán aprót kortyintott pohár söréből. Amikor elhagyta a helyiséget a pohár még félig tele volt.

Valóban nem a régi Bütyök, gondolta Bengt.

Aztán rögtön pánikba esett. Bütyök ismét átvágott az úttesten és elindult visszafelé, egyenesen Bengt irányába. Bengt tudta, hogy a kapu zárva. Néhányszor már próbálkozott a kilinccsel, amíg várakozott. Most újra ezt tette, ezúttal teljes

erőből. A kapu nem engedett. Már hallotta Bütyök lépteit. A beugró mélyére húzódott, a falhoz lapult és még a lélegzetét is visszatartotta.

Mi ez?! – zúgott a feje. Hiszen csak Bütyök közeledik!

Barátja alig kétlépésnyire haladt el mellette, anélkül, hogy oldalt pillantott volna. Amikor már vagy harminc méterre járt, Bengt rájött, hogy sürgősen lélegzenie kell. Megtette, aztán zihált még egy kicsit és Bütyök nyomába eredt.

Néhány perccel később, amikor egy taxiállomás mellett haladtak el, Bütyök hirtelen beszállt az első kocsiba. Bengt bevetette magát az utolsó szabad taxi hátsó ülésére és angolul rárivallt a sofőrre, hogy kövesse a másik autót. A férfi gyanakvó pillantást vetett rá. Bengt odanyújtott neki egy százast és megismételte a kérését. A sofőr megrántotta a vállát és elindult.

– To catch him? Or just follow? – kérdezte.

– Just follow – mondta Bengt. – Not too close.

– Of course – dörmögte a sofőr. – I also watch television.

Ügyesen vezetett, megfelelö távolságot tartva és közben vigyorogva figyelte Bengtet a visszapillantó-tükörben.

– Are we the bad guys or the good guys?

Bengt nem válaszolt. Bütyök taxija épp jobbra fordult és eltűnt egy mellékutcában. Amikor ők is befordultak, látták, hogy a másik taxi közvetlenül a sarok mögött megállt. Bengt gyorsan lebukott és utasította a sofőrt, hogy valamivel feljebb álljon meg.

Amikor kidugta a fejét és visszanézett, látta, hogy a másik taxi éppen elhajt, és Bütyök belép egy üzlethelyiségbe. Egy nemzetközi autókölcsönző kirendeltsége volt.

Bengt tanácstalanul körülnézett. Az utcasarkon telefonfülke állt. De lehetetlen lett volna odamennie anélkül, hogy Bütyök észrevenné. A kereszteződésen túl, a következő háztömb végén, fölfedezett egy kis éttermet. Szólt a sofőrnek, hogy forduljon vissza, és hajtson oda. Amikor újra elhaladtak az autókölcsönző irodája mellett, villanásnyira ismét megpillantotta barátját. Háttal állt, és a pult mögött ülő nők egyikével társalgott.

Az étteremben volt telefonautomata, de csak a helyiség hátsó végében, ahonnan lehetetlen volt kilátni az utcára. Bengt visszament a taxihoz, az órára pillantott. 28 frankot mutatott. Ismét felvillantotta a bankjegykötegét és még egy százast nyomott a férfi kezébe. Közölte, hogy többet is kap majd, ha hajlandó segíteni.

A sofőr hajlandónak bizonyult.

– I shoot him if you want.

Bengt megkérte, hogy figyelje az autókölcsönző irodáját, amíg ö lebonyolít egy telefonbeszélgetést az étteremből. Amennyiben egy Bütyök kinézetű egyén felbukkanna, azonnal szóljon neki. Ennyi az egész.

– No shooting?

– No shooting.

Elindult a bejárat felé, aztán rögtön visszafordult. Hiszen még a nevét sem tudta az étteremnek, ahol Katarina remélhetőleg vár rá. Közölte a bank nevét és címét a taxisofőrrel és megkérdezte, hogy ismeri-e az éttermet a bankkal szemben. *Of course*, felelte a férfi. Természetesen. Van ott egy étterem! Csak most éppen

nem jut eszébe a neve.

Bengt telefonált a bankba. Megkérdezte az angolul kitűnően beszélő telefonos kisasszonyt, hogy meg tudná-e mondani a bankkal szemben lévő étterem nevét. A hölgy megkérdezte, hogy milyen ügyben telefonál. Bengt megismételte, hogy milyen ügyben telefonál. A hölgy, rövid hallgatás után, közölte, hogy még mindig nem egészen érti, hogy milyen ügyben telefonál. Bengt a kagylóba ordított, hogy semmi más óhaja nincs, mint hogy a kedves kisasszony hangosan mondja ki a nevét annak az étteremnek, amelyik a munkahelyével szemben van. Ekkor egy kicsit hosszabb szünet következett. Majd a hölgy, alig hallható hangon, megkérdezte, hogy kapcsolhatja-e az információs osztályt.

Kapcsolhatja, nyögött Bengt. A telefonos kisasszony hangja visszanyerte magabiztosságát, különösen, amikor fél perccel később közölhette, hogy a vonal sajnos foglalt. Óhajt várni? Bengt azt üvöltötte, hogy nem óhajt. Azonnal kapcsolja Klaus Münkel osztályvezető urat. Egy igen fontos ügyben! A hölgy elkérte a nevét. Utánanéz, hogy az osztályvezető úr elérhető-e. Az idős bankár késedelem nélkül válaszolt és Bengt néhány másodperccel később végre megtudta az étterem nevét.

Megtalálta a számot a telefonkönyvben és tárcsázott. A férfi, aki a vonalba dörmögött, nem tudott angolul.

– Deutsch oder türkisch sprechen – magyarázta.

Bengt kétségbeesetten próbálta összeszedni csekély némettudását.

– Ein Frau – mondta. – Name Katarina.

– Keine Frau – világosította föl a másik. – Gaststätte Leopold!

– Ja! – kiálltotta Bengt. – Gut. Ich weiss. Gaststätte Leopold! Le ne tedd az anyád! Frau in Gaststätte Leopold.

– Frau? – kérdezte a férfi. – Frau Chefin? Frau Ziegler sprechen?

– Nein! Another Frau! Champagne drinken Frau! Schwarze Frau!

– Oh, schwarze frau! – lelkesedett a másik. – Ich weiss! Viel schnell laufen!

– Ist she dort? Ist Frau dort?

– Du warten.

Bengt hallotta, amint többször egy Helmut nevezetűt szólít. Majd ingerült szóváltás következett Bengt beszélgetőpartnere és a Helmutnak nevezett férfi között.

Aztán egy új hang szólt a telefonba.

– Gaststätte Leopold.

Bengt mély lélegzetett vett.

– Ich muss schwarze Frau in Gatstätte Leopold Name Katarina!

– Do you speak English?

– Yes! – üvöltötte Bengt és elmagyarázta, hogy mit akar. Helmut közölte, hogy Katarina még az étteremben van és elment, hogy a telefonhoz hívja.

Bengt lerogyott egy falra erősített, lehajtható ülőalkalmatosságra. A két beszélgetés teljesen elcsigázta. Ebben a pillanatban fölbukkant a taxisofőr a bejárati ajtónál és lelkesen integetett. Bengt nyögött egyet, mintha gyomorszájba vágták volna. A telefonkagylót a készülék tetejére fektette és az ajtó felé futott. A sofőr az ajtónyíláson át az utcát szemlélte és intett Bengtnek, hogy nem kell sietnie.

– No panic. Look!

Egy kis piros Porsche állt az autókölcsönző bejáratánál. Bütyök törökülésben ült a motortetőn és hevesen gesztikulálva mesélt valamit egy lánynak, aki a vállalat kék egyenruháját viselte. Nevettek, majd a lány mondott valamit. Bütyök leugrott az autóról és mindketten visszamentek az irodába.

– Mi a fenét csinál? – mondta Bengt saját magának.

A taxisofőr egyre jobban érezte magát. Széles vigyorral megkérdezte, hogy Bengt milyen nyelven beszélt. A fiú nem válaszolt. Megkérte a sofőrt, hogy folytassa az őrt állást az ajtónál és jelezze ha történik valami.

Visszarohant a telefonhoz. Katarina már a vonalban volt.

– Bengt, mi történik?

– Jaj! – nyögte a fiú. – Ha én azt tudnám! Ide figyelj! Úgy néz ki, hogy egy autót fog bérelni. Azonnal gyere ide. Mint a villám! Ha elkerülnénk egymást, menj vissza az étterembe. Amint tudok, megint telefonálok. De most rögtön vesd magad egy taxiba és gyere ide... izé... várj egy kicsit!

Odakiáltott a sofőrnek, hogy mondja meg az étterem nevét. Ezt továbbította a lánynak és gyorsan vázolta a helyzetet. Az autókölcsönzőnél vigyázzon! Ott van Bütyök és megláthatja. Kicsit feljebb, az étteremnél, vagy az előtte álló taxinál, megtalálja Bengtet.

– Nem beszéltél vele? – csodálkozott Katarina.

– Nem.

– Nem tudja, hogy követed?

– Nem! – mondta Bengt ingerült hangon. – Indulj már el!

Lecsapta a kagylót, mielőtt Katarina valamit még mondhatott volna. Attól tartott, a lány azt akarja, hogy szükség esetén tartóztassa fel Bütyököt. Bengt ezt sem hallani, sem megtenni nem akarta.

A beszélgetés alatt mindvégig szemmel tartotta a sofőrt. A férfi néha jelezte, hogy a helyzet odakint változatlan. Bengt most visszament hozzá és kilesett az ajtónyíláson. A kis sportkocsi ugyanott állt. Bütyök még mindig az irodában volt, de ebből az irányból nem lehetett belátni a helyiségbe.

A taxisofőr továbbra is szünet nélkül vigyorgott. Most lelkesen Bengt tudomására hozta a Porsche gyártási évét és pontos típusmegjelölését és hozzátette, hogy nem lesz könnyű feladat a nyomában maradni ennek a kis szépségnek, *that little beauty*, ha az nem akarja, hogy kövessék.

Bengt ezzel kínosan tisztában volt. Azt is tudta, hogy Bütyök kitűnően vezet, ráadásul pedig szeret vadul száguldozni. Minden ésszerű érv természetesen amellett szólt, hogy ne hagyja a barátját autóba szállni és elindulni. Amennyiben nem akarja, hogy eltűnjön.

De hát miért akarna eltűnni? Egyedül akar lenni egy kicsit. Ennyi az egész!

De tudta, hogy nem csak ennyi az egész. Nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy Bütyök *elhagyta* öket. És ez teljesen érthetetlen volt.

Megkérte a taxisofőrt, hogy a kormány mögött várjon, maga pedig óvatosan a kereszteződés felé lopakodott, ahonnan már be lehetett látni az üzletbe. Bütyök háttal az utcának állt és a pultra támaszkodva beszélgetett valakivel. Bengt behú-

zódott egy kapu alá. Innen akár már oda is kiálthat Bütyöknek, ha megint felbukkan.

Ugrott egyet ijedtében, amikor valaki, akit nem hallott közeledni, hátulról hozzá simult. Katarina volt. Taxival jött, az ellenkező irányból, anélkül, hogy a kereszteződést, amelyet Bengt görcsösen szemmel tartott, érintette volna.

– Jaj, bocsánat – duruzsolta a lány. – Nem akartalak megijeszteni.

– Hát mit akartál? – morogta Bengt, de látszott rajta, mennyire megkönnyebbült, hogy Katarina megérkezett.

– Talán egy *icipicit* mégiscsak meg akartalak ijeszteni – kuncogott a lány. – Amikor láttam, hogy itt leskelődsz, mint valami veszélyes titkos ügynök.

Újra Bengt mögé húzódott, állát a fiú vállára fektette és úgy figyelte az autókölcsönző ablakán keresztül Bütyököt, aki, úgy látszik, egész élettörténetét szándékozta előadni a pult mögött ülő hölgynek.

– Mi történt tulajdonképpen?

– Hát tulajdonképpen semmi – mondta Bengt.

Elmesélte, hogyan járta be Bütyök nyomában a fél várost, hogyan figyelte egy órán keresztül, amíg egy fél pohár sört iszik, aztán pedig hogyan autóztak ide. És alighanem mindjárt autózhatnak tovább. Legalábbis Bütyök. Egy kis piros sportkocsiban.

– De hova készül? És miért? – sóhajtott a fiú. – Mi a fenét művel?

Katarina megcsóválta a fejét.

– Fogalmam sincs. Ha eltekintünk attól a lehetőségtől, hogy begolyózott, akkor a leghalványabb fogalmam sincs.

– Beszélünk vele?

Katarina gondolkozott egy kicsit.

– Azért lógott meg, mert nem akart valamit elmondani.

Bengt bólintott.

– Hát akkor beszélünk most vele? – kérdezte ismét.

Katarina nem válaszolt. Aztán nem volt idő tovább gondolkozni. Bütyök megfordult és a kijárat felé indult. Katarina mély lélegzetet vett.

– Követjük!

A parkoló kocsisor mellett, mélyen előrehajolva, visszafutottak Bengt taxijához és bevetették magukat a hátsó ülésre.

– Yeah! – lelkesedett a taxisofőr.

Bengt elmagyarázta neki, suttogva, mintha fönnállna a veszély, hogy Bütyök meghallja, hogy kövesse a másik autót, amennyiben az elindul.

– Of course! – mondta a férfi, majdhogynem sértődött hangon, hogy Bengt szükségesnek tart szóvá tenni egy ilyen nyilvánvaló dolgot.

Bütyöknek, úgy látszott, nem volt sürgős. Lassan körbejárta az autót és beszállt a kormány mögé. További egy perc múlva indította csak be a motort, majd lassan megfordult és mintha nem tudná, merre hajtson tovább, lehorgonyzott a kereszteződésnél. Aztán hirtelen tempót váltott. A motor felbúgott, a kerekek fülsiketítően nyikorogtak és a kis kocsi, mint egy rakéta eltűnt a mellékutcában.

– Scheisse! – kiáltotta a taxisofőr.

Villámgyorsan indított, de aztán kénytelen volt lefékezni, és néhány kocsinak

elsőbbséget adni a kereszteződésnél. Megállás nélkül németül káromkodott, amíg végre sikerült kifordulnia a főútvonalra. És akkor néhányszáz méterrel távolabb megpillantották a kis piros autót. A külső sávban haladt, egészen lassan, szinte feltartva a forgalmat.

Mintha csak a bolondját járatná velünk, gondolta Katarina.

A taxisofőr más következtetésre jutott.

– Your friend is crazy – morogta.

– Crazy or not – mondta Bengt –, don`t loose him!

A sofőr megint egy sértett pillantást vetett rá.

– And not too close, he?

Katarina megkérdezte Bengtől, hogy biztos-e benne, hogy Bütyök nem vette észre, hogy követi. Bengt megrántotta a vállát.

– Hogy lehetnék biztos benne? De nem hiszem.

Bütyök hosszú perceken át csigalépésben kocsikázott. Csak nagy nehezen tudták követni anélkül, hogy ne kerüljenek közvetlenül mögé. Bengt és Katarina csak akkor vették észre, hogy merre járnak, amikor a ő

Bengt hirtelen előrehajolt.

– Kaptál tőle valami írott dolgot?

– Nem.

Katarina a fejét csóválta.

– Kezdjük újra az elején! Tudsz valamit erről a történetről, amit mi nem tudunk?

– Igen.

– De ezt nem tőle tudod?

Bütyök ismét habozott.

– De... Dehogynem. Tőle tudom.

Mielőtt a lány föltehette volna a következő kérdést, megzavarta őket Münkel úr, aki fölállt az asztalától és néhány lépéssel közelebb lépett, hogy elköszönjön. Visszaintegettek neki. Katarina pillantásával követte a bankárt, amint az a kijárat felé haladt. Alighogy kilépett az utcára, újra nyílt az étterem ajtaja és három fiatalember lépett be a helyiségbe. Egyformán jólöltözöttek voltak, öltönyt és nyakkendőt viseltek és láthatólag felhajtottak már néhány kupicával a nap folyamán. Harsányan nevettek valamin, amit egyikük mondott, majd körülnéztek a helyiségben.

Az egyik elkapta Katarina pillantását, és szemtelen magabiztossággal méricskélni kezdte a lányt. Majd mondott valamit a cimboráinak. Azok is Katarinára néztek, és hangosan röhögtek. A lány látta, hogy a vendégek közül többen lopva rápillantanak.

Nyilvánvaló volt, hogy a férfi az ö rovására viccelődött. De Katarina egy szót sem értett abból, amit mondott. A helyi tájszólás még csak nem is emlékeztetett arra, amit egykoron német nyelv címszó alatt a gimnáziumban tanult.

– Ne törődj velük – mondta Bengt.

– Helyi zsánerkép – tette hozzá Bütyök.

De Katarina már dühbe gurult.

– Legalább azt tudnám, hogy az urak tréfája szexuális vagy faji jellegű.

– Mindkettő – kuncogott Bütyök. – Egészen biztosan mindkettő.

– Köszönöm a felvilágosítást – mondta Katarina epésen. – Te persze az ilyen tréfák nagy szakértője vagy.

Bütyök meglepetten nézett rá és a lány már megbánta, amit mondott.

– Ne haragudj. Nem szoktam hozzá, hogy nem tudom megvédeni magam.

– Ugyan – legyintett Bütyök. – Végül is igazad van. Eltekintve a rágalomtól, hogy ez kedvem szerint való humor lenne, csakugyan tudok egyet, s mást az irigység, félelem, frusztráció és satöbbi ilyenfajta bájos megnyilvánulásairól. És ezek többnyire úgy szexuális, mint faji jellegűek.

– Hűha! – nevetett Katarina. – Miket beszélsz! Mióta lettél az emberi lélek ily nagy ismerője?

Bütyök gunyoros grimaszt vágott.

– A kérdést nem lehet igennel vagy nemmel megválaszolni. Fogalmazd át, vagy tegyél fel egy új kérdést.

Az újonnan érkezett társaság eközben helyet foglalt egy szomszédos asztalnál. Fennhangon társalogtak és javarészt a vendégekről tettek megjegyzéseket. A legtöbben kétségbeesetten próbáltak nem tudomást venni a három fiatalember jelenlétéről. A pincér óvatos kísérletet tett arra, hogy lecsendesítse a társaságot. De ez csak alkalmat adott nekik, hogy megmutassák, hogy nem a legegyszerűbb fajta rendbontók közé tartoznak.

A férfi, aki korábban Katarinát fixírozta, és a társaság hangadójának bizonyult, most csendre intette két társát, akik épp a pincért készültek kinevetni. Majd lassan, kiszámítottan lassan, fölemelkedett a székéről. Pillantását mindvégig a pincérre szegezte, aki ekkor már alaposan megbánta, hogy közbelépett. A férfi, ismét nagyon lassan, megkerülte az asztalt, elindult a pincér felé és csak akkor állt meg, amikor arca alig néhány centiméterre volt tőle. Előrehajolt, mintha valamit súgni szándékozna a pincérnek, de aztán, olyan hangosan, hogy a teremben mindenki hallhatta, csak annyit mondott:

– Drei Bier!

A halálra vált pincér elsietett, hogy lebonyolítsa a rendelést.

Bütyök csendesen kuncogott.

– Helyesbítenem kell. Nem egy svájci zsánerkép. A helyi náci párt vidám kirándulása.

– Pfuj – mondta Bengt.

Bütyök megveregette a hátát.

– Te mindig megtalálod a helyes kifejezést.

A férfi a szomszédos asztalnál visszaült a helyére, barátai vidám kurjongatása közepette.

– Ne hagyjátok megzavarni magatokat! – mondta Bütyök. – Várom a kérdéseket.

Katarina a fejét csóválta és nem szólt semmit.

– Menjünk el valahova máshova – mondta Bengt.

Bütyök sóhajtott egyet és teljesen nyugodtan a szomszédos asztal felé fordult. Néhány másodpercig csendben szemlélte a három férfit.

Bengtnek a lélegzete is elakadt. Az adott helyzetben, amikor az összes többi vendég igyekezett minél láthatatlanabbá válni, ez rendkívül provokatív gesztus volt. A három férfi azonban, szerencsére, éppen valami olyan dologról tárgyalt, ami kivételesen nem a környezettel volt kapcsolatos. Így nem vették észre Bütyök érdeklődését. A fiú mosolyogva fordult vissza Bengt és Katarina felé.

– Nem hagyom, hogy néhány seggfej döntse el, hogy mit tegyek és mit nem.

Bengt nagy szemeket meresztett rá. Ez sem a régi Bütyök volt. Még élénken élt emlékezetében egy néhány héttel ezelőtt lezajlott incidens, amikor Bütyök igencsak hagyta, hogy néhány seggfej döntse el, hogy mit csináljon. Az óváros metrómegállójában heves nézeteltérésük támadt egy csapat üvöltöző kamasszal. A dolog addig fajult, hogy tucatnyi vérszomjas fiatalember keresztül kasul hajkurászta őket az óváros sikátorain. És persze Bütyök kezdte a futást. Mint mindig. Szemtelen modora miatt gyakran került olyan helyzetbe, hogy verbálisan kevésbe tehetséges vitapartnerei néhány pofonnal próbálták a maguk javára fordítani a vitát. Az egyetlen sport, amelyben Bütyök kitüntette magát, a futás volt. Bengttel versenyszerűen atletizáltak középiskolai éveikben. Bütyök ígéretes középtávfutónak számított. Agresszív hajlamú vitapartnerei eddig még sohasem érték utol. Legalábbis nyílt terepen nem. De most nem nyílt terepen voltak.

Katarina megcsóválta a fejét.

– Mit művelsz? Azt akarod, hogy agyoncsapjanak?

– Jó kérdés! – vigyorgott Bütyök. – A válasz: nem. Nem akarom, hogy agyoncsapjanak. De inkább csapjanak agyon, mint hagyjam, hogy néhány idióta megzavarja a lelki nyugalmamat.

– És nem zavarná meg a lelki nyugalmadat, ha agyoncsapnának?

Bütyök fölnevetett.

– Kitűnő kérdés! A válasz: nem.

Katarina sóhajtott.

– Talán nem kellene bevallanom, de az én lelki nyugalmamat, picikét megzavarná, ha téged agyoncsapnának.

– Nagyon hízelgő...

– Ezért aztán szeretném, ha nem provokálnád szomszédainkat.

Bengtet teljesen felizgatta Bütyök könnyelműsége.

– Ezek nem egyszerűen részeg seggfejek – mondta fojtott hangon. – Illetve részegek is, meg seggfejek is. De azon kívül életveszélyesek.

Bütyök kedvesen rámosolygott.

– Én életveszélyesebb vagyok.

Bengt és Katarina csak bámult rá szótlanul. Olyan volt ez mintha Bütyök viccelt volna. De látták, hogy nem viccel. Látták, hogy teljesen közömbös számára az a csaknem kézzelfogható agresszivitás, amely a szomszéd asztaltól áradt felé-jük.

A társaság hangadó tagja ismét Katarinát kezdte mustrálgatni. Majd tett egy megjegyzést, amin mindhárman röhögtek.

– Fordítsam le, hogy mit mondott? – kérdezte Bütyök.

– Ne hülyéskedj már – mondta Bengt idegesen. – Nem is tudsz németül.

– Akkor talán itt az ideje, hogy megtanuljak – mondta Bütyök és a három férfi

felé fordult.

Olyan nyugodt és szemtelen magabiztossággal nézte őket, hogy azok egy pillanatra megzavarodtak. De csak egy pillanatra. Nyomban utána, talán hogy legyőzzék bizonytalanságukat, egyikük kinyújtott karral Bütyökre mutatott és újabb harsány jópofasággal örvendeztette meg társait.

Bütyök teli torokból velük nevetett. Még túl is harsogta őket és féktelen jókedvében a szék karfáját csapkodta.

– De jó vicc volt! – rikkantotta, miközben a három férfit figyelte. – Tudjátok mit mondott? Azt kérdezte, hogy vajon a kis zsidó strici – ez én vagyok – bennszülött kurvákat futtat-e – és ez utóbbi nem te vagy, Bengt. Nagyon szellemes! Bravó!

És megtapsolta a társaságot.

A három férfi szinte sóbálvánnyá vált. Egy pillanatra képtelenek voltak elhinni, hogy Bütyök gúnyt űz belőlük.

A férfi, aki halálra ijesztette a pincért, lassan fölállt. Ismét a csendes- és félelmetes szerepet szándékozta előadni, de egy csintalan kis izom a szája sarkában, valamint oldalra meredő orrcimpái elárulták, hogy nehezen tud uralkodni magán. Ettől azért nem volt kevésbé félelmetes.

Valamit sziszegett Bütyök felé.

A fiú mosolyogva fordult Bengt és Katarina felé.

– Barátunk úgy véli, ne karattyoljak törökül. Itt ugyanis németül beszélnek.

Ismét a férfi felé fordult és mondott neki valamit, lassan és nyugodtan. Bengt és Katarina egy szavát sem értette, de annyit fölfogtak, hogy a helyi tájszólást beszéli.

Egy nő a helyiség másik felében fölnevetett. Aztán rögtön el is hallgatott. Néhány másodpercig teljes volt a csend.

A pincér közelebb lépett hozzájuk. Nyilvánvaló volt, hogy bármikor kitörhet egy verekedés.

– Bitte meine Herren...

A férfi a másik asztalnál mereven Bütyököt figyelte és egy gyors kézmozdulattal jelezte a pincérnek, hogy tartsa távol magát a fejleményektől. Majd előrelépett és közvetlenül Bütyök előtt megállt. Két társa azonnal csatlakozott hozzá.

Bengt és Katarina kővé meredten ült. Nem hittek a szemüknek. Nem a három férfi reagálása volt meglepő. Hiszen ők csak azt tették, ami az adott helyzetben elvárható volt. Bütyök viselkedése volt teljesen felfoghatatlan.

Nyugodtan ült, keresztbevetett lábakkal, jobb karját lazán himbálva a szék háttámlája mögött. Barátságos és várakozás teli mosollyal szemlélte az előtte tornyosuló három alakot.

A középen álló férfi ismét ráförmedt, Bütyök pedig rögtön elismételte szavait svédül, szenvtelenül és tagoltan, kissé csodálkozva.

– Állj föl, zsidó disznó?

A férfi türelmét vesztette. Két kézzel megragadta Bütyök gallérját, fölrántotta a fiút a székből és a képébe üvöltött.

Bütyök semmi reakciót nem mutatott. A férfi kénytelen volt saját erejéből álló helyzetben tartani, anélkül, hogy Bütyök segített volna neki, vagy bármiféle ellen-

állást tanúsított volna. Mint egy rongybaba lógott a másik szorításában. Aki hátulról nézte, úgy vélhette, hogy eszméletét vesztette. De Bütyök ugyanazzal a barátságos, érdeklődő mosollyal szemlélte ellenlábasát, mint korábban.

A férfi tett néhány botladozó lépést hátrafelé, hogy megőrizze az egyensúlyát. Bütyök megcsóválta a fejét.

– Nem érdemes fordítani. Állandóan ugyanazt hajtogatja a boldogtalan. Összetéveszt egy antipatikus zsidó ismerősével.

A férfi szinte segélykérően felüvöltött. Egyik kezével elengedte Bütyök kabátját és egy ökölcsapást irányított a fiú arca felé.

Az ütés nem ért célba. Bütyök villámgyorsan félrecsúszott, bal kezével maga felé rántotta a férfit, ezzel fokozva az előre zuhanó test lendületét. Másik kezével megragadta ellenfele csuklóját és az ellenkező irányba rántotta. Éles reccsenés hallatszott. A férfi tehetetlenül megpördült, és magával rántva Bütyök székét, a földre zuhant. Szinte egyidejűleg, olyan gyorsan, hogy a legtöbben a helyiségben föl sem fogták, hogy mi történt, Bütyök egy-egy ütést mért a másik két férfira. Mindketten hangtalanul összerogytak, eszméletüket vesztve, még mielőtt földet értek volna.

Az első férfi artikulátlan üvöltéssel megpróbált lábra állni. Fél kézzel egy asztal peremébe kapaszkodott, de az kicsúszott alóla és ö ismét a földre került. Újra próbálkozott, nagy nehezen sikerült álló helyzetbe tornásznia magát. Himbálózva állt, szakadt róla a veríték és könnyezett. Balkezével görcsösen a testéhez szorította jobbkarját. Csuklója természetellenes szögben meredt előre.

Bütyök felállította a székét és háttal a férfinak leült, jelezvén, hogy részéről le van zárva az ügy.

A sebesült férfi zavarodottan nézett körül. Társait kereste. Hosszú másodpercekig tartott, míg megértette, hogy mindketten élettelenül a földön hevernek. Az egyiket többször nevén szólította. Nem kapott választ. Óvatosan odaoldalazott hozzá, pillantását mindvégig Bütyök hátára szegezve. Majd fájdalmas nyögéssel leguggolt eszméletlen társa mellé.

Bütyök beszélni kezdett hozzá, a már megszokott nyugodt, barátságos hangon. Majd Bengthez és Katarinához fordult.

– Javasoltam, hogy keressen fel egy orvost. A keze két helyen, elég csúnyán, eltört. Egy ideig nem fog pofozkodni. Társai sértetlenek. Körülbelül fél óra múlva magukhoz térnek. Azonkívül közöltem vele, hogy szerencséjük volt. Ugyanennyi fáradsággal – vagyis minden fáradság nélkül – megölhettem, vagy egész életükre nyomorékká tehettem volna őket.

Bengt és Katarina ámulva meredt rá. Képtelenek voltak bármit is mondani. Bengtnek mozgott a szája, szavakat kezdett formálni anélkül, hogy tudatában lett volna.

– Bütyök... mi a fene... Bütyök...

Ekkor a helyiségben valaki felsikoltott. A sebesült férfi újra fölegyenesedett és bal kezében egy pisztolyt tartott. Valószínűleg eszméletlen társánál volt a fegyver. A vendégek sikoltoztak, és többen a földre vetették magukat.

A férfi Bütyökre szegezte a fegyvert. Egész testében remegett és néhány szót hörgött a fiú felé.

Bütyök megcsóválta a fejét.

– Makacs alak. Azt mondja, most megöl. De előbb csőre kellene töltenie, vagy legalábbis kibiztosítania a fegyvert. Kíváncsi vagyok, hogy fél kézzel, és ilyen rossz idegállapotban, hogyan lesz képes ezt elvégezni.

Néhány barátságos szót intézett a férfihoz. Az fájdalmasan felnyögött és a

földön összekuporodva, két térde közé szorítva a fegyvert, próbált csőre tölteni. Nem sikerült. Képtelen volt megtalálni a megfelelő fogást. És mindvégig üvöltött, dühében és tehetetlenségében.

Bütyök hirtelen felállt, odalépett hozzá és kivette kezéből a pisztolyt. Kihúzta a tárat és megbizonyosodott róla, hogy töltve van. Majd egyenként a padlóra pöckölte a golyókat, kivéve a legutolsót. Azt bent hagyta. Visszacsúsztatta a tárat, csőre töltött és kibiztosította a fegyvert.

– No nézzük csak, milyen fából faragták – mondta csendesen. Bátorító mosollyal a férfi mellé térdelt és kezébe fektette a pisztolyt.

– Bütyök – szólt Katarina rekedt hangon. – Hagyd abba...

– Ugyan már – mondta Bütyök. – Hadd valósítsa meg önmagát.

A férfi nem mozdult. Karja, kezében a nehéz pisztollyal, erőtlenül feküdt a földön.

Zavaros pillantással Bütyökre bámult. Néhány másodperccel korábban, amikor kivették a kezéből a fegyvert, egy pillanatra azt hitte, hogy a másik lelövi. Valahogy logikusnak tetszett a dolog. Veszített. Ö volt a gyengébb. Kész. Nem is védekezett volna. Nem is félt. *Végre*, gondolta. *Végre vége*.

Most meg nem értett semmit. Valami köd szállt az agyára. Miért ül itt a földön, egy fegyverrel a kezében? Mit bámul rá ez a férfi? Miért mosolyog egyfolytában? Mit akar?

És a nő... Az egyetlen, aki most mozdul. Föláll és alig hallhatóan mond valamit. Furcsán beszél. Nem érti.

– Bütyök... Az ég szerelmére... hagyd abba...

A nő segít neki. Vagy mégsem. Ö is gyenge. Ö sem ért semmit.

A férfi fog eldönteni mindent. Ő erős. Övé a hatalom. Ö dönt mindenről.

– Mit akarsz tőlem? – suttogta.

– Hát már el is felejtetted? Meg akartál ölni. No rajta!

– Nem...

– Hü, de szeszélyes vagy! Talán csak vicceltél? No lássuk!

Bütyök megragadta a másik csuklóját és a fegyver csövét, a férfi kezével együtt, saját homlokához szegezte.

– Tessék! Többet már nem tehetek! Csak meg kell húznod a ravaszt.

– Nem! – nyögött a másik. Majd sírva fakadt. – Hagyj békén.

Bütyök elengedte a férfi kezét és az erőtlenül a padlóra esett. Aztán megrántotta a vállát és civakodó kisgyermekek hangját utánozva így szólt:

– Nem én kezdtem.

A férfi kifejezéstelen arccal meredt rá.

– Mit képzelsz, ki vagy te? – suttogta.

Bütyök csendesen nevetett.

– Na, ne személyeskedjünk.

Fölállt és elfordult a férfitől. Az újra föltette a kérdést. Ezúttal teli torokból üvöltve.

– Mit képzelsz, ki vagy te?! Az atyaúristen?!

– Majdhogynem – mondta Bütyök, anélkül hogy ránézett volna.

Katarina nem értette, mit mondanak. Csak a hanglejtésükre figyelt és az arcukat nézte. Ö volt az egyetlen a helyiségben, aki hirtelen fölfogta, hogy mi fog történni. De túlkésőn fogta fel. Mindössze néhány tizedmásodperccel azelőtt, hogy bekövetkezett.

Kiáltani már nem volt ideje. Egyébként sem ment volna semmire egy kiáltással. Nem is hallatszott volna a fülsiketítő robajban, amikor a férfi elsütötte a fegyverét. Bütyök széttárt karokkal a földre zuhant. A golyó a háta közepén érte és áthaladt a szívén, mielőtt elhagyta volna a testét. Amikor Bengt és Katarina néhány másodperccel később fölé hajolt, már nem élt.

3. Dümbüllü Abdürrezzak

Edward Kleinhammer felügyelő három órával a halálos kimenetelű lövés után érkezett a Leopold étterembe. Ekkor már a legtöbb tanút kihallgatták és haza engedték. Három személyt őrizet alá helyeztek a központi fogda betegosztályán. Az egyiket valószínűleg hamarosan elengedik. A másik ellen eljárást fognak indítani, tiltott fegyverviselés miatt. A harmadikat egészen bizonyosan gyilkosság vádjával fogják letartóztatni. Tizenhat személy egyhangúan tanúsította, hogy rálőtt az áldozatra, amikor az háttal állt neki és testi biztonságát semmilyen módon nem veszélyeztette. A férfi, ahogy vesszük, beismerte tettét. *Megöltem a disznót, megöltem*, mondogatta, amikor őrizetbe vették. Ezt számtalanszor elismételte és semmi mást nem mondott. Kérdésekre nem válaszolt. Az őrizetbe vétel egyébként simán ment. Amikor az első rendőrjárőr a helyszínre érkezett, a gyanúsított az étterem padlóján ült és sírt. Nem tanúsított ellenállást és nem próbált menekülni. Tiszta ügy, gondolta Kleinhammer felügyelő. Nagyon tiszta. És legalább annyira furcsa. Minél több részletet tudott meg kollégáitól a helyszínen, annál furcsábbnak tűnt. Két tanú még kihallgatásra várt. A korábban érkezett nyomozók közül ugyanis egyik sem beszélt megfelelő szinten angolul. Svédül és finnül pedig semmilyen szinten nem beszéltek. Kleinhammer felügyelőnek angoltudása miatt nem adatott meg, hogy aznap este, mint tervezte, egy sör és egy szivar társaságában élvezze kedvenc krimisorozatát a televízióban. De azért nem siette el a dolgot. Valamennyi tanúvallomást ismertetett magának, majd személyesen beszélt a pincérrel. Helmut, aki már egy órája kedvvesztetten ült a bárpult mögött, mert senki nem szólt hozzá egyetlen szót sem, most újra felvidult, hogy még egyszer előadhatja a történetét.
A felügyelő ezután magában üldögélt egy kicsit és átgondolta a hallottakat. Feljegyzett néhány kérdést. Időnként a fejét csóválta.

Oberbein vizsgálóbíró pár méterrel távolabb mobiltelefonján beszélt és hirtelen izgatottan füttyentett egyet. Majd széles vigyorral letette a kagylót.

– A hétszázát! Tudjátok kit csíptünk nyakon, fiúk? Ki a pasas, aki lőtt? Ernst

Köhler!
Kleinhammer felügyelőnek ismerős volt a név, de hirtelenjében nem tudta, hogy milyen összefüggésben hallotta.
A vizsgálóbíró fölállt és öklével az asztalra csapott.
– Most nem ússza meg! Egy kis húsvéti ajándék a német kollégáknak, hehe.
A felügyelő kapcsolt. Ernst Köhler egy náci csoport élenjáró harcosa volt. Néhány évvel ezelőtt, egy utcai verekedés során, lelőtt egy rendőrt Münchenben. Több tanú azonosította. De a tárgyaláson valamennyien megváltoztatták korábbi vallomásukat. Hirtelen elbizonytalanodtak, hogy valóban Köhlert látták-e, vagy pedig egy hasonló kinézetű másik derék hazafit. Az ügyész tehetetlen volt és Köhlert fölmentették.
– Most nem ússza meg! – rikkantott újra a vizsgálóbíró, majd a felügyelőhöz fordult. – Nehogy megkeverj valamit ezekkel a dánokkal! Gyilkosság ez, a hétszázát neki, semmi más. Nehogy valami *gondatlanságból elkövetett emberölés* vagy *csendháborítás* kerekedjen a dologból.
A felügyelő megrántotta a vállát.
– Svédek – mondta. – És miért kevernék meg a dolgot? Az ő barátjukat lőtték agyon.
– Persze – mondta a vizsgálóbíró türelmetlen legyintéssel. – De nézz csak körül! Itt mindenki kezd begolyózni! Olyanokat hallok, hogy *provokáció*. Valaki már az *öngyilkosság* szót is említette. Mármint, hogy ennél közelebb az öngyilkossághoz aligha jön az ember. Hülyeség!
– Hát nem tudom – mondta a felügyelő.
– Mi az, hogy nem tudod? Talán ennek az őrült dánnak nem állt teljes jogában megvédeni magát ez ellen a tetű ellen?
– Kezébe nyomta a fegyvert...
– No és? Az öreg Steiner hányszor nyomot már fegyvert a kezedbe? De még egyszer sem lőtted agyon!
A felügyelő fáradt mosollyal megcsóválta a fejét. Az öreg Steiner a fegyvertár gondnoka volt a főkapitányságon.
– Van egy kis különbség.
– No igen, van egy kis különbség. De azért ne végezzük el teljesen annak az ügyvédnek a dolgát, aki ezt a szarházit védeni fogja.
– Engem a tények érdekelnek – mormogta a felügyelő.
– Pontosan! – bömbölt a vizsgálóbíró. – Tények! Tudd meg, hogy tulajdonképpen mi történt ezen az átkozott helyen. És ne törődj a mente-mondákkal! Nem számít, hogy bolond volt-e a dán, vagy rosszkedvű, vagy éppen jó eredménnyel fejezett be egy tanfolyamot kamikázé-ismeretekből! Ez mind Köhler ügyvédjére tartozik.
Kleinhammer felügyelő sóhajtott egy nagyot és elindult az emeletre vezető lépcső felé. Odafent volt egy kis személyzeti szoba, amelyet a két svéd rendelkezésére bocsájtottak, amíg várakozniuk kellett.
Mielőtt a felügyelő eltűnt volna a keskeny csigalépcsőn, a vizsgálóbíró újabb sortüzet eresztett utána.
– Azt mondod tények? Hát mondok én neked néhány tényt! Tudod miért szarták össze magukat a Köhler elleni tanuk? Hát például azért mert a koronatanú kocsiját

két nappal a tárgyalás előtt kihalászták az Isarból. A koronatanú is benne volt. A koronatanúban pedig két liter pálinka. Habár a rokonság szerint sörözni sem szokott. Furcsa, mi? De csak arról van szó, hogy Köhler egy ritka tetű alak. Szóval ne hagyd, hogy megkeverjenek valamit ezek a dánok!
– Svédek – mondta Kleinhammer felügyelő és elindult fölfelé.
A csukott ajtó előtt egy pillanatra megállt. Semmi hang nem hallatszott odabentről. Kopogott és belépett.
Parányi kis szoba volt. Egy vetetlen ágy, két fotel és egy éjjeliszekrény teljesen betöltötte a helyiséget. Bengt és Katarina szorosan egymás mellett ült az egyik fotelben. Különösebb érdeklődés nélkül figyelték a belépő rendőrtisztet.
Kleinhammer felügyelőnek az az érzése támadt, hogy már órák óta nem mozdultak és nem szóltak egymáshoz. Megköszörülte a torkát, bemutatkozott és bocsánatot kért, hogy ilyen sokáig kellett várniuk.
Katarina legyintett.
– Nem tesz semmit. Legalább egy ideig nem történt semmi.
A felügyelő leült a másik fotelbe.
– Gondolom, megértik, hogy föl kell tennem néhány kérdést.
Mindketten bólintottak.
A felügyelő egy kis magnót helyezett az asztalra és elindította a szalagot.
– Pergola úr a maguk társaságában volt. Jól ismerték?
Katarina egy kurta igennel válaszolt.
– Milyen jól?
– Nagyon jól – mondta a lány. – Egy oviba jártunk.
A felügyelő pillantásán látszott, hogy nem tudja, hogy vajon a bolondját járatják-e vele.
– Így igaz – mondta Katarina egy fáradt mosollyal. – Együtt nőttünk fel. Egy helyen laktunk. Stockholm egyik külvárosában. Egy óvodába jártunk. Egy iskolába...
A felügyelő most némi nyomatékkal köszörülte meg a torkát.
– Pergola úrnál volt egy repülőjegy, amely szerint ma reggel érkezett Zürichbe. Együtt utaztak?
Katarina bólintott.
– És milyen célból utaztak?
Bengt és Katarina egymásra néztek. Várták ezt a kérdést és már megbeszélték, hogyan felelnek rá.
– Egy bankügy – mondta Katarina. – Semmi kapcsolatban nincs azzal... ami itt történt.
– Bocsássanak meg, de szeretném magam levonni a következtetéseket. Milyen bankügyről van szó?
– Bocsásson meg – szólt Katarina halkan és határozottan –, de erről nem szándékozunk beszélni.
A rendőr sóhajtott egy nagyot. Normális körülmények között nem hagyta volna annyiban a dolgot. De még fülében csengtek a vizsgálóbíró szavai. És azt is látta, hogy nem lenne könnyű szóra bírni az ifjú hölgyet.
Az idő tizenegyre járt. Hajnal óta talpon volt.

– A személyzet szerint már jártak itt, ma délután. Úgy hallottam, nézeteltérésük támadt.
Mindketten bólintottak. Ezt a kérdést is várták.
– Pergola úr itt hagyta magukat. Pontosabban, elszökött. Miért?
– Ez sem tartozik ide – mondta Katarina.
– Sejtettem.
Csendben ültek. Aztán a felügyelő feltett egy újabb kérdést.
– Barátjuk autót bérelt. Miért?
Bengt és Katarina, az igazságnak megfelelően, azt válaszolhatta volna, hogy fogalmuk sincs. De ez aligha hangzott volna hihetőnek. Maradtak a kitaposott úton. Bengt közölte, hogy erről sem óhajtanak beszélni. Egyáltalán, semmiről sem óhajtanak beszélni, ami nem Bütyök halálával kapcsolatos.
A felügyelő bólintott. Magába fojtotta azt a megjegyzést, hogy az ő feladata lenne eldönteni, melyek azok a kérdések, amelyek a gyilkossággal kapcsolatosak.
– Találkozásuk a három férfival itt az étteremben tehát a véletlen műve volt?
Ismét bólintottak. A felügyelő csendben szemlélte őket egy ideig.
– Egyikükkel sem találkoztak soha korábban?
– Soha – mondta Katarina.
– Úgy vélik tehát, hogy annak, ami itt az étteremben lezajlott, semmi köze sincs zürichi elintéznivalójukhoz, vagy bármi máshoz, ami korábban történt?
– Így van – mondta Katarina határozottan.
De ebben egyáltalán nem volt biztos.
Semmiben sem volt biztos. Ami történt, felfoghatatlan volt. De lehetetlen lett volna elmagyarázni ennek a svájci rendőrnek, hogy mennyire felfoghatatlan.
A felügyelő megkérte őket, hogy részletesen mondják el, hogy mi történt, attól a pillanattól kezdve, hogy a három férfi az étterembe lépett. Bengt és Katarina, egymást többször kisegítve, leírták a történteket. A felügyelőt különösen az érdekelte, hogy miket mondott Bütyök, amikor svédül beszélt a barátaihoz. Megismételtette velük a svéd szavakat – *for the record*. Bengt és Katarina eleget tettek a kérésnek és igyekeztek minél pontosabb fordításokat nyújtani. Több mint egy félóráig tartott, amíg az eseménysorozat leírásának a végére értek.
A felügyelő egy ideig ismét csendben ült, gondolataiba mélyedve. Aztán föltett egy kérdést, amit Bengt és Katarina az elmúlt három órában már számtalanszor föltett magának.
– Hogyan tanult meg a barátjuk ilyen jól németül?
Katarina megrántotta a vállát és elmondta, hogy Bütyök olasz származású volt. A család gyakran utazott Olaszországba, Németországon és Svájcon keresztül. Bütyök valószínűleg ezen utazások során szedegette össze némettudását.
A felügyelő megcsóválta a fejét.
– Nem valami szedett-vetett tudásról van itt szó. Tökéletesen beszélt.
– Biztos volt valami barátnője errefelé – javasolta Bengt.
De mindketten jól tudták, hogy Bütyöknek soha nem volt semmiféle *barátnője errefelé*.
– Nem – mondta a rendőr. – Tökéletesen beszélt. A többi vendég biztosra vette, hogy született zürichi. Vagy legalábbis, hogy itt nőtt fel. És hogy maguk a külföl-

di vendégei, vagy hasonló.
Katarina széttárta a karját.
– Nem tudom... Sokat utazott a család, amikor kicsi volt.
Ez sem volt igaz. Bütyök Stockholmban töltötte a gyermekkorát. A család ugyan minden nyáron Olaszországba utazott, de Németországot és Svájcot csak valamiféle istencsapásnak tekintették, amit akadályként eléjük gördítettek, és amit minél gyorsabban maguk mögött kellett hagyni.
De ez is teljesen mindegy volt. Csak az volt fontos, hogy Bengt és Katarina tudták, hogy Bütyök nem beszélt németül.
Most pedig beszélt. Mint egy született zürichi.
A felügyelő látta, hogy itt valami nagyon nincs rendjén. De megint csak sóhajtott egyet és témát váltott.
– Úgy tűnik, barátjuk élenjáró volt bizonyos harci sportokban.
Katarina majdnem fölnevetett. Bütyök és a harci sportok! Világéletében félt a fizikai összetűzésektől. De ha ezt most megmondaná, a nyomozó azt hinné, hogy viccel. Vagy hazudik.
Végül is Bengt szólalt meg.
– Hát edzett mindenfélét.
– Micsodát?
– Nem tudom. Kung Fu, ilyesmi. Nem értek hozzá.
A felügyelő Katarinára pillantott a lány pedig jelezte, hogy nincs mit hozzátennie.
– Hát jó – dörmögte a felügyelő és a magnóra meredt.
A baj nem az volt, hogy nem lett volna mit kérdeznie. Ellenkezőleg. Túl sok kérdése volt. A baj az volt, hogy be kellett fejeznie a kihallgatást, holott úgy érezte, alig piszkálta még meg ezt a furcsa ügyet.

De a vizsgálóbíró óhajának már eleget tett. Kapott egy kitűnő leírást az eseményekről. Mindenegybehangzott a többi tanúvallomással. A legcélszerűbb ezek után az lenne – amennyiben azt akarják, hogy Köhler ne ússza meg könnyen a dolgot – ha a két svéd szépen hazautazna és a tárgyaláson sem jelenne meg. Ördög tudja, hogy egy jó ügyvéd mi mindent présel ki ebből a történetből. Köhlert akár fel is menthetik, ha a védelem talál egy hihető vonalat.
Ostobaság nem a végére járni a dolognak. Mert a védelem persze majd megteszi. De a felügyelőnek nem állt szándékában saját szakállára *megkeverni a dánokat*. Legalábbis nem most. Nem ebben az átkozott éjféli órában.
Kikapcsolta a magnót és Katarinára nézett. A lányon látszott, hogy korábban sírt. De hiszen sokféle dolog miatt és sokféleképpen lehet sírni.
Egy szép nő egy gyilkossági nyomozással kapcsolatban mindig ugyanazt a harangocskát kongatta meg a felügyelő fejében. Gyilkosság és szerelem édestestvérek. Legalábbis az, amit a felügyelő szerelemnek nevezett. A nemek egymás iránti vonzalmának minden formáját.
Pergola imponálni akart a nőnek, gondolta a felügyelő. Akárcsak Köhler. Mindkettő a maga módján. Mindkettő a maga tökkelütött módján.
– Még egy kérdés – szólt a felügyelő. – Ismernek egy személyt, akit úgy hívnak, hogy... – a jegyzetfüzetében lapozgatott, majd megtalálta a nevet és lassan, tagoltan felolvasta –, Dümbüllü Abdürrezzak?

– Hogyan? – csodálkozott Katarina.
A felügyelő megismételte a nevet.
Mindketten a fejüket rázták. Végre egy dologban teljesen biztosak voltak. Ezt a nevet még soha nem hallották.
A felügyelő bólintott, mint aki nem is várt más választ.
– Ki ez a... hogyishívják? – kérdezte Katarina.
– A szakács itt az étteremben.
– Miért kellene, hogy ismerjük?
– A pincér erre gyanakodott. Ha jól értettem, kizárólag azért, mert mindketten nevettek valamin, amit ő egyáltalán nem talált mulatságosnak.
Katarinának eszébe jutott a kis vidám, köpcös alak az étterem hátsó udvarán. És a pincér gyanakvó pillantása.
– Atyaúristen – sóhajtott.
– Hát igen – mondta a felügyelő. – Én sem értékeltem túl sokra ezt az információt.
Bengt és Katarina még két napot töltött Zürichben. A harmadik nap reggelén a vizsgálóbíró közölte velük, hogy jelenlétük nem szükséges a további vizsgálat szempontjából. Néhány órával később egy repülőgépen ültek, útban Stockholm felé.
Dümbüllü Abdürrezzak nevét csak két héttel később hallották újra.

*

Bruno Pergola, svéd állampolgár meggyilkolását követő nap reggelén, Dümbüllü Abdürrezzak, török állampolgár, mosolyogva szemlélte kis albérleti szobájában a falakat borító színes nyomtatványokat – némileg idealizált jeleneteket az oszmán birodalom dicső történetéből – Zürich egyik legkevésbé sem elegáns külvárosában. Egy kazettás magnóból a hőn szeretett énekesnő, Sandra Erduran panaszos hangja töltötte be a szobát.
Egy pillanatra megállt az ablaknál és végigjáratta tekintetét a toronyházak során. Itt élt tizenhat éven át. Ingázott a szobája és a Leopold étterem között. Hetente hatszor.
Gutbürgerliche Küche... Montag Ruhetag...
Elérkezett a költözés ideje.
Magához vette az útlevelét, zsebeit teletömködte Sandra Erdurans kazettáival, még egyszer utoljára körbejáratta szemét a kis szobán, majd taxit rendelt és az étteremhez vitette magát.
Korán volt még. Csaknem két óra a nyitásig.
Az egyik asztalnál Helmut, a pincér ült és az előző nap eseményeit ecsetelte egy képeslap riporterének és fényképészének. Bosszús pillantást vetett Dümbüllüre, amikor a török, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, széles vigyorral leült a szomszéd asztalhoz.
Helmut kénytelen volt megszakítani az elbeszélését.
– Du Küche fertigmachen! – szólt Dümbüllühöz vendégmunkás-németül.
A török szakács, mintha nem is hallotta volna az utasítást, vidáman integetett az újságíróknak.

– Helmut grosser Held. Ich zuhören.
Helmut nagy hős. Én meghallgatni.
A pincér zavarában nevettett egy kicsit. Soha nem tudta, hogy a szakács gúnyolódik-e vele vagy sem. De nem akart egy veszekedést kezdeni az újságírók előtt, úgyhogy lenyelte a sérelmet, hogy a török nem engedelmeskedett neki.
Egyébként is, másképp lesz ez nemsokára!
A tulajdonosnő, özvegy Zieglerné, egyre jobb szemmel nézi Helmut udvarlását. A kis török hamarosan meglátja majd, hogy ki az úr a házban!
Az újságíró azonban, bosszantó módon, most a szakácshoz fordult és megkérdezte, hogy ő is tanuja volt-e a tegnapi eseményeknek.
– Klar! – rikkantott Dümbüllü. – Bumm-bumm! Wie im Kino!
A riporter nevetett.
– Kitűnő! Bumm-bumm, mint a moziban. Talán címnek használjuk.
Miközben a fényképész valamennyi elképzelhető és néhány elképzelhetetlen szögből fotókat készített Dümbüllüről, Helmut befejezte az elbeszélését. Rövidebb lett, mint szerette volna. A szakács jelenléte mérsékelte elbeszélő kedvét.
A riporter Dümbüllüből is ki akart csikarni egy leírást, de hamarosan föladta, mert a szakács minden kérdésre csak a korábban már jól bevált *bumm-bumm-wie-im-Kino* felkiáltást ismételgette. A riporter intett a fényképésznek, aki összekapkodta felszerelését és a két újságíró elrohant, anélkül, hogy megválaszolták volna Helmut kérdését, hogy az újság melyik számában fog megjelenni a cikk.
A pincér mérges pillantást vetett Dümbüllüre.
– Du kommen zu früh.
– Nix früh. Du sagen Küche fertigmachen. Warum Küche fertigmachen, wenn ich zu früh?
Helmut belátta, hogy a logika hibátlan és még jobban dühbe gurult. De nem szándékozott Dümbüllüvel vitába bocsájtkozni.
Ismét maga elé terítette a reggeli újságokat és átfutotta a gyilkosságról szóló cikkeket. Többé-kevésbé tárgyilagosan adták vissza az eseményeket. Egy kivétellel. Az egyik lapban ugyanis az állt, hogy a "pincér Helmut M.-et" a német egy ökölcsapással leterítette, mielőtt a svéd vendégre lőtt volna. Micsoda marhaság! Arról nem is beszélve, hogy Helmut vezetékneve nem M-el kezdődött.
Átkozott firkászok!
A szakács az asztalához lépett. Helmut csak akkor vette észre, amikor Dümbüllü hangtalanul leült a szemközti székre és gondterhelt pillantással a pincérre nézett.
– Du... Helmut... – mondta halkan.
Vészjóslóan hangzott. Hasonlóan, mint amikor a szakács néhány évvel ezelőtt azt javasolta, hogy vezessenek be néhány török ételt! Dümbüllü napokig erről papolt, amíg az özvegy keményen rá nem szólt, hogy hagyja abba ezt a hülyeséget.
– Was denn? – horkant fel Helmut.
– Du... Helmut... – duruzsolta a szakács. – Heute Nacht ich viel denken. Sehr viel denken.
Sokat gondolkozni az éjszaka. Nagyon sokat gondolkozni.
– Nix gut viel denken! – szögezte le Helmut.
Szerette volna megkímélni magát attól, hogy megtudja mit gondolt Dümbüllü az

éjszaka.
– Doch viel denken... Gestern bumm-bumm schwedischer Gast tod wie im Kino... Morgen vielleicht bumm-bumm Dümbüllü tod wie im Kino!
– Unsinn! – sziszegte a pincér.
A szakács előrehajolt és nagyon komor ábrázattal nézett Helmutra.
– Du... Helmut... Wenn ich tod, wer schicken Geld zu meine Mutter, Schwester, Bruder?
– Du nix tod! Du leben hundert Jahren, haha!
– Morgen aber vielleicht bumm-bumm wie im Kino!
– Gaststätte nix Kino! – próbált érvelni a pincér. Dümbüllüről azonban lepergett a józan, tárgyilagos kijelentés. Egyre jobban hadonászott és a szemeit forgatta.
– Ich morgen tod und nix sparen! Kein Geld! Kein Geld zu meine Mutter! Ich nix sparen! Viele-viele Jahren nix sparen!
A pincér elvesztette a türelmét és ráförmedt, hogy akkor talán az lenne a leghelyesebb, ha holnaptól nekiállna pénzt gyűjteni.
Dümbüllü szomorúan megcsóválta a fejét. Aztán emlékeztette a pincért arra, hogy ő milyen sokat gondolkozni éjszaka. Nagyon sokat gondolkozni. Gondolkozni, hogy miért nem korábban pénzt spórolni. És most már tudni. Annyit gondolkozni, hogy tudni! Azért nem pénzt spórolni, mert pénz kevés. Fizetés kevés. Nem marad spórolni.
Helmut nevetett és valamivel barátságosabban elmagyarázta a szakácsnak, hogy bizony, neki sem lenne az ellen kifogása, ha több pénzt keresne. De ez a dolog úgy van, hogy az ember annyit keres, amennyit keres. Manapság örüljön az ember, ha egyáltalán van munkája! Nagyon örüljön!
Dümbüllü lelkesen bólintott. Milyen igaz! Ő nagyon örül. De mégis, hosszú éjszaka. Még többet gondolkozni! Megnézni tévé. Meghallgatni rádió. Lapozgatni újság. Elolvasni munkaügyi törvénykönyv. És végül hirtelen megérteni! Itt tévedés van! Nagy tévedés!
Miféle tévedés?- üvöltött a pincér.
Nagyon nagy tévedés. Talán Zieglernének kis tévedés. De Dümbüllünek nagy tévedés. Túl kicsi fizetés! Tévedés fizetés! Mert svájci szakács, legalacsonyabb bérszint, negyven százalékkal több fizetés mint Dümbüllü. Pedig Dümbüllü kétszer annyit dolgozni, mint svájci szakács. De annyi pénzt azért nem kérni. Csak annyit kérni, mint *egy* svájci szakács.
Mi a fene, hebegett Helmut.
Ugye? Fene nagy tévedés! De könnyű javítani. Egyszerű, mint pofon. Hosszú éjszaka. Dümbüllü számolni. Sokat számolni. Zieglernének nem kell számolni. Dümbüllü mindent egyedül kiszámolni!
Előrehajolt és az álmélkodó pincér zsebéből kihúzott egy számlatömböt. Villámgyorsan leírt néhány számot és Helmut elé helyezte a cédulát. A pincér értetlenül meredt rá.
Egyszerű, magyarázta a szakács. Nagyon egyszerű. Baloldali szám Dümbüllü fizetése. Tizenhat év Gaststätte Leopold. Fizetés tizenhat év. Jobb oldali szám svájci szakács fizetése. Tizenhat év, másik étterem. Középső szám a különbség. A tévedés. A tévedés kiszámolva. Zieglerné nem fáradozni számolni. Csak odaadni

a pénzt Dümbüllünek. Tévedés végetér!
Eltartott egy ideig, amíg a pincér megemésztette a mondottakat és megértette, hogy miről van szó. Ez az elmebeteg török igényt tart száznyolcvankétezer frankra, mint valamiféle visszamenőleges fizetésre!
Még nevetni sem volt kedve.
Te csodálkozni, mondta Dümbüllü. Csodálkozni, hogy ekkora tévedés. De könnyű javítani. Kicsit kisebb úszómedence az új házban. Tudod, Zieglerné építeni új ház.
Helmut természetesen tudta. Hiszen az özvegy a bodensee-parti építkezés miatt volt távol. Helmut reggel fölhívta, a nő ekkor már az újságokból értesült a történtekről. Nem szándékozott visszajönni, így legalább, mint mondta, békén hagyják az újságírók. Helmutot teljes bizalmáról biztosította!
És most ez az őrült török! Helmut majdhogynem megsajnálta. Óvatosan kell kezelni a dolgot.
Azt javasolta a szakácsnak, hogy beszélje majd meg a problémát Zieglernével. Egészen biztosan találnak majd egy megoldást, amellyel mindkét fél elégedett lesz.
Dümbüllü csodálkozva nézett a pincérre és a papírlapra mutatott. Ott a megoldás. Nem kell megtalálni. Csak telefonálni Zieglernének és elmondani megoldást. Zieglerné *gyorsan* átutalni pénzt Dümbüllünek. Akkor Dümbüllü tovább dolgozni. Amíg jön az új szakács.
Új szakács? képedt el a pincér.
Dümbüllü még jobban elcsodálkozott. Hát persze, hogy nem maradni. Ő nagyon jó szakács. Nem dolgozni étterem ahol tévedés. Csak addig dolgozni, amíg új szakács jönni. De csak ha pénz jönni. Pénz jönni *ma*.
Helmut türelme fogytán volt. Szóval, ha jól érti, mondta és igyekezett nem fölemelni a hangját, Dümbüllü fel akar mondani és azon kívül követel még száznyolcvankétezer frankot?!
Jól érti, mondta Dümbüllü. Helmut végre valahára jól érti. Helmut fejében nem nagyon gyorsan peregni gondolatok.
A pincér teljesen megfeledkezett arról, hogy az imént még óvatosan akarta kezelni a dolgot. Ráüvöltött Dümbüllüre, hogy fogja be a száját és legyen boldog, ha ezek után egyáltalán még megtarthatja az állását! Manapság öt perc alatt találnának egy új szakácsot! De Dümbüllü öt évig sem találna egy új munkát!
Dümbüllü a faliórára pillantott.
Jól van. Sok idő. Nyitásig húsz perc. Négy új szakács. Zieglernét csókolja.
Elhagyta az éttermet.
Helmut csak fél órával később döbbent rá a helyzet komolyságára, amikor kénytelen volt elküldeni az első vendégeket, bezárni az ajtót és kitenni egy cédulát. *Betegség miatt zárva.*
Dümbüllü ez idő tájt egy taxiban ült. Már lebonyolított egy bankügyet és most egy autó-kölcsönzővállalat irodája felé tartott. Félórával később egy piros sportkocsival száguldott tovább. Úti célja egy kis falucska volt, magasan az Alpokban, messze a turisták által látogatott utaktól. Nem olyan hely volt, ahol egy török szakács munkát remélhetett. Ha ötszáz évig keres, akkor sem.
De nem is ez volt a célja.

*

Éttermekbe és mozikba jártak. Naponta többször.
Sokat beszéltek arról, hogy elutaznak. De nem most. Nem Bütyök nélkül.
Habár Bütyök halott volt.
Ők pedig gazdagok. Hihetetlenül gazdagok.
Mindkét dolgot egyformán nehéz volt felfogni.
Vártak. Nem tudták mire.
A rendőrség nem hallatott magáról. Úgy látszik, a kórházi halálesetet leírták. És úgy látszik, hogy a zürichi gyilkosságot nem hozták kapcsolatba a kórházi esettel. Annak ellenére, hogy a zürichi esemény svédországszerte ismertté vált. Hazatérésük idején sok újság beszámolt róla. Idegengyűlölet Európában... Náci gaztett... Szavazzatok nemmel a Közös Piacra!
Két esti újság és egy fél-pornográf hetilap interjút kért tőlük. Tartoznak azzal a társadalmi felelősséggel, hogy pontosan és részletesen beszámoljanak a történtekről. Ezáltal figyelmeztetnék a svéd ifjúságot a kontinensen leselkedő veszélyekre. Magyarázta a fél-pornográf hetilap riportere.
Kihúzták a telefonzsinórt és tovább vártak.
Nem tulajdonítottak semmiféle jelentőséget annak az elsötétített ablakú mini busznak, amely hazaérkezésük harmadnapján a házuk előtt megállt és azt követően mindig valahol a közelben parkolt.

*

Dümbüllü Abdürrezzak fölhívta a Királyi Svéd Nagykövetséget. Egy tisztviselő a konzuli osztályon fölvilágosította, hogy mint török állampolgárnak, vízumra van szüksége, hogy beutazzon a Svéd Királyság területére. Egy vízumkérelem kezelési ideje háromtól négy hétig terjed. A kérelmező előnyére szolgál, ha megnevez egy svédországi illetőségű személyt, aki jótáll érte. Ezen személlyel az Állami Bevándorlási Hivatal felveszi a kapcsolatot, hogy a kérelmező svédországi látogatásának a célját kivizsgálja. Úgyszintén a kérelmező előnyére szolgál, ha megnevez olyan tényezőket, amelyek alátámasztják, hogy a vízumkérelmében vállalt kötelezettséget, amely szerint a vízum érvényességének lejárta előtt elhagyja a Svéd Királyság területét, valóban betartani szándékozik.
Dümbüllü türelmesen végighallgatta és közben egyre jobb kedve kerekedett.
– Miféle tényezőket? Talán azt, hogy nem szeretem a svéd időjárást?
– A vállalt kötelezettség szempontjából *releváns* és *hihető* tényezőkre gondolunk.
– Talán nem hihető, hogy nem szeretem a svéd időjárást?
– Nem tartozik a hatáskörömbe egy ilyen kijelentés hihetőségét megítélni. Ez nem egy adekvát tényező.
– Miért nem?
– Releváns és hihető *szociális* okokat kell felhozni.
– Vagy úgy! Talán ha megemlítem, hogy nem kedvelem a svéd alkoholpolitikát?
Rövid csend a vonal végén.

– Ha nem tévedek, tartózkodott már Svédországban.
– Nahát! Honnan tudja?
– Hiszen tökéletesen beszél svédül.
– Maga is.
– Én svéd állampolgár vagyok.
– Én pedig török állampolgár vagyok.
Újabb rövid szünet után a tisztviselő megkérdezte, hogy Dümbüllü vajon szórakozik-e vele. Dümbüllü azt felelte, hogy nyilvánvalóan kölcsönösen szórakoznak egymással. Letette a kagylót, ellenőrizte, hogy valamennyi biztonsági berendezés működik, majd elhajtott Zürich felé.
Úgy döntött, hogy Svédországba utazik. Vízummal vagy a nélkül.

*

– Nem szedek már fogamzásgátlót – súgta a fiúnak.
– Tudom – mondta Bengt. – Végre.
Izzadtan és kimerülten feküdtek az ágyban.
– Elköltözünk innen – mondta Katarina. – Ugye el?
– Igen – mondta a fiú. – Olaszországba költözünk.
Kora délután volt, a naptár szerint tavasz, április vége, két héttel Bütyök halála után.
Egy Zürichből érkező repülőgép megkezdte a leszállást az arlandai repülőtér fölött kavargó hóviharban.

*

Az útlevélkezelő rendőr semmi gyanúsat nem talált a férfi viselkedésében. A kis török teljesen nyugodtan, aprókat bólogatva végighallgatta a rendőr magyarázatát, miszerint érvényes vízum nélkül nem léphet be a Svéd Királyság területére. Menekülése teljesen váratlanul jött. Amikor a rendőr, kezében az útlevéllel, föllállt, hogy elhagyja a fülkéjét és további intézkedés végett az ügyeletes tiszthez vezesse a törököt, ez egyszerűen nekiiramodott, átsziguldott az útlevél- és vámvizsgálaton és eltűnt az érkezési csarnokban. Érvényes vízum nélkül!
Általános riadókészültség.
Három órával később megállapítást nyert, hogy Dümbüllü Abdürrezzak, török állampolgár, nem tartózkodik a repülőtér területén. A helyzet komolyságához kétség nem fért. Nem lehetett kizárni a nemzetközi terrorizmussal való kapcsolatot. Feltehető volt, a bizonyosság határát súroló valószínűséggel, hogy a férfi továbbra is illegálisan a Svéd Királyság területén tartózkodik. Talán még itt is akar maradni!

*

Ti-ti-ti-tam-tam. Három rövid és két hosszú koppantás a bejárati ajtón.
Ez Bütyök jele volt. Már egész kiskoruk óta.
Bengt és Katarina némán egymásra nézett.
– Kurva hülye vicc – suttogta a fiú.

Fölkeltek az ágyból. Katarina magára kapott egy fürdőköpenyt, Bengt pedig egy törülközőt csavart a dereka köré. Kéz a kézben, hangtalanul az ajtóhoz osontak. Ismét egymásra néztek, aztán Katarina mély lélegzetett vett és kitárta az ajtót. Rögtön megismerte a kis kövér férfit, aki most szégyenlős mosollyal elnézésüket kérte, amennyiben nem megfelelő időpontban zavarja őket.
– Hoztam nektek egy üveg Vecchia Romagnát. Sajnos a repülőtéren maradt. Volt egy kis kapkodás az imént, amikor megérkeztem.
Bengt halálsápadtan meredt az ismeretlen férfira.
– Ki a fene vagy te?
Katarina értetlenül rázta a fejét.
– Én tudom, hogy kicsoda...
– Hát persze – mondta Dümbüllü Abdürrezzak. – Bejöhetek?
Bengt és Katarina némán félrehúzódott és a kis ember besétált a lakásba. A fiú és a lány néhány másodpercig még mozdulatlanul állt az ajtóban, majd utánament. Dümbüllü lehuppant egy fotelbe és könnyedén intett nekik.
– Érezzétek otthon magatokat.
– Svédül beszélsz... – mondta Katarina.
– Értelmetlen lenne letagadnom – mosolygott Dümbüllü.
Katarina elvesztette a türelmét.
– Mit csinálsz itt? – kiáltotta. – Mi a fene történik itt?
A kis kövér férfi egy picit megemelte a hangját és hirtelen mintha egy más ember szólt volna hozzájuk. Egy határozott és tiszteletet parancsoló személy, akinek engedelmeskedni kell.
– Üljetek le. Sok mindent el kell mondanom.
Bengt és Katarina leült. Dümbüllü egy ideig szótlanul szemlélte őket, majd beszélni kezdett.
– Amikor Zürichbe utaztatok, Bütyök nehéz választás előtt állt. Ezt ti is láttátok. Nem tudta, hogy elmondjon-e nektek valamit. El kellett utaznia valahova és nem tudta, hogy elvigyen-e titeket oda, vagy sem. Szerette volna, ha vele mentek, de félt is tőle. Nem tudott dönteni.
– És ezt te honnan tudod? – szólt közbe Katarina gyanakvó és ellenséges hangon.
– Tudom – felelte Dümbüllü nyugodtan. – Majd megértitek, hogy honnan tudom. Lassacskán mindent meg fogtok érteni. De először szeretnék mutatni nektek valamit.
Kis szünetet tartott. Katarina keresztbe font karral ült, hogy leplezze, mennyire remeg a keze.
– Na, mutass akkor valamit!
– Nem itt. Svájcban. Tudom, hogy Bütyök miért bérelt autót és hova készült. És szeretném, ha együtt odamennénk.
Katarina idegesen felnevetett.
– Szóval megint Zürichbe kellene utaznunk?
Dümbüllü bólintott.
– Igen. És Zürichből valamivel tovább.
– Szóval... – Katarina ismét fölnevetett. – Szóval berontasz ide és teljesen komolyan azt javasolod, hogy utazzunk el veled valahová, azt sem tudjuk hová, azt sem tudjuk miért?!

Dümbüllü mosolygott.
– Körülbelül – igen.
Katarina fölpattant, tett néhány gyors lépést a szobában, ugyanolyan hirtelen leült és az asztal fölött Dümbüllü felé hajolt.
– Hát te nem vagy normális!
– Sose mondtam, hogy az vagyok. De ha meg akarjátok tudni, hogy mi történt Bütyökkel, nincs más választásotok. És ugye meg akarjátok tudni?
Katarina fölkapott egy hamutartót az asztalról és Bengt egy pillanatra azt hitte, hogy látogatójukhoz vágja. Lehet, hogy azt is akarta. De ugyanazzal a mozdulattal, amellyel fölemelte, visszacsapta az asztal lapjára. A nehéz tárgy ezer szilánkra tört és a lány keze azonnal vérezni kezdett, anélkül, hogy észrevette volna.
– Na, mondd! Kezdd el és mondd! Vagy pedig tűnj el innen a hülye vigyoroddal!
Dümbüllü fölugrott, eltűnt a fürdőszobában és egy törülközővel tért vissza. Fölemelte Katarina kezét és megszemlélte a sebet.
– Jól van. Nincsenek benne szilánkok.
A lány keze köré csavarta a törülközőt. Katarina, hosszú fekete haját hátravetve, dacosan bámult a férfira, de nem tiltakozott a kezelés ellen.
Dümbüllü ismét leült.
– Heves természeted van, nem mondom. Megértem, hogy türelmetlenek vagytok. Térjünk vissza a tárgyra. Bütyöknek két problémája volt. Amint már mondtam: nem tudta, hogy elmondjon-e nektek valamit. Ezt a problémát nem osztom vele. Eldöntöttem ugyanis, hogy elmondok nektek mindent. Bütyök másik problémája az volt, hogy hogyan adja elő, amit mondani akar. Elég nagy lett volna a valószínűsége, hogy nem hisztek neki. És ezt a problémát osztom vele. Az, amit el akarok mondani... egy meglehetősen szokatlan történet.
Katarina erőt vett magán és elállt egy újabb dühkitöréstől.
– Légy egész nyugodt – mondta Dümbüllünek. – Elhisszük. Ha igazat mondasz, elhisszük. De még nem mondtál semmit!
Dümbüllü egy ideig mosolyogva szemlélte a lányt. Majd hátradőlt és lehunyta a szemét.
– Hosszú történet. Nagyon hosszú történet.

*

A rabot a vádlottak padjához vezették. Egy szerzetes elmagyarázta neki, hogy mihez tartsa magát a tárgyalás során. Csak akkor beszéljen, ha kérdést tesznek föl neki és vigyázzon a helyes megszólítási módokra. Ez utóbbiakat elsorolta.
A fogoly nem figyelt. Szórakozott pillantással kísérte a teremben csoszogó csuklyás alakokat, akik sorban gyújtogatták a falra erősített fáklyákat.

– Hallod, hogy mit mondok? – kérdezte a szerzetes.
A fogoly gyors pillantást vetett rá, majd ismét félrenézett. Aztán csendesen így felelt:
– Ha kedvem támad beszélni, hát beszélek. És mindenkit úgy szolitok meg, ahogy megérdemli.

A szerzetes megcsóválta a fejét. Most már nem csodálkozott azon a számtalan, régebbi és újabb keletű sebhelyen, amely a férfi arcát borította. Ha kijelentése hűen tükrözi viselkedését, csoda, hogy egyáltalán túlélte az elmúlt heteket a herceg börtönében.
De a szerzetes nem táplált ellenséges érzelmeket a fogoly iránt. Tudta, hogy a bűne még nem bizonyított. De bármennyire is ártatlan, a bitófán fogja végezni, ha továbbra is ilyen gőgösen viselkedik.
– Csak nehezíted a helyzetedet – szólt a fogolyhoz barátságosan.
A férfi most ránézett.
– Köszönöm a gondoskodásodat – mondta. Majd, látván a másik bizonytalan pillantását, egy futó mosollyal hozzátette:
– Valóban köszönöm. De nincs szükségem rá.
A szerzetes torka hirtelen elszorult. Megfordult és szó nélkül elsietett. Hogyan lehetséges, gondolta, hogy valaki, a bitófa árnyékában, nap mint nap ütlegektől sújtva, észrevegye és rögtön el is utasítsa egy másik ember őszinte segítségét. Nehéz elhinni, hogy a fogoly egy közönséges szolga. De hiszen aligha az! Vajon ki maradna egy közönséges szolga, tizenöt év után, egy olyan férfi szolgálatában, mint az udvari asztrológus, Christian Tsudachachi?
Akit a fogoly állítólag megölt.

*

Miután Dümbüllü kijelentette, hogy egy nagyon hosszú történetet fog elmondani, percekig csukott szemmel, csendben ült.
Katarina uralkodott magán. Nem szólt semmit.
Két hete vár. Még néhány percet várhat.
Dümbüllü felnézett.
– Gondolom nem hallottátok még azt a nevet, hogy Christian Tsudachachi. Persze, hogy nem. A név viselője sosem volt az, amit manapság úgy hívnának, hogy *karrierista*.
Kuncogott kicsit magában, mintha nagyon mulatságosnak találná a szót. Bengt Katarina karjára tette a kezét. Érezte, hogy a lány türelme fogytán van.
– Néhány könyvben azért megemlítik a nevét – folytatta Dümbüllü. – Kizárólag a nevét. Felsorolásokban, több más név között. A történelemkutatók kedve vagy ízlése szerint az aranycsinálók, alkimisták, sarlatánok vagy misztikusok csoportjában. De nem volt ő sem misztikus, sem sarlatán. Csak egy keményen dolgozó férfi volt. A tizenharmadik században élt.
– Te jóisten! – nyögött Katarina.
Dümbüllü rámosolygott.
– Mostantól kezdve el kell fogadnotok egy dolgot. Mindaz, amit elmesélek, egy célt szolgál. Hogy előkészítselek benneteket a svájci útra és arra, amit ott fogtok látni. Kizárólag ott fogjátok megérteni, hogy ezek a – hogy is mondjam – háttérismeretek, miképpen függnek össze azokkal a kérdésekkel, amelyekre választ vártok. Korábban nem fogtok megérteni *semmit*. De hogy ott majd megértsetek *mindent*, szükség van ezekre a háttér-ismeretekre. Tegyétek meg magatoknak azt a

szívességet, hogy elfogadjátok ezt a gondolatot. Rendben?
Bengt bólintott. Katarina a fiúra pillantott, majd dacos arccal ő is bólintott.
– Rendben. Csendben leszek. Talán. Halljuk a tizenharmadik századi pasast!
– Kitűnő – nevetett Dümbüllü. – Talán érdekel benneteket, hogy honnan tudok én egyet s mást erről a tizenharmadik századi pasasról?
Katarina máris közbevágott.
– Megállapodásunk értelmében döntsd el magad, hogy mi érdekel minket és mi nem!
Dümbüllü egy tréfásan megrovó pillantást vetett a lányra, de látszott rajta, hogy inkább szórakoztatják, mint zavarják Katarina megjegyzései.
– Van a tulajdonomban néhány régi papír. A korábban említett történészek közül néhányan mindkét karukat odaadnák, ha egy kicsit beleszagolgathatnának ezekbe a papírokba. Aki lapozna, bennük felfedezné, hogy a mi tizenharmadik századi pasasunk sok-sok érdekes kérdést felvetett. És néha talált egy-egy érdekes választ.

*

Kopogtattak és az apát ajtót nyitott. Egy fiatal szerzetes közölte vele a hírt, amiről már tudott. Hiszen hallotta, amikor a lovas fogat behajtott a kolostor udvarára. A herceg betartotta igére tét. A fogoly megérkezett.
Egy pillanatra lehunyta a szemét és mélyet sóhajtott. Amikor ismét a fiatal szerzetesre pillantott, látta, hogy az nyugtalan tekintettel szemléli őt. Nem csodálkozott rajta. Ilyen komor hangulatban valószínűleg még sohasem látta.
Magára erőltetett egy mosolyt és bólintott.
– Mindjárt jövök. Hirdessétek ki, hogy kezdődik a tárgyalás.
Becsukta az ajtót és újra megállt a kereszt előtt. Lassan térdre ereszkedett.
– Segíts, Atyám. Soha nem volt nagyobb szükségem a segítségedre. Tanácstalan vagyok. Hogyan különböztessem meg a Sátán művét a Tiédtől? Tudod, hogy sokféleképpen megpróbáltam. De mindhiába. Nem látok tisztán. Nem tudom, mit tegyek. Ha igazat mond... vajon kinek az igazát? A Te ajándékoddal jön? Vagy a Sátán kisértésével? Nem tudom eldönteni. Szükségem van a segítségedre. Soha nem volt rá nagyobb szükségem.

*

– Kezdetben három férfiról szól a történetem – mondta Dümbüllü. – Nevezzük őket úgy, hogy a herceg, a pap és a varázsló.
– Miért nem Röfi, Töfi és Pöfi? – mormogta Katarina csendesen.
Dümbüllü hátradőlt és kis szünetet tartott.
– A herceg volt a legkevésbé érdekes figura hármuk közül. Legalábbis kezdetben. A másik kettő az ő hercegségében élt, az Alpok északi lejtőin. Egy gazdag és virágzó kis ország volt. Kitűnő borairól híres. A herceg mértékletesen és ésszerűen uralkodott. Nem törekedett többre, mint ami már volt neki, és sikerült jó viszonyban élnie a nála javarészt sokkal erősebb szomszédjaival. A népet is csak akkor sanyargatta, ha ezt elkerülhetetlennek találta. Egyfajta humánus feudalizmus volt ez, ha megengeditek a kifejezést.

– Megengedjük – mondta Katarina szárazon.
Dümbüllü nem zavartatta magát.
– Azonban a herceg nem volt valami jámbor lélek. Vadászatok, lakomák és nők minden mennyiségben. Nem volt olyan világi öröm, amit megvetett volna.
– Pfuj! – mondta Katarina.
– Hát bizony – mosolygott Dümbüllü. – Sokan úgy vélték, hogy *pfuj*. És voltak akik azt gondolták, hogy a Jóisten úgy döntött, hogy már az evilági életében előlegez neki egy kevéskét a várható büntetésből. A herceget ugyanis hosszú éveken át állandóan visszatérő, heves fejfájás kínozta. Manapság talán migrénnek neveznék.
Katarina sóhajtott. Dümbüllü tett egy bocsánatkérő mozdulatot.
– Megértem, ha azt gondolod, hogy a herceg fejfájása történelmi bagatell.
– A lelkembe látsz.
– Mégis fontos tényező a történetemben. Talán nem is ülnénk itt, ha a herceget nem kínozta volna ez a fejfájás.
Katarina nem szólt semmit.
– Hé! – rikkantotta hirtelen Dümbüllü, mint akinek váratlan ötlete támadt. – Mi lenne, ha úgy tennénk mintha én vendég lennék nálatok és ti mondjuk megkérdeznétek, hogy a hosszú út és a repülőtéri fáradalmak után nem esne-e jól nekem egy csésze forró tea, mire én azt felelném, hogy bizony az jólesne, ha nem túl nagy fáradtság, ti erre, óh, dehogy, satöbbi?
Bengt egy ideges, nevetésszerű hangot hallatott és kiment a konyhába. Katarina mozdulatlanul ült, csukott szemmel.
– Egymás közt szólva – mondta Dümbüllü –, az emberiség története talán másképp alakulna, ha a sors, vagy mit tudom én kicsoda, a herceget megkímélte volna ettől a fejfájástól.
Katarina gyors pillantást vetett a férfira, komoran bólintott és újra becsukta a szemét.

*

A herceg mint egy űzött vad járt föl-le a teremben és csendesen szitkozódott. A kancellár mozdulatlanul állt az ajtónál és látszólag a márványpadló egyik repedését tanulmányozta.
– Hol az ördögben lehet az az átokfajzat?!
– Nem tudom, fenség.
A herceg megtorpant és ádáz pillantást vetett a kancellárra.
– Nagyon jól tudom, hogy nem tudod, hogy a ménkű csapna beléd! Feleslegesen ne járasd a szád!
Közelebb lépett a halálsápadt férfiúhoz.
– Gondolod halott?
– Nem tudom, fenség...
– A szentségit, ember! Azt kérdezem, hogy mit *gondolsz*!
A kancellár erősen verejtékezett.
– Azt gondolom fenség, hogy, ismervén Tsudachachi udvari asztrológus úr furcsa szokásait, elképzelhető, vagyis nem teljességgel kizárható, hogy szándékosan

tartózkodik ismeretlen helyen és különös kísérleteinek egyikét végzi.
A herceg most közvetlenül előtte állt és vészjósló nyájassággal megkérdezte:
– Szóval úgy gondolod, hogy ez elképzelhető, mi több, nem teljességgel kizárható?
– Igen, fenség – rebegte a kancellár.
A herceg egy ideig a másik arcába bámult, majd ismét elkezdett föl-le járni a szobában.
– Valóban mindenkit kihallgattak, aki tudhat valamit?
– Igen, fenség. A falujában még a gyerekeket is kikérdeztük. De hónapok óta senki sem látta. Az inasa fölbukkant néha, mindig a késő esti órákban, nem szólt senkihez, csak beállt a ház elé, megrakta a szekeret és már hajtott is vissza a hágó irányába. Hogy azon túl merre, senki sem tudja.
A herceg dühödten morgott egyet. Leült a karosszékbe, behunyta a szemét és a halántékát dörzsölgette mindkét oldalon. Ez persze nem segített. Soha semmi nem segített az átkozott fejgörcsök ellen! Semmi!... Mindaddig, amíg Tsudachachi be nem állított néhány évvel ezelőtt, ördöngös gyökereivel, amelyek teljesen megszüntették a fájdalmát. Illetve, dehogy teljesen. Ott volt a fájdalom, ott volt állandóan, mint egy ugrásra kész fenevad, amelyet megfékeznek a büdös gyógynövénypárlatok. Sohasem sikerült, akárcsak egy napig is, Tsudachachi kotyvalékai nélkül boldogulnia.
És a pokolfajzat kuruzsló ezt pontosan tudta! Brunó, az inasa, rendszeresen beállított egy-egy zacskó keverékkel, mindig kellő időben, amikor az előző szállítmány a végét járta. Tsudachachi elmagyarázta, hogy a leveleket és gyökereket mindig frissen kell szedni és olyan módon feldolgozni, amit rajta kívül senki más nem tud elvégezni. Persze hazudott az átkozott! Vajon télvíz idején hol szedegette a friss leveleket?

Egyszer, egyetlenegyszer, próbálta meg ráncba szedni az átokfajzatot. És erre nem szívesen emlékezett vissza. Az udvarnép előtt megparancsolta Tsudachachinak, hogy szállítson le egy nagyobb adag keveréket. Két katona fogja követni, éjjel-nappal, amíg a kívánt mennyiség megérkezik.

Tsudachachi gondterhelt ábrázattal végighallgatta. Aztán megkérte, hogy négyszemközt beszélhessen vele, egy titkos természetű ügyben.

Alig egy perce folyt zárt ajtók mögött a bizalmas párbeszéd, amikor a szomszéd teremben várakozó udvarnép a herceg vad kacagására lett figyelmes. Senki sem tudta meg soha, hogy néhány másodperccel korábban őfelsége kardot rántott és Tsudachachi élete egy nagyon vékonyka hajszálon függött. Amikor ugyanis egyedül maradtak, pajkosan belekarolt a hercegbe és közölte vele, hogy nem szereti a parancsokat, ultimátumokat és fenyegetéseket. Alázatosan javasolja őfelségének, dugja a fenekébe a katonáit, különben egy fűszál nem sok, annyit sem fog látni soha többé.
Jól tudta a kurafi, hogy tanuk előtt, egy ilyen példátlan szemtelenségért azon nyomban a fejével fizetett volna. Így is majdnem ez történt. Szerencsére a herceg gyorsan belátta, hogy állandó fejfájásának csillapítása fontosabb, mint az a futó

öröm, amit egy jól irányzott kardcsapás után érezne.
A tárgyra soha többé nem tértek vissza. Tsudachachit kinevezte udvari asztrológusnak és megemelte a járadékát. A szállítmányok pedig rendben érkeztek, mint azelőtt.
Most pedig nyomtalanul eltűnt a megátalkodott! Egyesek szerint az inasa ölte meg.
A herceg nem hitt ebben. Először is, nem tudta elképzelni, hogy Tsudachachit valami jöttment paraszt el tudná tenni láb alól. Másrészt pedig Brunó, az inas, nem úgy viselkedett, mint egy gyilkos. Nem magyarázkodott. Nem próbálta menteni a bőrét. Még csak meg se mukkant, akárhogy is nógatták a börtönben. Kivéve, amikor azzal a kéréssel állt elő, hogy gyónhasson az apátnak. A herceg, remélvén, hogy így megtud valamit, engedélyezte.
Az átkozott pap egy fél napot töltött a fogolynál. Aztán pedig ő is hallgatott, mint a sír. Még hogy a gyónás szentsége! Badarság! Mindössze arról van szó, hogy az apát is ugyanolyan elvetemülten makacs és szemtelen, mint régi cimborája, Tsudachachi.
Talán együtt főztek ki valamit!
Dühödten morgott egyet és újra elkezdett járkálni a szobában. Túl elnéző volt az elmúlt években! A csuhások már azt hiszik, hogy övék a világ.
A kancellárhoz fordult.
– Átvitték a foglyot a kolostorba?
– Igen, fenség. Már oda is kellett érkeznie, fenség.
A herceg komoran bólintott és folytatta a nyugtalan jövés-menést.
Miért akarta az apát kihallgatni a foglyot? A formális vád eretnekség volt. Nevetséges! Az apát sohasem foglalkozott ilyen zagyvaságokkal. Ez csak ürügy volt, semmi más. Az apát egyetlen törvényes lehetősége, hogy kapcsolatba kerüljön a fogollyal.
De miért? Mit mesélt neki az inas a börtönben?
A herceg rárivallt a kancellárra, hogy kerítsen kocsit és kíséretet. Itt az ideje megmutatni a csőcseléknek, hogy ki az úr a házban.

*

– Nem, köszönöm. Sem tej, sem cukor. Citrom? Az isten szerelmére, *teát* szeretnék inni, nem pedig valami egzotikus koktélt. Mert még a végén nekem is megfájdul a fejem és akkor ki tudja, hogy hogyan alakul az emberiség következő nyolcszáz éve. Tudjátok egyébként, hogy a teát eredetileg...
És lendületesen ecsetelni kezdett különböző tea-szokásokat Európában, a tizenhatodik században. Katarina rosszkedvvel vette tudomásul, hogy Dümbüllü elbeszélése szórakoztató. Figyelt is rá, félig-meddig.
Dümbüllü egy bocsánatkérő mozdulattal zárta le az elbeszélését.
– Megértem, hogy pillanatnyilag kevéssé érdekelnek benneteket zavaros téziseim a tea elterjedése és nyugati civilizáció hanyatlása közti kapcsolatról. No, majd máskor! Térjünk vissza a tizenharmadik századhoz. A paphoz és a varázslóhoz.
Kis szünetet tartott és a lányra pillantott, mintha időt szeretne adni neki valami

epés megjegyzésre. Katarina visszanézett rá és konokul hallgatott.

- A pap és a varázsló – folytatta Dümbüllü –, barátok voltak. Együtt nőttek fel. Sok közös vonásuk volt. Például az, hogy környezetüket sivárnak és unalmasnak találták. Vadak és kíváncsiak voltak. Teljesen tiszteletlenek mindennel és mindenkivel szemben. Veszélyes tulajdonságok ezek – nemcsak a huszadik század végén, a Svéd Királyságban. Külön-külön valószínűleg mindketten rosszul végezték volna. De hajtották és védték egymást. Amikor az egyik óvatoskodott, a másik már bele is vágott. Vagy fordítva. Vándorlásaik utolsó közös kalandja a vallás volt. Habár néhány évvel korábban úgy hitték, annak már véglegesen hátat fordítottak. Szerzetesnek álltak. Elzarándokoltak a Szentföldre. És hamarosan útjuk végleg különvált. Az egyik megtalálta a kereszténységben azt, amit keresett. A másik pedig folytatta a pogány kíváncsiskodást. Veszélyes utat választott. Fekete mágia, varázslat és egyéb félig feledésbe merült – vagy kiirtott – tudományok. De a hely és az időpont megfelelőnek bizonyult. Gyógynövényei nélkülözhetetlenné váltak a hercegnek. Kinevezték udvari asztrológusnak. Régi barátja közben az ország egyetlen kolostorának apátja lett. A kis hercegség legmagasabb egyházi tisztségviselője. Továbbra is gyakran találkoztak. Hosszú éjszakákat átvitatkoztak és átveszekedtek. Más szóval, barátok maradtak. A varázslónknak így nem kellett semmitől tartania. Sem az egyházi, sem a világi hatalmaktól. Ha volt valami, amitől tartott néha, az saját munkája volt. De a kíváncsisága mindig erősebbnek bizonyult a félelménél.
-

*

– Hazudsz – mondta az apát.
– Igazat beszélek – felelt nyugodtan a fogoly. – Jól tudod, hogy igazat beszélek.
Szemben álltak egymással, csak a vádlottak padjának derékmagas korlátja választotta el őket egymástól. Halkan beszéltek, olyan halkan, hogy a széksorokat és a pódiumot lassan betöltő szerzetesek nem értették a szavaikat.
Az apát sóhajtott.
– El kell kezdenünk a tárgyalást. Ugyanazt szándékozod mondani a bíróság előtt, mint amit nekem mondtál?
A fogoly fáradt mosollyal megcsóválta a fejét.
– Tudod, hogy nem fogom ugyanazt mondani. Azt is tudod, hogy miért. Oktalan kis báránykáid rettentően megzavarodnának. Mondd hát, mire jó ez az egész? Kérlek, vess véget ennek az ostoba cirkusznak és beszéljünk végre komolyan egymással!
Az apát úgy érezte megszédül és két kézzel a korlátba kapaszkodott. Arca most alig néhány centiméterre volt a másikétól. Így mondta, alig hallható hangon:

– Ebben a házban komolyan kell beszélned mindenkivel. És elsősorban a Mindenhatóval.
A fogoly rövid nevetése az egész teremben hallatszott.
– Ne légy ilyen patetikus!

Az apát sarkon fordult és elindult a pódium felé. Lassú, bizonytalan léptekkel ment és tudatában volt a széksorok között támadt zavart suttogásnak. *Oktalan kis báránykái* már így is eléggé meg voltak zavarodva. Akárcsak ő maga.
De nem volt biztos benne, hogy a szerzetesek még jobban megzavarodnának, ha meghallanák Brunó történetét. Egyszerűen nem hinnék el.
Vagy ha elhinnék, úgy gondolnák, hogy a foglyot sötét hatalmak irányítják. Annak ellenére, hogy jól tudják, mi az apát véleménye ebben a kérdésben. Sohasem fogadta el a megszállottság vádját és sohasem hagyott jóvá ördögűzést. Nem hitt abban, hogy a Sátán ilyen formában tör hatalomra.
Mert a Sátán Istennel vetélkedik, nem az emberrel. Hatalma az ember hatalmánál sokkal nagyobb. Nem kerülne megerőltetésébe bármelyik emberi lelket a hatalmába keríteni. De ezzel csak azt bizonyítaná, hogy gyengébb Istennél. Mert a Sátán valójában csak akkor diadalmaskodhat, ha az ember, a teremtés, önként választja őt. És egy ember, akit teljesen a hatalmába kerít, hogyan tudná őt *választani*? Az Ördög nem lehet olyan együgyű, hogy romba dönti a csatamezőt, ahol meg kell ütköznie Istennel – és azt hiszi, hogy ez által nyert. Ilyen együgyű csak az ember róla alkotott képe lehet.
Elfoglalta helyét a pódiumon és a terem elcsendesedett. Amikor pillantása végigjárta a padsorokat, kérdő tekintetekkel találkozott. A szerzetesek azt sem értették, hogy egyáltalán miért gyűltek össze. Hiszen egy gyilkossági ügy kivizsgálása nem az egyházra tartozott. Más vádpontról pedig nem tudtak. Mert más vádpont nem volt.
A fogolyra nézett. A férfi figyelmesen, talán kissé kérdő pillantással szemlélte őt. Nyugtalanságnak nyomát sem mutatta. Mintha csendesen megismételné kérését: *Vess véget ennek az ostoba cirkusznak és beszéljünk végre komolyan egymással!*
Az apát önkéntelenül megrázta a fejét és intett az írnoknak, hogy megkezdődhet a tárgyalás. Az irnok felolvasta a szokásos formaságokat, majd a fogolyhoz fordult.
– A vádlott nevezze meg magát!
A férfi közömbös arccal válaszolt.
– Nem fogadom el a vádlott megszólítást, amíg nem tudom, hogy mivel vádolnak.
Az írnok bizonytalan pillantást vetett az apátra. Nem tudta, hogy feljegyezze-e a választ, vagy ismételje meg a kérdést.
Az apát fölállt, lement a pódiumról és az írnok asztalánál megállt. Szavait az egész teremhez intézte.
– A férfi, aki előttünk áll, Brunó Weil néven ismert. Christian Tsudachachi udvari asztrológus szolgálatában áll. Vagy talán csak *állt*. – Itt a fogolyhoz fordult. – Melyik megfogalmazást részesíted előnyben?
A férfi csendesen válaszolt.
– Én kézzelfoghatóbb dolgokkal foglalkozom, minthogy *megfogalmazásokat részesítsek előnyben*. Azt szeretnéd tudni, hogy Tsudachachi él-e, vagy sem. Válaszomat erre a kérdésre már ismered.
Az apát bólintott és ismét a gyülekezethez fordult.
– Így igaz. Miután Brunó Weilt foglyul ejtették, azt kérte, hogy gyónhasson nekem. Kérésének eleget tettem és meglátogattam a börtönben. Tulajdonképpeni gyónásra nem került sor. Csak elbeszélgettünk. Nem akarok Brunó Weil bizalmá-

val visszaélni, azáltal, hogy elmondom, amit tőle hallottam. Ezért hozzá fordulok és megkérdezem, hogy hajlandó-e valamennyiünk előtt megismételni, amit nekem mondott?
A fogoly kissé csodálkozva mosolygott.
– És ha nem lennék hajlandó? Akkor mi történik?
– Részünkről semmi. Lezárjuk a tárgyalást.
– És visszaküldtök a börtönbe?
– Természetesen.
A fogoly megcsóválta a fejét.
– Érdekes! Vajon a mélyen tisztelt hallgatóság hogyan vélekedik erről? Összegyűlni egy tárgyalásra, nem tudni miért, aztán pedig azt hallani, hogy a vádlott maga döntheti el, hogy lesz-e egyáltalán tárgyalás.
Az apát csendesen szemlélte a foglyot, anélkül, hogy szavai tulajdonképpeni értelmére figyelt volna. Jól tudta ő is, hogy a hallgatóság csodálkozása az elmúlt percekben aligha csökkent.
De egy egész más dolog járt a fejében.
A fogoly minden szava, minden mozdulata, megerősítette benne azt a szörnyű bizonyosságot, hogy a férfi igazat beszélt a börtönben.
De mit tegyen?
Vess véget ennek az ostoba cirkusznak és beszéljünk végre komolyan egymással!
Nem! Nem léphet egyedül ebbe az ördögi körbe. Akár Isten, akár ember, akár a Sátán műve ez.
Fölemelte a hangját.
– Újra kérdezlek: Hajlandó vagy megismételni mindazt, amit nekem mondtál?
A fogoly könnyedén vállat rántott.
– Nem.
Az apát közelebb lépett hozzá.
– Talán félsz elmondani?
A férfi egy pillanatra kizökkent a nyugalmából. De az apáton kívül talán senki sem látta, hogy szemében indulatos tűz lobbant. Aztán rögtön elnevette magát.
– Hát nem furcsa? Hogy még mindig fel tudsz bosszantani egy ilyen egyszerű provokációval. Persze, hogy el merném mondani. De mi értelme lenne?
– El kell mondanod!
– Miért?
Az apát hirtelen nem tudta mit válaszoljon. A fogoly pedig nem hagyott időt arra, hogy összeszedje a gondolatait.
– Megmondom miért! – mondta gúnyosan. – Mert azt akarod, hogy mások döntsenek helyetted. Nem mersz állást foglalni! A gyülekezeted, a pápád, az istened mögé rejtőzöl. Mosod kezeidet!
Felháborodott zúgás támadt a teremben.

– No látod! – folytatta a fogoly. – Most már vádpontokat is szolgáltatok neked. Istengyalázás? Netán eretnekség? Mindkettőt elismerem. Ha vallásod alapköve a gyávaság, inkább legyek istengyalázó eretnek.
Az apát megőrizte a nyugalmát. Válaszát inkább az izgatott szerzetesekhez intézte, mint a fogolyhoz.

– Vallásunk alapköve sohasem volt és sohasem lesz a gyávaság.
– Szavak! – sziszegte a fogoly. – Üres szavak! – És ájtatos hangon hozzátette: – Kezdetben vala az üres szó.
A zúgolódás a teremben nőttön-nőtt.
Az apát nem talált más magyarázatot a fogoly viselkedésére, minthogy őt kihozza a béketűréséből. Nem akarta megadni neki ezt az örömöt. Ameddig csak lehetett, várt a válasszal, majd nyugodtan így szólt:
– Kihasználod, hogy nem akarom elmondani azt, amit bizalmasan közöltél velem. Azt viszont te is tudod, hogy amit elmondtál, amennyiben igaz, az egész keresztény világra tartozik.
– Csak a keresztény világra? – kérdezte csendesen a fogoly.
Az apát elmosolyodott.
– Nem. Minden élő emberre.
A fogoly bólintott.
– Éppen ezért nem szabad elsietnünk a dolgot. *Minden élő ember* nem érett még meg erre. És a *keresztény világ* még kevésbé.
– Nincs jogunk ilyen módon ítélkezni!
– Neked talán nincs. Én épp megtettem.
Egy ideig csendben méregették egymást.
– Egyébként pedig – mondta a fogoly –, soha eszembe nem jutott, hogy beszélgetésünk téged *titoktartásra* kötelezne. Elmondtam neked, amit akartam. Hogy te kinek mondod tovább, már kizárólag a te dolgod. Csak rajta! Ezennel feloldom soha nem létezett titoktartási kötelezettségedet! Kíváncsi vagyok, hogy a keresztény világ ezen élenjáró csapata hogyan fogadja majd a dolgot.
Gunyorosan meghajolt.
– Parancsoljon Őeminenciája! Adja át szerény üzenetemet a keresztény világnak!
A szerzetesek növekvő értetlenséggel hallgatták a különös párbeszédet. Most azonban elcsendesedtek és teljes figyelmüket az apátra fordították. Talán megtudják végre, hogy miről van szó?
Az apát nem mozdult. Váratlanul érte a fogoly javaslata. Lassan megcsóválta a fejét.
– Elbeszélésed nem lett volna olyan nagy hatással rám, ha valaki mástól hallom.
– Az biztos – nevetett a fogoly. – De megint csak kibúvót keresel.
– Nem – mondta határozottan az apát. – Ez a te történeted! Neked kell elmondanod.
– Még hogy *kell*! – fortyant föl a fogoly. – Kímélj meg az ilyen kijelentésektől. Jól tudod, hogy mi a véleményem erről a szóról.
– Vajon honnan tudnám? – szólt halkan az apát.
A fogoly elkomorodott.
– Most már elég. Mondd el a báránykáidnak, hogy honnan tudod, vagy pedig vess véget ennek a cirkusznak!
Az apát egy ideig csendben figyelte, majd a hallgatóság felé fordult. Úgy látszott, hogy döntött.
A szerzetesek néma feszültséggel várakoztak.
De mielőtt az apát megszólalt volna, lódobogás hangja törte meg a csendet. Ami-

kor pedig a kolostor udvaráról kocsikerék nyikorgása hallatszott, már valamennyien sejtették, hogy ki a hívatlan látogató.

*

– A herceg, mint mondtam, a legkevésbé érdekes szereplője az én kis mesémnek. De az ő kezében volt a hatalom. Habár ez sok, hosszú békés éven át semmiféle problémát nem jelentett. Ellenkezőleg. A herceg anyagi támogatásának volt köszönhető, hogy a pap és a varázsló nyugodtan bíbelődhetett saját dolgaival. És minden a legnagyobb rendben volt mindaddig, amíg egy szép napon a varázsló mintha csak köddé vált volna...
Dümbüllü kis szünetet tartott. Bengt és Katarina csendben ült. Már beletörődtek, hogy semmilyen módon nem tudják befolyásolni, hogy a kis pocakos ember miről beszél és milyen tempóban.
– Hogy lassacskán megértsétek, hogy hová tűnt az udvari asztrológus úr – folytatta Dümbüllü –, mondanék néhány szót arról, hogy miféle dolgokkal foglalkozott. Valóban csak néhány szót! Különben hetekig ülhetnénk itt. Mert sokoldalú ember volt a mi varázslónk. Hát először is, nem volt varázsló. Tudomásom szerint *varázslók* a középkorban sem voltak. De szeretem ezt a szót! Illik egy mesébe. És tény, hogy hősünket gyakran nevezték varázslónak. És azt, amit művelt, varázslatnak...
Ismét töltött a teáskannából és kortyolt néhányat.
– Christian Tsudachachi, a varázsló, valójában egy egyszerű kutató volt. Szorgalmas és makacs. Kisérleteit nagy szenvedéllyel végezte. Sokat utazott és kapcsolatot keresett olyan személyekkel, akik továbbra is tiltott művészeteket űztek. Sámánok, táltosok, kuruzslók, boszorkányok, javasasszonyok és így tovább. Mint a szivacs, úgy szívta magába mindazt, amit tudományukban érdekesnek talált. És számtalan váratlan, új kombinációt kísérletezett ki. A mi szempontunkból az a legfontosabb, hogy odaadóan gyakorolta mindazt, amit manapság különböző meditációs technikáknak neveznének. Elsősorban pedig a sámánok azon állítólagos képessége érdekelte, hogy egy bizonyos állapotban el tudják hagyni a testüket. Hiszen ti is ismertek lappföldi sámánokról szóló mendemondákat. Transzba esnek valahol az északi hóvidéken, közben pedig Stockholmban intézik ügyes-bajos teendőiket. Vagy fordítva. De akárhogy is van: nem érdektelen gondolat! Elhagyni a test börtönét és kötetlenül szálldosni, túl a téren, túl az időn! Christian Tsudachachi udvari asztrológus úr ezt megátalkodott makacssággal próbálgatta. De sohasem sikerült neki! Mert ez nem így működik.
Előrehajolt és egy ideig elgondolkozva farkasszemet nézett egy bizonyos csekély értelmű medveboccsal, aki szines matricaként pillantott vissza rá a teásbögre oldaláról. Majd hozzátette:
– Másképp működik.

*

Kitárták a terem ajtaját.
A hercegi testőrség két felcicomázott tagja belépett és az ajtó két oldalán megállt. A következő személy, aki felbukkant, a kancellár volt.
– Őfelsége kegyeskedik megtisztelni a rend összejövetelét!
Néhány másodperccel később a herceg is megjelent. Lassan lesétált a padsorok közti folyosón és néhány méterre az apáttól megállt. Pillantása éber volt és arrogáns.
– Sajnálom, hogy megzavartam a tárgyalást. Rajta, folytassátok!
Helyet foglalt az első padsor legszélén és újra az apátra pillantott.
– Mintha csak levegő lennék, drága barátom...
Az apát mély lélegzetet vett, hogy hangja ne árulja el, mennyire felizgatta a herceg váratlan látogatása.
– Felség... Ha tudtunk volna érkezéséről, méltóbb fogadtatást biztosíthattunk volna... egy alkalmasabb időpontban.
A szerzetesek feszülten figyelték a látogatót. Az apát megjegyzése az időpont alkalmatlanságáról, példátlan kihívás volt. De a herceg látszólag nem törődött vele.
– Drága barátom! Hiszen mondom, hogy nem akarok zavarni. Folytassátok csak a tárgyalást, mintha itt sem lennék.
Az apát egy pillanatig habozott. Amit mondani készült, beláthatatlan következményekkel járhat – nemcsak saját személyét illetően.
– Alázatosan emlékeztetni szeretném felségedet rendünk törvénybe foglalt jogára, miszerint magunk között, a világi hatalmak beavatkozása nélkül intézhetjük belső ügyeinket.
A herceg mozdulatlanul ült. Mint egy ragadozó az ugrás előtt.
– Fölösleges engem olyan törvényekre emlékeztetni, amelyeket saját magam vetettem papirra, drága barátom.
Már nem volt visszaút. Az apát válasza gyors és határozott volt.
– Fenséged jelenléte az ellenkezőjéről tanúskodik.
A herceg még jobban megmerevedett.
Tudta, hogy ő is veszélyes vizeken hajózik. Az egyházzal nem volt ajánlatos ujjat húzni. Rövidtávon persze akármit tehet. Ha úgy szottyan kedve, láncba veri az egész csuhás gyülekezetet és a földdel teszi egyenlővé a kolostort. De ezzel csak veszélyeztetné azt a törékeny politikát, amelyet már évek óta sikeresen folytat. Alkalmat nyújtana a pápának, hogy beavatkozzon. És a császárnak nem kevésbé. Mert a császár, az adott helyzetben, természetesen igyekezne megelőzni a pápai seregeket.
Átkozott fejfájás! Átkozott pap!
– Drága barátom – szólt száraz hangon – remélem, nem arról van szó, hogy a tisztelt rend belső ügyei nem tűrik a nyilvánosságot? Hogy netán rendünk és törvényeink ellen irányulnak?
Az apát megértette, hogy a herceg kérdése mögött egyezkedési lehetőség rejlik. De már nem volt egyezkedő kedvében.
– Fenség, ez a kérdés, és még inkább fenséged kegyes jelenléte, megsérti a templom háboríthatatlanságának a törvényét. Meg kell tehát kérdeznem, hogy ez a

törvény továbbra is érvényben van-e? Amennyiben nincs érvényben, azonnali hatállyal lemondok tisztségemről. Ha pedig érvényben van, alázatosan kérem fenségedet, hagyjon magunkra bennünket. A tárgyalást fenséged jelenlétében semmilyen körülmények között nem folytathatjuk.
A herceg érezte, amint arcába szökik a vér.
Ami sok az sok! Az apát végérvényesen elvetette a sulykot! Pokolba a pápával és a császárral és valamennyi katonájukkal! Égessék föl az egész országot, ha arra támad kedvük! De amíg az ő kezében van a hatalom, senki nem beszél vele büntetlenül ilyen hangon! Senki! Még hogy *lemond* tisztségéről?! Mostantól kezdve a saját szaráról sem fog tudni *lemondani* a kurafi!
A herceg felállt, hogy intsen a katonáknak.
És ekkor a fogoly egy jóízűt nevetett.
A herceg keze megállt a levegőben. A fogoly viselkedése olyannyira nem volt helyénvaló, hogy őfelsége néhány másodpercig némán meredt rá.
– Meghibbantál, ember?!
A fogoly mintha nem is hallotta volna a kérdést. Az apáthoz fordult.
– Miért nem akarod folytatni a tárgyalást? Hiszen elismerted, hogy elbeszélésem nemcsak a *keresztény világot*, hanem *valamennyi élő embert* érint. Barátunk azért mégiscsak beletartozik az utóbbi kategóriába? Vagy belátod végre, hogy könnyelműség lenne a felfedezésemet egy *ilyen figura* kezébe adni?
Az *ilyen figura* szót gúnyosan megnyomta és, hogy kétség ne férjen hozzá, hogy kire céloz, nyújtott karral a hercegre mutatott, anélkül, hogy egyáltalán ránézett volna.
A herceg tátott szájjal bámult, mint aki nem hisz a fülének. Nem értette ugyan, hogy a fogoly miről beszél, de hanghordozása annál egyértelmű volt. És ez elegendő volt ahhoz, hogy őfelsége kardot rántson és a fegyver hegyét a fogoly mellének szegezze.
– Mit locsogsz itt, te büdös paraszt?!
A fogoly rövid kiáltást hallatott, amikor a fegyver a mellének feszült. Nem a rémület vagy a meglepetés kiáltása volt ez. Hanem – amint az apát ezt később magának megfogalmazta – izgatott csatakiáltás.
Aztán farkasvicsorral válaszolt a herceg kérdésére.
– Nem emlékszem, hogy megszólítottalak volna, *drága barátom*.
A herceg nehezen tudott úrrá lenni azon természetes ösztönén, hogy kardját azon nyomban a férfi mellébe döfje. De nem volt kétséges, hogy a fogoly gyengeelméjű. És közbelépésével vártalan lehetőséget teremtett a hercegnek, hogy valamelyest egyenes gerinccel távozhasson, és talán mégse tegye menthetetlenül tönkre az egyházzal való kapcsolatát. Úgy vélte, ki tudja használni azt a tényt, hogy a fogoly viselkedése pillanatnyilag háttérbe szorította az apáttal folytatott vitáját.
Intett a katonáknak.
– Ezt az embert visszavisszük a börtönbe!
A testőrség egyik tisztje továbbította a parancsot. Négy katona, a kint várakozó csoportból, a terembe lépett és a széksorok között elindult a fogoly felé.
Az apát útjukat állta.
A katonák, akiknek mindeddig nemhogy csatában, de még efféle feszült helyze-

tekben sem volt részük, bizonytalanul megálltak.
– Mit csináltok, fajankók!? – üvöltött a herceg. – Végrehajtani a parancsot!
Az ijedt kis csoport a kelleténél jóval durvábban taszította félre az apátot és folytatta útját a fogoly felé.
– Testvérek! – kiáltotta az apát. – Elálljuk a kijáratot! Rajta!
Néhány szempillantással később közel félszáz szürkecsuklyás alak tolongott szorosan egymás mellett a terem kijáratánál. A helyiség másik végében a négy katona közrefogta a foglyot és sápadtan várta a további parancsokat.
A herceg földbegyökeredzett lábbal állt. Olyan volt ez, mintha egy rémálomba csöppent volna.
Hát nem nyugszik ez az átkozott pap, amíg mindkettőjüket a pusztulásba nem taszítja?! És most mit tegyen? Adjon parancsot, hogy karddal vágjanak utat a csuhások között? Vagy futamodjon meg, szégyenszemre, üres kézzel?
Miért is jött ide?!...
Szinte segélykérően nézett körül. Pillantása megakadt a foglyon. A férfi széles vigyorral szemlélte őt, mintha el sem tudna képzelni jobb mulatságot. Majd könnyedén megcsóválta a fejét és így szólt:
– Kicsit előbb kellett volna meggondolni a dolgot, te töketlen.
– Mit mondtál?! – üvöltötte a herceg és ismét kivont karddal közeledett a fogoly felé.
– Hiszen hallottad, drága barátom – jött az egykedvű válasz.
– Hallottam bizony! – harsogta a herceg és kardját iszonyú erővel a fogoly mellébe döfte.
A férfi tántorogva előrelépett, mondott még valamit a hercegnek, miközben szájából ömlött a vér, majd átzuhant a derékmagas korláton és élettelenül terült el a földön. Csak a körülötte álló katonák és a herceg maga hallotta, hogy a halálosan megsebzett férfi megismételte a *töketlen* szót.
Az apát felkiáltott és a herceg felé rohant. Aztán hirtelen megtorpant és döbbenten meredt a hercegre.
Egy ijesztő és érthetetlen színjáték vette kezdetét.
A herceg fülsiketítő kiáltást hallatott és egész testében remegni kezdett. Mindkét karjával vadul kaszált a levegőben, mintha láthatatlan ellenfelekkel viaskodna. Közben pedig veszettül ugrándozott, mintha csak tüzes parázs borította volna a padlót. Majd egyensúlyát vesztve a földre zuhant és tovább rángatódzott. Szüntelen kiáltásai és sikoltásai között néha kivehető volt egy-egy szó. Segélykérések. Szitkozódások.
Az apát lassan közeledett hozzá. Még sohasem látott ehhez hasonlót. Ez bizony nem nyavalyatörés volt. Hanem valami egészen más. Pillantásuk néha találkozott. A herceg szemében kétségbeesett segélykérés keveredett páni félelemmel.
Aztán a görcsök lassan alábbhagytak, majd teljesen megszűntek. A herceg elcsendesedett és mozdulatlanul feküdt a földön. Csak lassan hullámzó mellkasa tanúskodott arról, hogy életben van. Tátott szájjal és tágra nyílt szemekkel meredt maga elé a padlóra.
Az apát a fogolyhoz lépett és megbizonyosodott arról, hogy a férfi halott. Visszatért a herceghez, leguggolt mellé és kezét a másik arca előtt le-föl mozgatta, hogy

lássa, vajon reagál-e a mozgásra.
Percekig tartott, amíg a herceg pillantása kitisztult és lassan, nagyon lassan, az apátra nézett.
– Fenség, hall engem?
A herceg szemével igent intett. Majd alig hallható hangon ezt suttogta:
– Semmi baj. Kicsit elfáradtam. Pihennem kell...
– Fektessük be fenségedet egy vendégszobába?
Meglepetésére, a herceg egy fáradt mosollyal válaszolt.
– Nem kell... Itt jó hűvös van. Mindjárt jobban leszek.
Az apát bólintott és fölegyenesedett. A kancellár idegesen topogott mögötte.
– Mit csináljunk?
– Semmit – mondta szárazon az apát. – Őfelsége kegyesen pihenni szándékozik.
– De hát őfelsége nem feküdhet a padlón...
Az apát olyan hirtelen fordult felé, hogy a kancellár ijedten hátrahőkölt.
– Őfelsége plebejus módon kegyeskedik pihenni!
A herceg a padlón kuncogásszerű hangot hallatott. Majd szólt, hogy segítsék fel egy székre. Ott sokáig mozdulatlanul ült és az apátot szemlélte, aki vele szemben foglalt helyet. A herceg hirtelen elmosolyodott.
– Egy fölöttébb eseménydús nap, drága barátom.
Az apát komoran biccentett.
– Egy fölöttébb helytálló észrevétel, fenség.
A herceg lassan fölállt. A kancellár rögtön mellette termett, hogy támogassa. A herceg egy ingerült kézmozdulattal elhessegette és óvatosan elkezdett föl-alá járni a teremben. Ereje meglepő gyorsasággal tért vissza. Alig egy perc múlva már semmi sem árulta el mozgásában, hogy milyen különös állapotban volt az imént. Energikus léptekkel, karját szélesen lóbálva járt-kelt, mint aki határtalanul élvezi testének minden porcikáját.
Hirtelen megtorpant a kancellár előtt és a képébe vigyorgott.
– Most pedig hazamegyünk, te tökfej!
Majd az apáthoz fordult.
– Adósod maradtam egy válasszal. A templomi háboríthatatlanság törvénye érvényben van és érvényben is marad mindaddig, amíg én irányítom ezt az országot. *Senki* nem fogja büntetlenül megszegni. Sajnálom a történteket.
Gyors léptekkel a kijárat felé indult. Az ajtóból még egyszer visszafordult.
– Tehát nem foglak háborgatni. De örülnék, ha egyszer meglátogatnál! Sok beszélnivalónk van egymással. És szeretném, ha félretennénk a titulusokat. Soha többé nem foglak *drága barátomnak* szólítani, ha megígéred, hogy te is abbahagyod ezt a fenség-hülyeséget.
Sarkon fordult és eltűnt.
A lovascsapat dobogását már rég elnyelte a távol, amikor az apát még mindig mozdulatlanul ült és hamuszürke arccal meredt maga elé.
– Uram- Isten – mondogatta. – Uram- Isten.

*

Dietrich Scheinheim nem tudta eldönteni, hogy elégedett legyen-e vagy sem. Odahaza Zürichben, péntek este lévén, ez idő tájt éppen befejezte volna karátéedzését. Majd elment volna a fiúkkal néhány italra, hajnaltájt pedig alighanem a Lovedream Clubban találta volna magát, ahol a lányok minden pénzt megértek. Ehelyett most egy bérelt autóban ül és már két órája egy szürke toronyházra mered. Egy vadidegen ország vadidegen fővárosában, ahol egy teremtett lelket nem ismer. Ráadásul egy olyan környéken, ahol úgy tűnik, hogy este nyolc óra után kijárási tilalmat rendeltek el.
Ebből a szempontból szemlélve a dolgokat aligha volt rá oka, hogy elégedett legyen.
Ha viszont arra gondolt, hogyan kezdődött az utazás, hát egészen belebizsergett. Egy valóságos autós üldözéssel! Igaz ami igaz, az üldözött autónak fogalma sem volt arról, hogy üldözik. Na, jó! Legyen egy fél autós üldözés. Egy ötven százalékos autós üldözés.
Egy kicsit heherészett magában.
Habár néhány órával korábban, a stockholmi repülőtérre való megérkezés után, nem volt nagy nevethetnékje. Majdnem elvesztette a kis törököt.
De nem az ő hibája lett volna!
Az iroda megígérte, hogy menetkész bérkocsi várja. Csak azzal törődjön, hogy előbb jusson át az útlevél- és vámvizsgálaton, mint a török. Az érkezési csarnok autókölcsönző pultjánál ezután bemondja a nevét és már kezébe is nyomják a kulcsot. Minden formaság előre el lesz intézve. A kocsi közvetlenül a kijáratnál áll majd, a buszmegálló és a taxiállomás között.
Az iroda még egy térképet is szerzett neki, az arlandai repülőtér környékéről. Útközben alaposan áttanulmányozta.
Kizárólag az a gondolat okozott neki némi fejtörést, hogy mit tegyen, ha Abdullahot, vagy hogy a fenébe hívják a kis dagit, valaki autóval várja. Ez esetben ugyanis elképzelhető volt, hogy az illető gépkocsiját az érkezési csarnokkal szemben lévő hatalmas parkolóban állítja le. Innen több kijárat is volt és lehetetlen lett volna valamennyit megfigyelés alatt tartani. De mint ahogy máshol minden út Rómába vezet, hihi, itt minden út a stockholmi autópályához vezetett. Tehát az autópálya feljáratánál bevárhatja a törököt.
Úgy gondolta, mindenre felkészült.
Kivéve arra, ami történt.
A töröknek is csak kézipoggyásza volt és leszállás után rögtön elindult a kijárat felé. Közvetlenül Dietrich mögé került az útlevélvizsgálatnál. Aztán úgy tűnt, Dietrichnek szerencséje van. Az útlevélkezelő szórakozottan belelapozott útlevelébe, közben pedig néhány vérszomjas pillantást előlegezett a mögötte álló töröknek. Nem volt vitás, hogy alaposan fogja végezni munkáját, amint a kis dagi kerül sorra, és ezzel azt a lélegzetvételnyi szünetet biztosítani Dietrichnek, amire szüksége volt, hogy kiváltsa a kulcsokat.
Viszont az autókölcsönző vállalat pultja mögött bámészkodó nőszemély nem tudott semmit a kulcsról! Közölte, hogy a kollégája, aki az ilyen ügyeket intézi, éppen kávészünetet tart, de *biztos itt van valahol a közelben*...

Eltűnt, hogy a kollégáját megkeresse és abban a pillanatban fölbukkant a török! Dietrich álmában sem képzelte volna, hogy a gömbölyű kis ember ilyen gyorsan tudja szedni a lábait. Egy szempillantás alatt átrobogott a csarnokon és eltűnt egy fölfelé vezető mozgólépcsőn. Az indulási csarnok irányába!
Dietrich utána iramodott és még időben felért ahhoz, hogy lássa, amint a török beveti magát egy éppen szabaddá vált taxiba. A következő pillanatban már messze járt. Dietrich visszarohant az érkezési csarnokba, ahol már nyüzsögtek a biztonsági emberek, walkie-talkiejukkal vadul hadonászva.
Ravasz húzás volt a kis töröktől, hogy az indulási szintet választotta. Az első percekben kizárólag az érkezési csarnokban keresték, valamint az azt körülvevő parkolókban, buszmegállókban és a taxiállomás környékén.
Annál kellemetlenebb volt, hogy a nő, aki állítólag tudott Dietrich kulcsairól, percekig nem került elő. És amikor előkerült, elkezdődött egy huzavona, amire Dietrich nem szívesen gondolt vissza.
Az idegességtől remegve, verejtékező homlokkal, intézett ugyanis néhány talán túlságosan is keresetlen szót a hölgyhöz. A pimasz tehén ekkor egy angyali mosollyal megkérdezte, hogy nem fogyasztott-e útközben néhány pohárkával többet a kelleténél. Végül Dietrichnek kellett bocsánatot kérnie és valamit a stresszről és a sietségről hebegnie, hogy egyáltalán megkapja az autókulcsokat!
Aztán kétszáz kilométeres sebességgel nekivágott a stockholmi autópályának. A város szélén, az első közlekedési lámpánál utolérte a török taxiját és elrebegett egy hálaadó fohászt a városatyáknak, akik a repülőteret közelebb építették az északi sarkhoz, mint magához a városhoz.
Most pedig már közel három órája itt ül...
A török pedig odaát, egy harmadik emeleti lakásban, annál a két svédnél, aki Pergola társaságában volt, amikor Köhler lelőtte.
És ez enyhén szólva furcsa volt. Mert semmi nem utalt arra, legalábbis a pincér egy zavaros kijelentésén kívül, hogy korábban valami közük lett volna egymáshoz.
De úgy látszik, igenis volt.
Vagy ha nem is volt, most van.
Remélhetőleg a Svédfül – ahogy a főnök rejtélyes munkatársukat ez alkalommal nevezi – a helyén van. És minden bizonnyal ott van. Mert ki más gubbasztana abban a fehér kisbuszban, a háztömb túlsó végén?
Óh boy! Valóságos Hollywood!
Csak történne már valami!

*

Félúton a kolostor és a kastély között a herceg hirtelen nagyot rikkantott és megálljt parancsolt.
– Oda nézz! – rivallt a kancellárra.

Az udvaronc abba az irányba nézett, amerre a herceg mutatott, de nem látott mást, csak egy néptelen mezőt.

A herceg kardot rántott és a fegyver hegyét a kancellár mellének szegezte.
– Te lennél az én jobb kezem?! Nézz körül jobban!
A kancellár kétségbeesetten próbálta kitalálni, hogy mit kellene látnia.
– Nos? – kiáltott a herceg. – Mit látsz?
– Egy mezőt, fenség...
– És még mit?!
– Hegyeket, fenség!
A kard hegye a mellének feszült. Egész testében remegett és meg volt győződve arról, hogy a herceg értelme elborult.
– És még mit?
A kancellár hadarni kezdte mindazt, amit látott.
– Egy madarat, fenség... Felhőket! Fákat és bokrokat, fenség! Füvet, fenség! Még egy madarat, fenség!
A herceg türelmetlen kézmozdulattal csendre intette.
– Bagolytövis! – szólt. – Így nevezik azokat az alacsony bokrokat, a kis fehér virágokkal. Kitűnő hatása van fejfájás ellen. Nem a legjobb, de kitűnő. Menj oda az egyik bokorhoz és szedjél egy marokravalót azokból a keskeny, zsenge levelekből, amelyek legfölül nőnek!... No, ne a szemedet mereszd, hanem lódulj már, te vaksi!

*

Dümbüllü fölhajtotta utolsó korty teáját, fölállt és az ablakhoz lépett. Végignézett a sötét utcán, majd újra a két fiatalhoz fordult.
– Ennyi elég volt mára. Fáradt vagyok. Hosszú napunk lesz holnap. Zürichbe repülünk.
Bengt és Katarina egymásra néztek.
– Ha repülünk, hát repülünk – mondta Bengt.
– Ezt nevezem! – nevetett Dümbüllü. – Nem tudok betelni a fiatalos lelkesedésetekkel! A jegyeket elintézem és délelőtt értetek jövök. Azaz jaj, mit is mondok!? Sajnos nem tudok veletek menni holnap. Abban az örömben lesz részetek, hogy megismerkedhettek egy munkatársammal. Ő jön majd értetek.
– Micsoda? – mondta Katarina.
Dümbüllü sajnálkozva tárta szét a kezét.
– Elhagytam az útlevelemet. A nélkül pedig nem jut messzire az ember ezekben a primitív időkben. De ígérem, hogy helyettesem ugyanolyan alkalmas lesz a feladatra, mint én magam. Az ügy minden részletét pontosan ismeri.
– Ki az? – kérdezte Katarina.
– Még nem tudom. Utána kell néznem, hogy ki elérhető.
Katarina hirtelen hisztérikusan fölnevetett, majd ugyanolyan hirtelen elhallgatott. Nem. Nem szól semmit. Nem kérdez semmit. Nem gondol és nem hisz semmit. Jöjjenek csak a *munkatársak*... Az *elérhető munkatársak*... Papok, varázslók, hercegek, török szakácsok, nácik, bénák és mindenki más. Jöjjenek csak.

*

Regina volt a legjobb. De fene drága! Habár Lucille sem volt rossz. Bizonyos vonatkozásokban még Reginánál is jobb.
Na mi lesz már!? Csak nem alszik itt a török?
A lépcsőházban kigyulladt a villany.
Dietrich ösztönösen lejjebb csúszott az ülésen. Aztán újra kihúzta magát. Nyugtalanságra semmi ok. A szemközti oldalon parkolt, legalább ötven méterre a kaputól, egy gyengén megvilágított helyen. Ha emlékezne is rá a török a repülőgépről, akkor sem ismerné fel itt a sötét kocsiban.
A török egyedül volt. A járdán egy pillanatra megállt, mint aki azon gondolkozik melyik irányba menjen. Majd kilépett az úttestre és egyenesen Dietrich irányába indult el.
Dietrich szíve vadul kalapálni kezdett. Mereven ült és görcsösen markolta a kormányt. Legszívesebben a műszerfal alá vetette volna magát. De az persze hiba lett volna. A kis dagi talán már észrevette, hogy ül valaki ebben az autóban és csak felhívná magára a figyelmet, ha most megpróbálna elbújni.
Hiszen mi furcsa van abban, ha valaki az autójában ül? Talán vár valakit. Vagy összeveszett a feleségével és most itt gubbaszt...
Hát ez meg micsoda!?
A török, aki most már alig húsz méterre volt tőle, és nyugodt, kissé csámpás léptekkel közeledett, hirtelen mintha hanyagul intett volna neki! Vagy talán valaki másnak intett a kocsi mögött?
Bekerítették?!
A visszapillantó tükörben csak egy üres utcát látott.
A gömbölyű kis alak átvágott az autó előtt, vidáman Dietrichre mosolygott és újra intett egyet! Megpróbálta kinyitni a jobb oldali ajtót, de az zárva volt. Megkerülte az autót, a vezetőülés melletti ablakhoz hajolt és megkocogtatta az üveget.
Biztos útbaigazításra van szüksége! - villant át Dietrich agyán a gondolat. Mert, amennyiben az iroda anyaga megbízható volt, a török még sohasem járt Stockholmban. Habár a repülőtéren nem úgy festett a dolog.
Dietrich lecsavarta az ablakot és igyekezett barátságos arcot vágni.
– Can I help you?
A török kuncogott egy kicsit és Dietrich képébe bámult. Dietrich megismételte a kérdést. A török ettől még jobb kedvre derült. Aztán tökéletes németséggel válaszolt.
– Hát lehet, hogy tudsz segíteni. Kezdd, mondjuk azzal, hogy meséld el szépen ki vagy.
Dietrichnek csak egy kis dadogásra futotta.
– Öh izé... maga német?
– Hagyd ezt a hülyeséget. Tudod, hogy ki vagyok. Én viszont szeretném hallani, hogy te ki vagy!
– Izé... honnan tudnám, hogy maga kicsoda?
– No látod, milyen jó kérdés! Erre is tőled szeretnék választ kapni. Mert tudnod kell, hogy ki vagyok, különben nem követtél volna Zürichtől egészen idáig. Vagy talán belém szerettél a repülőtéren?
– Dehogyis!

– Akkor jó! – nevetett Dümbüllü. – Mert az egy reménytelen szerelem lenne. No, nyisd már ki az ajtót a túloldalon!
Dietrich megpróbált urrá lenni a helyzeten.
– Mi a fenét képzel, hogy gondolja hogy...
Tovább nem jutott. Dümbüllü egyszerűen kinyitotta a vezetőülés ajtaját és áthajolt Dietrich fölött, hogy a túloldalon fölhúzza a másik ajtó biztonsági gombját.
Dietrich ekkor elkövetett egy végzetes tévedést. Habár érthető volt ez a tévedés, ha valaki abban a mélyen gyökeredzett téveszmében él, hogy egy középkorú, alacsony növésű és nagypocakos török szakács az ő testi biztonságát aligha tudja veszélyeztetni. A tévedés abból állt, hogy megragadta Dümbüllüt és megpróbálta kituszkolni az autóból.
A következő pillanatban iszonyú fájdalmat érzett. Mintha bomba robbant volna a mellkasában, amely testét ezer darabra szakította.
Aztán pedig nem érzett *semmit*.
Kiáltani akart, de nem tudott. Nem volt teste.
Viszont továbbra is gondolkozott. Első gondolata az volt, hogy meghalt.
És látott. Mindent tisztán látott. Látta, amint a török kihátrál az autóból, felegyenesedik és néhány másodpercig közömbös pillantással szemléli őt. Majd megkerüli az autót és beül mellé az első ülésre.
Dietrich lefelé fordította pillantását. A teste *megvolt*. Hasa ütemesen föl-le emelkedett. Lélegzett. Lélegzett a teste. De nem volt hozzá semmi köze. Mintha egy idegen tárgyat figyelne.
A török előrehajolt és beszélni kezdett hozzá. Dietrich csodálkozott, hogy egyáltalán érti, amit a férfi mond.
– Mindjárt jobb lesz. Csak emlékeztetni akartalak, hogy egy törékeny kis lény vagy és kellemetlen következményekkel járhat ha nem teszed meg azt, amire megkérlek.
Dietrich érezte, hogy kezd visszatérni a teste. Mintha egy érzéstelenítés fokozatosan alábbhagyna. Egyszercsak sikerült megmozdítania a kezét. Megkönnyebbülten nyögött egyet.
Dümbüllü mosolyogva nézte.
– Jobb élni, mint nem, ugye?
– Mi történt? – suttogta Dietrich.
– Egy rövidtávú felfüggesztése annak, amit az orvostudomány proprioszeptiv érzékelésnek nevez. De nem vagyok orvos, úgyhogy elégedjünk meg annyival, hogy a fogás működik. Mint észrevetted. És akkor talán térjünk vissza a tárgyra! Nem vagy rendőr. Újságírónak is túl ügyetlen vagy. Szóval: ki vagy?
Villámgyorsan jött a válasz.
– Jogász vagyok. A Niedermayer ügyvédi iroda munkatársa Zürichben. Kereskedelmi jogtanácsos.
Kötelességtudó ábrázattal lesett Dümbüllüre. Az bátorítólag biccentett.
– Nagyon jó! És minek köszönhetem személyem iránti kitüntető figyelmedet?
– Ernst Köhlert a mi irodánk képviseli. Magas összeköttetések... Sok pénz van a dologban.
– Szóval megpróbáljátok tisztára mosni egy zsák pénzért?

– Igen... Vagy legalábbis enyhíteni a vádpontot.
– Milyen alapon?
– Összeesküvés... Politikai célzatú provokáció.
– Nocsak. Te elhiszed?
– Jaj, dehogy. De hihetővé lehet tenni. Vagy legalábbis nem kizárhatóvá.
Lázba jött, mintha hirtelen minden ismeretét Dümbüllüre kívánná zúdítani.
– Vegyük például a fegyvert! Nem bizonyított, hogy kié és egyik tanú sem látta, hogyan került Köhler kezébe. Lehet, hogy Pergoláé volt. Köhler azt sem tudta, hogyan bánjon vele.
– Persze hogy nem – nevetett Dümbüllü. – Abban az állapotban azt sem tudta volna, hogy hogyan bánjon a sliccével. Rólam mit tudtok?
– Semmit. Azonkívül, hogy a gyilkosság utáni napon nyomtalanul eltünt. Figyeltettük, többek között, a repülőtéri helyfoglalásokat. És ma reggel felbukkant az ön neve.
– És akkor te felcsaptál az iroda James Bondjának...
– Hamarjában senki más nem volt elérhető. Nem szoktam én ilyen dolgokkal foglalkozni.
– Mit nem mondasz! És a két svéd milyen megfigyelés alatt áll?
Dietrich, ez egyszer, habozott.
– Na, ne kéresd magad!
– Öh, lehallgatjuk őket. A Svédfül...
– Talán kicsit bővebben!
– Nem tudok róla semmit. Sose láttam. Csak a főnök ismeri. Annyit tudok, hogy több ügyben segített nekünk az elmúlt években. Információkat szerez. Vagy előállít. Nem mindig finom módszerekkel, úgy hallottam. Azt mondják, nem egy kellemes alak.
– Bezzeg te, meg a főnököd, kis angyalkák vagytok. Egyedül dolgozik?
– Nem tudom.
– Svéd?
– Nem. Azaz nem hiszem. Ja, a névre gondol? A főnök mindig különböző neveket ad neki. A megbízás jellegétől függően. Úgy gondolta Svédfül ez alkalommal megfelelő.
– Nagyon megfelelő. Tréfás ember a te főnököd.
Sóhajtott egyet, majd hosszú ideig csukott szemmel, csendben ült. Dietrich moccanni sem mert. Egészen addig, amíg Dümbüllü kifejezéstelen hangon megkérdezte, hogy vannak-e gyerekei. Ekkor összerándult és a török felé fordult. Megértette a kérdés jelentőségét.
– Miért... kérdezi?
– Hiszen már rájöttél.
– Kérem... Én senkinek nem mondok semmit... Semmit!
– Ürítsd ki a zsebeidet!
– Kérem! Egy szót sem! Esküszöm! Nem tudok semmit!
– Fogd be a szád és ürítsd ki a zsebeidet. Aztán elmehetsz.
Dietrich pénztárcája, útlevele, repülőjegye és vákuumcsomagolású óvszerei néhány másodperc múlva a műszerfal tetején hevertek.

Dümbüllü komor pillantással szemlélte a fiatalembert.
– Na tűnj el. És ne kerülj többé a szemem elé.
Dietrich Scheinheim, kereskedelmi jogtanácsadó, fürge léptekkel nekivágott a kihalt külvárosi utcának. Dümbüllü fölnyalábolta a műszerfalra fektetett tárgyakat, a vákuumcsomagolású óvszerek kivételével, kiszállt az autóból és nyugodt, kissé csámpás léptekkel elindult a fehér kisbusz felé.

*

Valamikor magyar volt.
Az 1956-os felkelés idején megszökött egy állami nevelő intézetből, miután véglegesen leszámolt legkedvesebb nevelőjével, aki gyermekkorát napi ütlegekkel aranyozta be. Tizenhat éves volt és Nyugat-Európa felé vette útját.
Következett öt év a francia idegenlégióban. Majd számtalan háború, ahol jól fizetett zsoldosokat alkalmaztak. Amíg meg nem találta a számára legmegfelelőbb szakmát.
Mert jó katona sosem volt. Feszültséget keresett, nem közösséget. Bajtársai között is egyedül maradt. Mindenki tartott tőle.
Azon kevés személy, akikkel rendszeres – és kizárólag üzleti – kapcsolatot tartott fent, Vandor néven ismerte.
Most letette a távcsövet. Bármilyen kiváló is volt a műszer, nem segített neki, hogy megértse mit látott.
Habár mindkét férfiről tudta, hogy kicsoda. Az iroda valamennyi munkatársát, így a fiatal jogászt is, név szerint ismerte. A kis kövér szakácsról pedig már sok fényképet látott. Úgy az irodától kapott anyagban, mint az újságokban. *Bumm-bumm mint a moziban* – vigyorgott rá a török két héttel ezelőtt egy hetilapból. Habár nem volt ott több *bumm* mint egy.
És Vandor kicsit felélénkült. Talán mégsem lesz ez a megbízás – mint ahogy ezt eddig rosszkedvűen konstatálta – az utóbbi évek legunalmasabbja.
Mert a kis török, aki most derűs mosollyal és nyugodt, kissé csámpás léptekkel közeledett a busz felé, nem az a személy volt akinek eddig mindenki hitte. Hanem profi. És nemcsak a gasztronómiai művészetekben.
A két svéddel folytatott beszélgetése – immár két magnószalagon rögzítve – nemcsak arról a meglepő tényről tanúskodott, hogy folyékonyan beszél svédül, hanem azon képességéről is, hogy minden különösebb megerőltetés nélkül, három órán keresztül a markában tart két félig hisztérikus személyt. Ez nyilvánvaló volt Vandor számára, annak ellenére, hogy egy szót sem értett a beszélgetésből.
Aztán pedig halálra rémisztette ezt a ficsúrt, akit valószínűleg az iroda küldött a nyakára. És ez volt a dolog legérdekesebb része, mert Vandor maga sem tudott rájönni, hogy tulajdonképpen mit csinált a török. Annyit látott, hogy volt egy rövid tusakodás, amikor behajolt az autóba, hogy kinyissa a jobb oldali ajtót. Illetve, nem is volt az tusakodás. Csak egy suta kísérlet az idétlen ügyvéd részéről. Amit a kis dagadt egy pillanat alatt megfékezett. De végül is hogy csinálta? Úgy tűnt, hogy páros kézzel két villámgyors ütést mért a mellkas irányába. És ettől az ügyvéd teljesen lebénult és mintha valami páni félelem kerítette volna hatalmába.

Lehetséges, hogy befecskendezett neki valamit a török?
Aztán következett egy beszélgetés. Vandor csak két sötét árnyalakot látott a gépkocsiban, de így is világos volt, hogy a kis kövér alak, a maga laza, hányaveti módján kérdéseket tett föl, a másik pedig engedelmesen szolgáltatta az információkat. Alighanem azt az információt is, hogy a két svédet lehallgatják. Amiről az ügyvédnek nem kellett volna tudnia, ha a főnöknek kicsit több esze lenne.
De akárhogy is, a török példásan intézte az ügyet. A felületes szemlélő csak azt láthatta, hogy két régi ismerős találkozik és elbeszélget egymással.
Habár Vandort egy kicsit kiábrándította a befejezés. Szépségérzetét – mert bizonyos esztétikai élvezettel figyelte a kis ember tevékenykedését – zavarta, hogy a török útjára eresztette az ügyvédet és hagyta, hogy elnyargaljon, mint egy dermedt rémületből magához tért csimpánz, aki csodával határos módon kicsúszott az oroszlán karmaiból.
A török magabiztosabbnak tűnt, mint ami szakmájukban ajánlatos volt. Ha egyáltalán ugyanazt a szakmát űzték.
Vandor alkarjára erősítette a késhüvelyt. A zakó ujja alatt rejtőzködő mechanizmus egy könnyed csuklómozdulattal kioldható volt és a penge máris a kezébe csúszott. Pisztolyát is fölemelte a polcról, a hangtalanul dolgozó magnetofonkészülékek mellől, és a válltartóba helyezte.
A török megállt a busz hátsó ajtajánál és úgy tűnt, mintha tükörképét szemlélgetné az odakintről átláthatatlan üveglapon. A legközelebbi utcai lámpa hátulról világította meg és az arca félhomályban volt. Vandor is az üveghez hajolt és alig egy méter távolságból szemlélte a kis embert.
Egy török szakácsot látott, semmi mást. Egy harcsabajuszos, nagypocakos pasast, élénk, kíváncsi szemekkel. A szája szélén egy kis mosollyal, mintha valami jó vacsorán járna az esze.
Vandor sok hidegvérű figurával találkozott az évek során. De a török, úgy tűnt, viszi a pálmát.
A kis ember hirtelen mindkét karját a magasba lendítette és, az utcai lámpa fényét kihasználva, árnyfigurákat vetett az ablakra. Ha nem emelte volna a kezét magasan a feje fölé, az árnyképek az üvegtábla alá estek volna, Vandor látószögén kívülre. Így viszont nyilvánvaló volt, hogy az előadás Vandornak szólt. Kis táncoló figurák az ablaktábla alján... Egy vicsorgó farkaspofa egy vidáman locsogó emberi profillá változott, majd helyet adott egy vitorlás hajónak, amely lassan ringott a hullámokon, mindaddig, míg a vitorlák egy sas szárnyává változtak át és a madár fenségesen körözni kezdett az égen... Rendkívül ügyes volt a török.
Hirtelen véget vetett a bemutatónak, az ajtóra mutatott és tett egy olyan kézmozdulatot a levegőben, mintha lenyomna egy láthatatlan kilincset.
Mutatta, hogy szeretné, ha beengednék...
Vandor habozott. Nem szokott feleslegesen ismerkedni. Különösen akkor nem, ha dolgozott. Ha most beengedi a törököt, lehet hogy később kénytelen lesz eltenni láb alól. És egy nem megfelelően előkészített gyilkosság problémákkal járhat.

Másrészt viszont a török az ügyhöz tartozott. És Vandor kíváncsi volt. Nagyon kíváncsi volt, hogy milyen játékot űz a kis köpcös.
Kioldotta a biztonsági reteszt, hátrébb húzódott és angolul így kiáltott:

– Gyere be, csukd be magad után az ajtót és mindvégig látni akarom a kezeidet!
Dümbüllü belépett. Miután helyére tolta a reteszt, Vandor felé fordult és fölvett egy komikus testhelyzetet, enyhén előredőlt felsőtesttel és karjait maga elé nyújtva, mintha egy nagy tálcát egyensúlyozna.
– No, tessék! Itt láthatod a kezeimet.
Vandor nem szokott meghökkenni. Most mégis azt tette. És érezte, hogy az ügy nem kívánt, és kellemetlen, fordulatot vesz.
A török ugyanis magyarul beszélt.
Vandor is rég nem használt anyanyelvére váltott. Jobb nem jutott az eszébe, minthogy megkérdezze a töröktől, hogy magyar-e.
– Dehogyis – mondta Dümbüllü. – Csak amikor hallottam, hogy milyen félreismerhetetlen magyar kiejtéssel beszéled az angolt, úgy véltem, kitűnő alkalom lesz ez egy kicsit gyakorolni a magyar tudásomat.
– Nem úgy tűnik, hogy gyakorlásra lenne szükséged... Hol tanultál meg ilyen jól magyarul?
Dümbüllü vállat vont.
– Sok nyelvet beszélek.
Vandor nem firtatta tovább a dolgot. Érezte, hogy rendes válaszra nem számíthat.
– Na jó. Akkor talán mondd el, hogy miben segíthetek neked.
Dümbüllü biccentett egyet a magnók felé.
– Először is abba kell hagynod ezt a buta megbízást. Aztán pedig volna egy munkám a számodra.
– Valóban?
– Persze! Hiszen fontos a változatosság! Rögtön alkalmazlak, egy gyors és egyszerű munkára.
– Éspedig?
– Tegyél el láb alól.
Vandor nem értette, hogy miért nem támad kedve sem nevetni, sem pedig odacsapni egyet, hogy megértesse a pasassal, hogy ideje abbahagyni a jópofáskodást. Viszont egyre kellemetlenebbül érezte magát.
– Vagy úgy... – mondta lassan. – És abból nekem milyen előnyöm származna?
– Megtarthatod a nadrágodat! Mert ha nem ölsz meg, elveszem tőled és pucér fenékkel zavarlak el!
– Őrült vagy?!
– Persze. Teljesen... Azaz dehogy! Csak gyűjtöm a gatyákat.
Vandor kifejezéstelen arccal nézte. Zavarban volt. Mindig nagyra értékelte azt a tulajdonságát, hogy átlátott ellenfelein és gyanította valódi szándékukat, akárhogy is próbálták ködösíteni a dolgokat. Ez a tulajdonsága nemegyszer már az életét is megmentette. De most semmire sem ment vele. Leghalványabb elképzelése nem volt, hogy mi járatban van a kis ember. Hacsak...
Hacsak valóban nem az a szándéka, hogy megöljék.
– Miért akarsz meghalni? – kérdezte.
Villámgyorsan jött a válasz:
– Szeretném megkímélni magam attól a szörnyű látványtól, hogy gatya nélkül rohangálsz Stockholm utcáin.

Vandor sóhajtott egyet és előhúzta pisztolyát.
– Na most már elég! Mondd el, hogy ki vagy és mit akarsz!
Dümbüllü bocsánatkérően széttárta előrenyújtott karjait.
– Az első kérdést igen bonyolult lenne megválaszolni. A második kérdés pedig felesleges. Hiszen már ismered a választ. A gatyádat akarom!
Elindult Vandor felé.
– Állj meg!
Dümbüllü egy pillanatra megtorpant és megcsóválta a fejét.
– Nem! Egyszerűen nem tudok ellenállni egy ritka példánynak! Ide a gatyával!
És Vandorra vetette magát.
Vandor túl későn értette meg, hogy tévedett a török szakmáját illetően. Mert akármelyik volt is az a szakma, amiben a kis ember profi volt, az Vandor szakmájától lényegesen különbözött.
Annyi lélekjelenléte még volt, hogy nem használta a lőfegyverét.
A kést választotta.
Mindig a csendes fegyvereket részesítette előnyben.

4. Vandor

Hosszú és álmatlan volt az éjszakájuk.
Hajnaltájt egy táskába gyömöszöltek néhány ruhadarabot és délelőtt tíz óra körül Katarina elaludt a díványon. Bengt tovább kóválygott a lakásban és egyre többet álldogált az ablaknál.
Dél körül, amikor egy sötétkék Mercedes nyikorgó gumikkal fölhajtott a járdára és közvetlenül a kapu előtt megállt, tudta. hogy Dümbüllü munkatársa megérkezett.
A férfi, aki kiszállt, külsőre olyannyira különbözött Dümbüllütől, amennyire csak különbözni lehet. Magas volt és erős testalkatú. Ruganyos könnyedséggel mozgott. Bezárta az ajtót, majd egyenesen Bengtre pillantott, aki a harmadik emeleti ablakból figyelte. Néhány másodpercig nézték egymást. Aztán az idegen röviden biccentett és besietett a kapun. Amikor Bengt ajtót nyitott, látta, hogy a férfi idősebb mint ahogy az imént gondolta. Ötven felé járhatott.
Volt valami ijesztő a megjelenésében. Pillantása nyitott és barátságos volt. Arcvonásai viszont kemény és gátlástalan elszántságról tanúskodtak.
Most Bengtre mosolygott és a fiú ezt is nyugtalanítónak találta. Aztán meg atyáskodó hangon így szólt:
– Hű, hogy nézel ki! Csak nem virrasztottatok egész éjszaka?
Bengt legszívesebben elküldte volna a pokolba.
– Hát te meg ki vagy? – morogta.
A férfi színpadiasan meghajolt.
– Az akire vártok. Az elérhető munkatárs. A svájci útikalauz. Satöbbi. Nevem Vandor.
Kíváncsian körülnézett.

– Katarina hol van?
Bengt a nappali felé mutatott és megint morgott egyet.
– Alszik.
– Óh! – mondta Vandor. – The sleeping beauty...
Hangtalan léptekkel a díványhoz lépett, a lány fölé hajolt és az arcába nézett.
– Hagyd aludni! – reccsent rá Bengt.
Vandor nem törődött vele. Tovább szemlélte Katarinát majd, teljesen feleslegesen, igazított egyet a pokrócon amit Bengt a lányra terített.
– Az angyalokat és a boszorkányokat vájkálhatja a sárga irigység – mondta és egy bocsánatkérő mozdulattal Bengtre pillantott. – Csak Dümbüllü nevű jó barátomat idézem. A legköltőibb lelkületű török szakács, akit valaha ismertem.
– Mi az ördögről beszélsz?!
Vandor fölegyenesedett és a fiúra nézett.
– No nézd csak! Féltékeny vagy?
Bengt visszafojtott egy dühös megjegyzést és újra megkérdezte:
– Ki vagy te?
– Türelem, kedves Bengt. Erre a kérdésre nem akarok egy elhamarkodott választ adni. Nemsokára megérted, ki vagyok. És akkor minden mást is megértesz. Egyelőre elégedj meg azzal, hogy én vagyok az, akivel Svájcba utaztok.
– Hova megyünk?
– Mennyi kérdés... – mosolygott Vandor. – Mondjuk úgy, hogy meglátogatjuk a szülőföldemet.
– Mi a fene dolgunk van nekünk a te szülőföldeden?
– Reménytelen eset vagy! – nevetett Vandor.
– Még hogy *én* vagyok reménytelen eset?
Vandor bólintott és leült a fotelbe, Katarinával szemben.
– Nézz rá! Micsoda angyali türelem.
– De hiszen alszik...
– Pontosan. És nem fárasztja magát értelmetlen kérdésekkel.
Bengt rezignáltan sóhajtott egyet és leült Katarina mellé a díványra. A lány dünnyögött valamit és a háttámla felé fordult, anélkül hogy felébredt volna.
– Van néhány óránk a gép indulásáig – mondta Vandor. – Tulajdonképpen egy közös ebédet szerettem volna javasolni. De úgy látom, nagyobb szükségetek van egy kis pihenésre, mint táplálkozásra. Aludj egyet! Majd szólok, ha indulni kell.
– Hű de jó, hogy a gondomat viseled – dörmögte Bengt.
Vandor előrehajolt.
– Hidd el – mondta barátságos hangon –, nem jó ilyen állapotban elutazni. Teljesen el vagy csigázva. Alig tudod nyitva tartani a szemedet. Sőt. Nem is tudod nyitva tartani...
Bengt egy pillanatra megértette a másik szándékát. De már késő volt. A szeme lecsukódott és mély álomba merült.
Vandor felállt, kiment a konyhába és keresgélni kezdett a hűtőszekrényben. Nem volt szándékában elállni a tervezett ebédtől. Habár hamarosan belátta, hogy ebédje csakis háztartási kekszből és vegyes gyümölcslekvárból fog állni.

*

Két öregember ült egymással szemben a hosszú asztalnál.
– Sokáig várattál magadra, barátom – szólt a herceg.
Az apát szomorkás mosollyal válaszolt.
– Igen... Egy teljes életen át.
– De most eljöttél.
Az apát lassan bólintott és nem szólt semmit.
– Miért? – kérdezte a herceg.
Az apát egy tehetetlen kézmozdulatot tett.
– Beteg vagyok... Nincs sok időm hátra.
– No és? – kérdezte élesen a herceg. – Úgy gondoltad, hogy csevegjünk el még egyszer a régi szép időkről, mielőtt végérvényesen távoznál?
Az apát egy ideig lehorgasztott fejjel ült, majd ismét a hercegre emelte pillantását.
– Mindig gúnyolódással leplezted az érzelmeidet. Nem változtál.
– A nagy igazmondó szólott, halleluja! Te sem változtál.
Csendben ültek. Végül a herceg elmosolyodott és megcsóválta a fejét.
– Nem. Egyikünk sem változott. Örülök, hogy újra látlak, öreg cimbora.
– Engem pedig eltölt a félelem, hogy újra látlak... öreg cimbora.
– De mégis eljöttél. Vajon miért?
– Nem tudom...
A herceg fölállt, az ablakhoz sétált és, anélkül hogy az apát felé fordult volna, így szólt:
– Lehetséges talán, hogy saját halálodon gondolkozván, régi javaslatomat most egész más fényben látod?
– Erről szó sincs! – kiáltotta az apát.
A herceg fölnevetett.
– Ez úgy hangzott, mintha saját magadat próbáltad volna túlkiabálni.
– Lehetséges... Elismerem, hogy javaslatod életem legnagyobb kísértése volt.
– De most már túljutottál rajta? – kérdezte gúnyosan a herceg.
Az apát komolyan bólintott.
– Igen. Túljutottam.
– Vagy úgy! Kaptál egy jobb javaslatot? Csak rajta, mesélj! Hiszen biztosan azért jöttél. Vágj bele a küldetésedbe! Mondd csak el, milyen csodálatos dolog megtérni égi atyánkhoz és üdvözülten dorombolni lába bütykénél, az idők végezetéig!
Közelebb lépett az apáthoz.
– Ha csak egy csipetnyi igazság is van rögeszméidben, az én lelkem már ezerszeresen elkárhozott. És nézd csak! Itt vagyok! Nem csapott belém a villám! Nem nyílt meg alattam a föld! Élek! Épphogy csak megszülettem!
Vadul fölnevetett.
– Egy újszülött vagyok! Néha álmatlanul fekszem és megpróbálom felfogni, mi minden vár még rám! Lehetetlen fölfogni! Lehetetlen megérteni! Nem tettem még többet, mint néhány bizonytalan lépést. Még meg kell tanulnom járni! Még minden hátra van!
Térdre ereszkedett az apát előtt és megragadta a kezét.

– Barátom! Te vagy az egyetlen, akinek fölajánlottam ezt! Tarts velem! Nagy dolgok várnak ránk!
Az apát szomorúan megcsóválta a fejét.
– Egy újszülött... – mondta lassan. – Valóban. És olyannyira egyedül is vagy, mint egy újszülött.
A herceg félrefordította pillantását.
– Ember nálam magányosabb nem lehet – mondta halkan. – De azért még nem találok ki magamnak valami átkozott istent!
Fejét az apát ölébe hajtotta és sírva fakadt.

*

Katarina kinyitotta a szemét, megpillantotta Vandort és rögtön felült.
– Jó napot – mondta, anélkül, hogy teljesen fölébredt volna.
– Jó napot – nevetett Vandor.
A lány álmos szemekkel figyelte az ismeretlen férfit, aki a fotelben ült, ölében egy nagy tálcával, telerakva lekvárral vastagon megkent háztartási kekszekkel.
– Ki vagy te?
– Vandor vagyok. V-A-N-D-O-R. Vergilius, Ahasverus, Nabukodonozor, Dionysos, Orfeus, Rufus... Vandor.
– Vagy úgy – mondta Katarina.
Egy ideig szótlanul ültek. Bengt csendesen hortyogott.
– Hogy jöttél be?
– Ismerek egy varázsigét, amely minden ajtót kinyit.
– Vagy úgy – mondta Katarina. És egy kis szünet után hozzátette: – Hadd halljam!
– Titkos. Ki kell érdemelni.
Katarina komolyan bólintott és újra kinyújtózott a díványon. Lábait Bengt ölébe fektette és magára húzta a pokrócot, hogy csak a szemei látszottak ki.
– Mivel érdemelted ki, hogy megkapjad?
– Csak úgy elloptam.
– Kitől?
– Hát az istenektől.
Katarina még feljebb húzta a pokrócot. Fél szemmel leste a férfit.
– Mondd el!
Vandor a kekszekre mutatott.
– Mondd el! – szólt ismét a lány. – Az ebédedet is ki kell érdemelned!
Vandor az asztalra helyezte tálcáját, hátradőlt a fotelben és szélesen kitárta a karját.
– Miben különbözünk mi, földhözragadt halandók, az istenektől?
Katarina nem szólt semmit.
– Hatalom? Erő? Varázslat? Dehogyis! Ezen vonatkozásokban csak fokozati különbségek vannak köztünk. A helyes válasz már a kérdésből kiderül: Mi halandók vagyunk. Ők pedig halhatatlanok... És ez már nem csak egy fokozati különbség. Ez maga a különbség. Az összes többi különbség ebből ered.

Kis szünetet tartott.
– Egyszer régen, bohó ifjúkoromban, megpróbáltam eltörölni ezt a különbséget. Talán mert olyannyira magabiztos voltam, az istenek nyugtalankodni kezdtek. *Kérlek szépen*, szólt az egyik, *tégy amit akarsz, csak ezt ne!* Különféle módon megpróbálták elterelni a figyelmemet. *Ide nézz!* rikkantotta Gariana, a vízesések nagyhatalmú istennője. *Neked adom ezt az üvegcsét. Egy csepp a fejed búbjára és halálod napjáig szép, csillogó, hullámos marad a hajad! De ha ellenséged fejére cseppentesz egyet, rögtön olyan kopasz lesz mint egy billiárdgolyó!* Eltettem az üvegcsét. Ők pedig tovább zsongtak körülöttem, mint a legyek. *Rejtsd gallérod alá ezt a gyöngyöt. A tarkódon is nyílik szemed!* És így tovább. A varázsigét, amely minden ajtót kinyit, ebben a felfordulásban kaptam. Mindig működik. Kivéve, ha az ajtó kulcsra van zárva. Akkor a kulcsra is szükség van.
Katarina egészen a fejére húzta a pokrócot.
– Azt mondtad, hogy elloptad.
– Azt mondtam volna? Hát tulajdonképpen, így is van. Meg akartak vesztegetni vele, én pedig elfogadtam, habár tudtam, hogy eszem ágában sincs megtenni, amit elvárnak tőlem. Ez majd nemhogy lopás.
– És sikerült megszüntetni a különbséget? – kérdezte Katarina a pokróc alól.
– Milyen különbséget?
Katarina lerúgta magáról a pokrócot és felállt.
– Edd meg a kekszeidet! – mondta és kiment a konyhába.
– Ja, azt a különbséget? – kiáltott utána Vandor. – Azt nem sikerült megszüntetnem. Lehet egy kicsit variálni a dolgot, de a halandók azért halandók maradnak, akárhogy is vesszük.
A konyhából csak csörömpölés hallatszott.
Aztán a lány visszatért egy csésze kávéval.
– Nincs semmi mondanivalód, a jópofáskodáson kívül?
– Zürichbe repülünk.
– És valami, amit még nem tudok?
– Egy óra múlva indulnunk.
– Swissair, tizenöt óra húsz?
– Jól készült, kisasszony.
– Hosszú éjszaka.
– Sajnálom.
– Egy nagy szart sajnálod. Nem sajnálsz te semmit.
Vandor öklét a melléhez szorította és bal karját magasba lendítette.
– Uff! Fekete sápadt arcú asszony talált szöget fején!
Katarina sóhajtott egyet és nem szólt semmit.
Vandor fölállt, leakasztotta Bengt gitárját a falról, ütött egy akkordot és csavart néhányat a húrokon.
– Zürichben – mondta –, miután a bankban voltatok, egész ravasz következtetésre jutottál. Emlékszel?
– Talán – mondta a lány hűvösen. – Légy szíves frissítsd föl az emlékezetemet.
Vandor néhány villámgyors futamot játszott a hangszeren. Nyilvánvaló volt, hogy elsőrangú gitárjátékos volt.

– Nos – kezdte –, azt mondtad, hogy...
Katarina rögtön félbeszakította.
– Hagyd abba ezt a plintyogást, ha velem beszélsz.
Vandor megrántotta a vállát és letette a hangszert.
– Ahogy akarod. De nehogy azt hidd, hogy ez valamiféle flegmaság a részemről. Ellenkezőleg. A zene mindig segít nekem abban, hogy jobban odafigyeljek bizonyos dolgokra. Másrészt viszont, most úgy gondoltam, hogy neked kellene odafigyelned bizonyos dolgokra.
– Az ördögbe is! – fortyant föl a lány. – Azonnal vedd föl a gitárt, ha ez segít neked átugorni ezt a sok süket dumát!
Vandor nevetett.
– Átugrom a sok süket dumát, a gitár nélkül is. Szóval, Zürichben úgy vélted, hogy az a meghatalmazási mód, amit a bankban használtatok, arra utalt, hogy a férfi a kórházban előre tudta, pontosabban, számított rá, hogy meg fog bénulni. Emlékszel a fejtegetésedre? Katarina bólintott. Nem törődött azzal, hogy megkérdezze, vajon honnan tud az ismeretlen látogató a kórházi férfiről, valamint arról, hogy ő miket mondott Bütyöknek és Bengtnek.
– Nos – folytatta Vandor –, gondolkozz még egy kicsit ezen a dolgon. Mert tévedtél. A férfi a kórházban soha nem gondolta, hogy valamikor ilyen állapotba kerülhet.
– Hát akkor nem gondolta – mondta Katarina. – És mi a fenéről gondolkozzak?
– Hát hogy miért volt szükség erre a meghatalmazásra. Mert habár tévedtél, mégis közel jutottál a helyes válaszhoz. Tégy még egy lépést!
– Még egy lépést? – szólt ingerülten a lány. – Miféle lépést és melyik irányba?
– Arra vonatkozólag, hogy vajon mi volt az amire a férfi számított, hogy előbb-utóbb bekövetkezik... Szóval nem arra számított, hogy lebénul. Hanem egy súlyosabb dologra.
– Rosszindulatú nátha?
– Még hogy én jópofáskodom! Na mi az, ami súlyosabb mint a teljes lebénulás vagy a rosszindulatú nátha?
– A halál.
– Bingo!
A lány zavartan figyelte. Megpróbálta rendezni a gondolatait.
– Szóval, azt állítod, hogy az volt a szándéka, hogy a meghatalmazást a halála után használják fel?
Vandor bólintott. Katarina egy ideig csendben ült, majd megcsóválta a fejét.
– De ez nem stimmel. Hiszen mielőtt meghal, át kell adnia valakinek a kódot. Különben nem ér semmit a meghatalmazás. Ha viszont lehetősége van átadni a kódot valakinek, akkor egy rendes meghatalmazást is írhatna az illetőnek. Akkor meg mi értelme van a kódnak? Mert valami értelme csak van?
– Hát persze hogy van! – mosolygott Vandor. – A kód a lényeg. Gondolkozz ezen...
– A fenébe is! Mondd el, amit tudsz, vagy fogd be a szád! De ne adj nekem házi feladatokat!
Vandor csendben ült és nem reagált a lány kitörésére.

Katarina hirtelen fölállt és kiment a fürdőszobába.
A férfi újra kézbe vette a gitárt.

*

– Nézz körül! – szólt a herceg.
A kastély bozótos kertjében jártak.
– Minden életforma a beteljesülésre törekszik. Miért pont az ember lenne másmilyen? Hogyan merészeled kijelenteni, hogy amit tettem ellenkezik a *teremtés rendjével*?! Mit tudsz te a teremtés rendjéről? Mi a csuda a teremtés rendje?
Az apát egy ideig gondolkozott. Majd megcsóválta a fejét.
– Nem tudom mi a teremtés rendje. Csak megpróbálom eldönteni, hogy valami helyes-e vagy helytelen. Ha úgy érzem, hogy helyes, a teremtés rendjével összeegyezőnek tartom.
A herceg csodálkozva nézett rá.
– Ezt akár én is mondhattam volna! Hogy lehetsz ilyen öntelt? Ráadásul a te *szakmádban*?
Az apát nevetett.
– Félreértesz. Gondolom szándékosan. Természetesen van egy feltétel. Csakis az alázatosság szellemében próbálhatsz a jó és a rossz között választani. Egy feltétel nélküli és figyelmes szeretet állapotában. Mert *ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is, és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok.*
– Hűha! Szóval azt akarod mondani, hogy te e feltétel nélküli és figyelmes szeretet állapotában élsz?
– Nem. A megváltón kívül ezt senki nem mondhatja magáról. De néha, a kegyelem rövid pillanataiban, észlelhetjük Isten világosságát. A tiszta szeretet világosságát! Amely minden kérdésünkre választ ad és felfedi előttünk szenvedéseink célját és értelmét.
– Érdekes – szólt kifejezéstelen hangon a herceg. – És vajon micsoda a mi szenvedéseink *célja* és *értelme*?
Az apát megtorpant és csodálkozva nézett rá, mint aki feleslegesnek találja a kérdést.
– Hát nem érted? Hiszen az maga a szeretet. A szeretet részesévé válni. Ez a mi beteljesülésünk! Minden, ami efelé irányul, jó. Minden, ami ezt akadályozza, rossz!
A herceg kimérten biccentett és tovább indult. Egy ideig szótlanul haladtak a keskeny ösvényen. Az apát néha egy-egy fürkész pillantást vetett a barátjára.
Egy kis bokor előtt a herceg hirtelen megállt és előrehajolt, hogy közelebbről megvizsgálja. Óvatosan dörzsölgetett néhány levelet, majd fölegyenesedett és figyelmesen szaglászta az ujjait.
– Érdekes – mondta. – Ez is érdekes. Támadt egy ötletem, hogy mire használhatnám ezt a növényt. Amerre csak nézek, lehetőségek vesznek körül minket. Hihetetlen lehetőségek! Te pedig közben arról papolsz, hogy mi a jó és mi a rossz!

Micsoda önteltség! Akkor is, ha azt állítod, hogy magasabb érdekeket képviselsz.
– Semmiféle *érdekeket* nem képviselek! – tiltakozott az apát. – Amiről beszélek, túl van minden érdeken.
– Csak szépen eldöntöd, hogy mi a jó és mi a rossz. Micsoda értelmetlen szavak! Fogalmam sincs róla, hogy mi jó és mi rossz!
– Nem hiszem.
– Akkor alighanem hazudok! – mondta ingerülten a herceg.
– Azt sem hiszem – mosolygott az apát. – Csak éppen nem akarod önmagadban meghallani ezt a hangot.
– Nem érdekelnek a kísértetek!
– Nem kísértetekről beszélek. Hanem a valóságról. A legtisztább valóságról. A teremtés igaz arculatáról!
A herceg egy ideig szótlanul figyelte. Majd ismét sarkon fordult és gyors léptekkel tovább indult. Az apát igyekezett lépést tartani vele. A herceg hirtelen újra megtorpant és ingerülten az apát felé fordult.
– Tehát, ha jól értem, az isteni kegyelem egyik ilyen, ihletett pillanatában, úgy döntöttél, hogy amit én teszek az rossz!
– Nem volt szükségem az isteni kegyelemre ahhoz, hogy így döntsek.
– Vagy úgy! Ennyire rosszul áll nálad a szénám? Vajon miért?
Az apát egy ideig nézte, majd csendesen így szólt:
– Hiszen megöltél két embert.
– Megöltem?! – robbant ki a hercegből. – Semmit sem értesz! Hiszen az ellenkezőjét tettem! Halhatatlanná tettem őket! Csakis a testük vált feleslegessé. De minden más megmaradt! Mindaz, amik voltak! Mindaz, amit tudtak, amire képesek voltak, továbbra is itt van!
Mindkét öklével mellét döngette.
– Egyesültünk! Itt lakunk, ebben a testben! Mindaddig, amíg ez a test is kiszolgálja magát és feleslegessé válik. Akkor pedig majd találunk egy negyedik... útitársat!
Az apát falfehéren hallgatta.
– Én nem így látom a dolgot.
– Miért nem így!?
– Nem vagyok jól... Le kell ülnöm.
– Hát akkor leülünk itt a fűben!
Egy idő után az apát kezdte visszanyerni természetes színét. Az öregember mereven figyelte a herceget, néha mintha mondani készült volna valamit, de mindannyiszor meggondolta magát. A herceg türelmetlenül várta a folytatást. Az apát végül is fáradt mosollyal így szólt:
– Ha beszélhetnék a herceggel és megkérdezném tőle, mi a véleménye erről a boldog frigyről, vajon őfelsége hogyan válaszolna?
A herceg bosszúsan legyintett.
– Sehogyan. Nincs saját véleménye! A herceg egy részemmé vált és már nem különválasztható. Amikor magamról beszélek, mindhármunkról beszélek. Te úgy szólsz hozzám, mint régi barátodhoz, Christianhoz. De ez sem helytálló. Christian sem létezik. Én Christian vagyok *és* Brunó vagyok, *és* a herceg vagyok!

– De hiszen megismerlek, Christian! Ezek a te mozdulataid, a te szavaid, a te gondolataid! Te mérgelődsz így és te gúnyolódsz!
– Csak azért, mert hármunk közül én vagyok a legerősebb. Pontosabban, az a rész bennem, amely egykoron Christian Tsudachachi udvari asztrológus volt, sokkal erősebb, mint Brunó és a herceg. Az a rész a legalkalmasabb arra, hogy a szája járjon. De ez is egy értelmetlen megfogalmazás. Hiszen nem különálló részekről van szó. Ha velem beszélsz, mindhármunkkal beszélsz!
Fölegyenesedett és a köntöse alól előhúzott egy tőrt.
– Úgy tízlépésnyire mögöttem egy nyírfa áll. Látod?
Az apát bólintott.
A herceg villámgyorsan megpördült és, látszólag anélkül, hogy célzott volna, elhajította a tőrt, amely nyilegyenesen a fatörzs közepébe fúródott.
A herceg meghajolt.
– Ez természetesen Brunó volt. Te is gyakran megcsodáltad, hogy milyen ügyesen bánik a késekkel.
A fához lépett, kirántotta a tőrt és ismét a köntöse alá rejtette.
– A herceg sajnos nem mutatható fel ilyen könnyen. Semmi jó fortéllyal nem rendelkezett szegény. De annál több hasznunk van a hatalmából.
Újra leült a fűbe, az apáttal szemben.
– Egyszóval, itt vagyunk mind a hárman. Nem öltem én meg senkit.
– De belekényszerítetted őket valamibe, amiről fogalmuk se volt! Talán nem ölted meg őket, de kétségtelenül *megfosztottad őket az életüktől*.
– Brunó pontosan tudta, hogy mire vállalkozik! Közösen vállaltuk a kockázatot!
– A derék Brunó... – sóhajtott az apát. – Ha arra kérted volna, hogy egy szakadékba vesse magát, neked azt is megtette volna.
– No és a herceg?! Mire használta a hatalmát? És mire használom én?
– Látod! – szólt hevesen az apát. – Úgy védekezel, mint egy gyilkos. Aki azt állítja, hogy áldozata megérdemelte a sorsát és a világ jobb lett nélküle.
A herceg elvörösödött.
– Ne hasonlítgass engem gyilkosokhoz! Ott gubbasztasz a kolostorodban és fogalmad sincs, hogy mi történik az országban. A legnyomorultabb koldus is tanúsíthatja, hogy jobb dolga van mint azelőtt. Vagy nézz körül a határainkon kívül! A magad féle bamba idióták, akik szeretetről prédikálnak, még meg sem nyikkannak, már a bitófán lógnak. Kivéve persze azokat, akik a mi országunkban találtak menedéket és prédikálhatnak tovább, ahogy csak szusszal bírják!
Hirtelen elhallgatott és csendesen hozzátette.
– Jól tudod, hogy nem tartalak bamba idiótának.
Az apát megcsóválta a fejét.
– Már semmit sem tudok. Talán egy bamba idióta vagyok.
– Nem! – kiáltotta a herceg. – Ne kételkedj a hitedben! Hanem lásd be végre, hogy az a lehetőség, amelyet megnyitottam, nem mond ellen a hitednek! Ellenkezőleg! Kezünkbe ad egy eszközt, amely által a szeretet parancsolata – valld be, pillanatnyilag üres szavak! – kézzelfogható valósággá válhat az emberek között!
Az apát olyan döbbenten nézett rá, hogy a herceg elnevette magát.
– Gondolj csak bele! Képzelj el egy világot, ahol megszűnnek az emberek közti

határok. Ahol mindaz, amit teszel, mindaz, amit tudsz és érzel, vagyis mindaz, ami vagy, egy másik ember részévé válhat. És fordítva! Bárki más hirtelen a te részeddé válhat. És akkor már nemcsak a lelkiismereted, vagy pedig valamiféle elképzelt Jóisten homályos parancsolatai szerint kell helyesen élned. Isten szava – *ami rosszat legkisebb báránykámmal teszel, velem teszed* – már nemcsak Isten szava lesz, amelyet mindenki kénye-kedve szerint értelmezhetget. Hanem egy természetes irányelv az emberek között. Olyannyira természetes és nyilvánvaló, hogy nem is kell mondogatni. Mindazon okok, amelyek miatt az emberek rosszat tesznek egymásnak – fösvénység, önimádat, hatalomvágy, vagy amit csak akarsz – eltűnnének! Értelmetlenné válnának. Ki építene falakat maga köré, egy hatalmas mező közepén, abban a hitben, hogy ez által neki több napsütés jut? Minden, amit tudunk, minden, amire képesek vagyunk és amit birtokolunk, közös tulajdonunkká válik. Senki nem tud tőled elvenni valamit és te sem tudsz elvenni semmit valaki mástól. Ez egyszerűen lehetetlenné válik. Az emberi természet egy része – az a része, amely hiú tökfejjé tesz valamennyiünket – egyszerűen el fog tűnni! Egy új fajról beszélek! Egy új faj, amelynek az az alázat és az a szeretet, amiről te beszélsz – és amit nem lehet jámbor ráolvasásokkal elérni! – természetes tulajdonságává válik. Egy faj, amely nem pazarolja erejét szamárságokra, hanem teljes figyelmét a teremtés rejtélyére fordítja. Én vagyok az első. Szavamra, egy újszülött! Egy újszülött, aki szörnyű hatalommal és végtelenül sok idővel rendelkezik. És, amennyiben tudni akarod, egy magányos és ijedt újszülött. Mert nagyon óvatosnak kell lennem. Az az átmeneti korszak, amely most szükségszerűen kezdetét veszi, nagy veszélyeket hoz magával. Iszonyatos dolgok történhetnek, ha ez a hatalom rossz kezekbe kerül. Ezért mondom azt, hogy ne kételkedj a hitedben! Vállald a hitedet – és a következményeit! Én vagyok az első. Légy te a második!
Az apát meredt szemekkel, mozdulatlanul ült.
– Istenem – nyögte.
– Az istenedről nem sokat tudok. De ha ez nem egy kedve szerinti dolog, ideje nyugdíjba küldeni!
– Istenem...
– Apropó istened. Én is belelapoztam már egyszer-kétszer a bibliádba. Felesleges volt, hogy a korinthusi levelekből idézz nekem. Kedvenc részem. *Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem...* Szóval valami ilyesmiről van szó! Itt a földön!
– De hiszen ez... – szólt lassan az apát –, hiszen ez a teljesség eljöveteléről való prófécia. Emberfia ezt saját erejéből nem érheti el. Hiszen vakok vagyunk. Mindig is vakok... Akárhány vakságot is halmoznánk egymásra, az eredmény vakság maradna.
– Akkor hát vakok vagyunk! Na és? Ne próbáljuk meg a lehető legjobbat kihozni a dologból?
Az apát hevesen megrázta a fejét.
– Ez nem a lehető legjobb! Ez a lehető legrosszabb! Csak még jobban elvakítjuk magunkat! Még jobban elhomályosul az igazság!... Ez egy őrület! Egy illúzió. Bábel tornya.

– Úgy hajtogatod ezt mint egy papagáj! – fortyant föl a herceg. – Mint egy kis novícius, aki a leckéjét hadarja!
Az apát mélyet sóhajtott.
– Egy papagáj? Meglehet. Egy kis novícius? Egészen bizonyosan. Valamennyien azok vagyunk, a Mindenható előtt.
A herceg sokáig csendben ült, arcát kezébe rejtve. Majd komoly, szinte könyörgő tekintettel nézett az apátra.
– Ez elkerülhetetlen. Már elkezdődött – és folytatódni fog. Létrejön az új faj. De egyedül semmi sem vagyok. Csak egy torzszülött. És kihez forduljak, ha még te sem érted meg a dolog jelentőségét?
– De én megértem – felelte nyugodtan az apát. – Ezért nemleges a válaszom. *Egy* életet kaptam és *egy* testet. Amit tudtam elvégeztem. Most pedig az Úr felé fordulok, remegve és bizakodva. Semmi a világon, semmi *ezen a világon* nincs, ami visszatartana.
A herceg keserűen fölnevetett.
– Hát ebben ne legyél olyan biztos! – mondta. – Talán *ez a világ* még igényt tart rád!
Ismét megvillant kezében a tőr. A fegyver hegyét ezúttal saját mellének szegezte. Az apát összerezzent, majd mozdulatlanul ült.
– Egyetlen gyors döfés... – szólt a herceg. – Egyetlen gyors döfés és a testem – a herceg teste – megtette a magáét. Elárulom neked, hogy nagy a kísértés! Mert akkor valami hihetetlen dolog történik. Mintha csak nehéz, rozsdás horgonyok hirtelen megmozdulnának! Izmok és inak meglazulnak, elernyednek és szabaddá válnak. A tested, mint valami ócska, szétmállott palást, lecsúszik rólad és halott dologgá változik, amelyhez már semmi közöd! Lehetetlen elmondani! Egy pillanatról van csak szó. De egy olyan pillanatról, amikor megszűnik az idő. Belépsz az örökkévalóságba! Már nem tökéletlen érzékszerveiden keresztül vagy jelen a világban. Hiszen valamennyi érzékszervedtől megváltál. Mégis *mindent* érzékelsz! Szemek nélkül látsz, fülek nélkül hallasz! Nyelved és orrod nélkül válsz eggyé a világ ízével és szagával! Istenem, ha tudnád, miből maradsz ki! És irányítani is tudod az utadat. Ezt második ugrásomnál értettem meg. Amikor elhagytam Brunó testét és valamennyi jelenlévő test közül a hercegét *választottam*! Magam sem tudom, hogyan. De én választottam és aztán minden mintha magától történt volna. Belezuhantam az új testbe, ahogy a víz örvénylik lefelé egy tölcsérben. Ahogy egy feldobott kő zuhan vissza a földre. Mint esőcseppek, amelyeket beszív a száraz föld. Azután pedig szétáradnak a föld alatt és új életet teremtenek!
– Tedd el azt a kést – szólt csendesen az apát.
– Csak nem félsz? Érted ugye, hogy égi atyuskáddal való találkozásod *nagyon* sokáig elhúzódhatna?
– Igen – felelte az apát. – Értem. És valóban félek.
Mozdulatlanul néztek egymásra. Aztán a herceg lassan visszadugta hüvelyébe a tőrt.

– Nincs több mondanivalóm. Ha meggondolnád magad, tudod hol találsz meg. Van egy tartály, amelyet már régesrég előkészítettem a részedre. De ne várj túl sokáig! Ez nem az utolsó kenet. *Élve* van szükségem rád egy ideig, hogy előké-

szíthessem az első ugrásodat... Ha pedig nem találkoznánk többé, hát remélem, hogy elégedett leszel a haláloddal, öreg cimbora.
Gyorsan fölállt és határozott léptekkel eltűnt a kastély irányába. Az apát végignyúlt a fűben és arcát az ég felé fordította.

*

Miközben Bengt zuhanyozott, Katarina megkérdezte Vandortól, hogy milyen jelentősége van az 1902-es évnek.
– Semmilyen – felelte a férfi. – Az egyik bankszámlát akkor nyitották, ennyi az egész.
– Több is van? – csodálkozott a lány.
– Van néhány – mondta hanyagul Vandor.
Katarina gyanakodva nézte.
– Miféle pénz ez?
Vandor vállat vont.
– Az én pénzem. Természetesen, attól a kis résztől eltekintve, amit megkaptatok.
– Attól a *kis résztől*...
– Igen, viszonylag kis rész. A többi pedig arra van hivatva, hogy lehetővé tegyen egy hosszú távú és mindeddig teljesen titkos vállalkozást. Mint ezen vállalkozás vezetője és egyetlen kivitelezője, remélem sikerül felkelteni érdeklődéseteket a vállalkozás iránt és létrehozni egy virágzó együttműködést.
Katarina sóhajtott egyet és csendesen figyelte a férfit.
– Remélem nem vagy őrült.
Vandor kedélyesen rábólintott.
– Én is remélem.
Megpendített a gitáron egy kemény, szinte fülsértő akkordot, amely egy bluesmelódia indításának bizonyult. Katarina meglepetten hallgatta. A törékeny, feszültség teli dallamot meg-megtörték a disszonáns akkordok, mintha csak két különböző vérmérsékletű, egy csendesen panaszkodó és egy vadul tiltakozó személy párbeszédét hallotta volna az ember. Lehetetlen volt nem odafigyelni. Bengt is megjelent az ajtóban, derekán egy törülközővel.
Vandor egy pillantást vetett a fiúra, majd énekelni kezdett. A dal továbbra is egyfajta blues volt és egy idő után megértették, hogy a férfi latinul énekel. A szöveg, úgy tűnt, kérdésekből állt. Suttogva és kiáltva feltett kérdések özönéből.
– Te jóisten! – mondta Bengt, miután Vandor elhallgatott. – Ez meg mi volt?
– Egy régi templomi ének. Hirtelen kedvem támadt kipróbálni, hogyan hangzik afro-amerikai stílusban. Nem is volt olyan rossz.
– *Nem is volt olyan rossz!* – hitetlenkedett Bengt. – Sose hallottam hasonlót! Izé... valamiféle zenész vagy?
– Nem – nevetett Vandor. – Nem vagyok *valamiféle* zenész. Csak egy buzgó amatőr.
– Akkor kíváncsi lennék, hogy a *profik* hogyan zenélnek a te utcádban...
– Valamivel rosszabbul – mosolygott Vandor. Majd Bengt törülközőjére mutatott.
– Indulnunk kell. Javasolhatnék egy *kicsit* rendezettebb ruházatot az útra?

– Semmit sem bízol a véletlenre – mormogta Bengt és eltűnt a hálószoba irányában.
Katarina megkérdezte Vandortól, hogy miről szól a dal.
– Hát a Jóistenről – felelt a férfi. – A refrén így hangzik: *Bárányka, ki teremtett téged? Tudod-e ki teremtett téged?* A különböző versszakokban pedig a bárányka választ kap a kérdésre. És elváratik tőle, hogy nagyon örvendjen annak, amit így megtud. De én nem akarom becsapni a báránykát. Fogalmam sincs, ki teremtette. Ezért a válaszokat is kérdésekké változtattam. Azt hiszem, így izgalmasabb. Mi a véleményed?
– Honnan tudnám? – mondta Katarina szárazon. – Nem ismerem az eredetit.
Egy pillanatra úgy tűnt, hogy Vandor újra énekelni kezd, de aztán meggondolta magát és letette a gitárt.
– Az eredeti egy feltétel nélküli dicshimnusz a Jóistenhez. Nem tudnám jól elénekelni.
– Miért nem?
– Hát mert nem hiszek Istenben.
– *Valamiben* csak hiszel...
– Az nem elég. Túl konkrét nekem ez a dal. Talán azért, mert egy régi barátom nagyon szerette és nagyon szó szerint vette. Nem tudok úgy csinálni, mintha olyan dolgokról szólna, amelyekben én hiszek. Például lekváros kekszekről.
Katarina egy ideig csendben nézte.
– És ezt miért mondtad ilyen keserűen?
Vandor nevetett.
– Úgy mondtam volna? Meglehet. Ez is egy hosszú történet. Amit megértesz majd, amikor minden mást megértettél.
Bengt fölöltözve a szobába lépett.
– Mikor? – kérdezte. – Mikor értünk meg *minden mást*?
Vandor fölállt.
– Az autóban elmondom... Az útleveleitek megvannak?
Bengt megint morgott valamit arról, hogy milyen jó, hogy valaki a gondjukat viseli. Csak miután elhagyták a várost és, a megengedettnél jóval nagyobb sebességgel, a repülőtér felé száguldottak, tért vissza Vandor Bengt kérdésére.
– Zürichben éjszakázunk – mondta. – Megszállhattok egy hotelben, vagy nálam alhattok. Holnap délelőtt van egy rövid elintéznivalóm, utána pedig egy három órás autóút áll előttünk. Föl az Alpokba. A tulajdonképpeni otthonomba. Ott mindent meg fogtok érteni.
Bengt és Katarina egymásra néztek.
– Miért pont ott? – kérdezte Bengt.
– Hiszen már mondtam. Akarok nektek mutatni valamit. Hogy könnyebben elhiggyétek, amit majd elmesélek.
– Mit számít, hogy mit hiszünk és mit nem – sóhajtott Katarina. – Már azt sem hisszük, amit látunk.
– Dehogynem – nevetett Vandor. – Csak bizonyos összefüggések még hiányoznak. Holnap este mindent elmondok.
– És ezt miért higgyük el? – kérdezte Katarina.

– Hát azt nem tudom. De már elhittétek. Különben nem ülnétek itt az autóban. Mert, amennyiben emlékezetem nem csal, nem kellett erőszakkal betuszkolnom benneteket.
– Megtetted volna?
– Dehogyis! Ha akarjátok, bármikor visszafordulhatunk. Hazaviszlek benneteket és többé nem is láttok.
Katarina nem mondott semmit.
Néhány perccel később, amikor a repülőtéri letérőnél elhagyták az autópályát, újra megszólalt.
– Meg fogjuk bánni, hogy veled jöttünk?
Vandor egy ideig csendben ült aztán csak annyit mondott:
– Nem tudom.
Katarina komoran bólintott.
– Az egyetlen lehetséges válasz egy hülye kérdésre.
– Másrészt viszont – vigyorgott Vandor és bocsánatkérő mozdulatot tett –, ha nem jöttök velem, természetesen egész életetekben bánni fogjátok.
– *Természetesen* – ismételte meg gúnyosan a lány. – Nagy igazság.
Röviddel a zürichi leszállás előtt, Vandor újra fölajánlotta, hogy töltsék nála az éjszakát.
– Van egy házam a város szélén. Jól meglennénk. Biliárdozhatnánk egyet. Vagy célba lövöldözhetnénk a pincében – kacsintott Bengtre. – Nyílpuskával vagy automata fegyverekkel. Esetleg zenélhetnénk egyet azokkal az afrikai hangszerekkel, amelyeket az évek során összegyűjtöttem. Furcsa, de még sohasem próbáltam ki őket.
Bengt és Katarina pillantást váltottak.
– Hát menjünk oda – mondta a lány.
A ház valóban tartalmazta a Vandor által említett szórakozási lehetőségeket. És még sok minden mást.
Katarina bemerült egy habfürdőbe és Bengtet nem kellett sokáig győzködni, hogy kipróbálja a hangszigetelt lő pályát a pincében.
Csak éppen vendégágyak hiányoztak.
Vandor elmondta, hogy nem szokott vendégeket fogadni. Hálószobáját a rendelkezésükre bocsájtotta, maga pedig kiterített egy hálózsákot a szomszédos szobában.
– Próbáljatok aludni egyet – mondta, mielőtt magukra hagyta őket.
Feleslegesnek tűnt a javaslat. Bengt és Katarina teljesen el volt csigázva az utazás, és az álmatlanul töltött éjszaka után. Mégsem tudtak elaludni.
Egymást átölelve feküdtek a sötét szobában.
– Mit gondolsz? – suttogta Bengt.
Katarina fintorgott egyet.
– A marslakó az űrhajójához vezet minket. Harmadik típusú találkozás. Hurrá...
– De komolyan...
– Komolyan? Megpróbálom elkerülni, hogy bármit is gondoljak, komolyan. Mert úgy érzem, hogy fejjel rohanok a falnak.
Csendben feküdtek. Aztán Bengt megkérdezte:

– Te is félsz?
Katarina a fiú nyakába fúrta az arcát.
– Igen. Én is félek.
Bengt viszonozta a lány szorítását.
Hamarosan szeretkezni kezdtek, hangosan, vadul, szinte kétségbeesve.
Vandor a szomszéd szobában feküdt és a mennyezetet bámulta. Most fölállt, vállára dobta a hálózsákot, lement a pincébe és behúzta maga mögött a hangszigetelt lő pálya ajtaját. Itt teljes volt a csend. Leterítette a kőpadlóra a hálózsákot, belebujt és tovább bámulta a mennyezetet.

*

Fräulein Miesenberger az iroda valamennyi fontos ügyfelét ismerte és jó szimata volt, hogy a leendőeket is megismerje. Az íróasztala előtt álló férfi egyik kategóriába sem tartozott. Némi rábeszélésre volt szükség, hogy megemelje a kagylót és beszóljon a főnökének.
– Egy bizonyos Vandor úr kíván találkozni önnel. Nem rendelt időt, de azt állítja, hogy...
Elhallgatott. Majd újra megszólalt.
– Igenis, dr Niedermayer.
Letette a kagylót és tájékoztatta a látogatót, hogy dr Niedermayer hamarosan fogadja.
Fél perc sem telt el és nyílt az ajtó. Dr. Emil Niedermayer, az ügyvédi iroda tulajdonosa, szivélyes mosollyal lépett Vandor felé.
– Kedves herr Vandor! Örülök hogy látom. Fáradjon beljebb!
A szívélyes mosoly abban a pillanatban eltűnt az arcáról, amint az ajtó becsukódott mögöttük. Az idős ügyvéd nem próbálta leplezni nyugtalanságát. Elképzelni sem tudta, hogy miféle ok válthatta ki, hogy Vandor, minden óvatosságot felrúgva, sokéves együttműködésük során először, személyesen keresse fel a munkahelyén.
– Mit csinál itt? Mi történt?
Vandor bátorítóan rámosolygott és minden sietség nélkül leült. Megvárta, amíg az ügyvéd is helyet foglal az íróasztal mögött, majd így szólt:
– Véget kívánok vetni az együttműködésünknek.
Dr Niedermayer rezzenéstelen arccal nézte.
– Miért?
– Mondjuk azt, hogy kaptam egy jobb ajánlatot.
– Kitől?
– Drága doktor úr! – nevetett Vandor és olyan arcot vágott mintha az ügyvéd valami malacságot mondott volna. – Hiszen tudja, hogy erre a kérdésre nem válaszolhatok. Egyetlen oka van a látogatásomnak, mégpedig az, hogy búcsúzásképp szeretnék egy kis szívességet kérni.
Az ügyvéd értetlenül megrázta a fejét.
– Miről beszél? Pénzről? Elvállalt egy megbízatást! Megszakította a svédek megfigyelését?

– Válaszom az első kérdésre: Nem. Nem pénzről beszélek. Válaszom a második kérdésre: Igen. Megszakítottam a svédek megfigyelését. És ez utóbbi összefügg azzal a kis szívességgel, amit említettem.
– Térjen hát a tárgyra! – mordult föl az ügyvéd.
– Arra szeretném megkérni, drága doktor úr, hogy hagyja ki a két svédet a Köhler -ügyből. Ha úgy tetszik, használja fel a már rögzített jegyzőkönyveket, de semmi többet. Ne idézze be őket tanúnak és szeretnék visszakapni minden szalagot, amit Stockholmból kapott.
Dr Niedermayer megcsóválta a fejét és egy rövid, száraz nevetést hallatott.
– Jól tudja, hogy ezt nem tehetem. És mivel maga nem egy tökfilkó, Vandor, gondolom mindjárt hallok néhány átkozottul nyomós érvet, hogy mégis megtegyem. No, rajta!
Vandor egy papírköteget fektetett az íróasztalra.
– Íme néhány, véletlenszerűen kiválasztott, átkozottul nyomós érv.
Az ügyvéd komoran szemlélte a papírköteget. Majd felemelte a felső lapot és olvasni kezdte. Amikor néhány perccel később megszólalt a telefon, közölte a titkárnőjével, hogy egyenlőre semmilyen hívást nem fogad.
Tovább olvasott. Egy alkalommal fölnevetett és megcsóválta a fejét.
– Vagy úgy!... Ügyes.
Vandorra pillantott.
– Az orvosi bizottság szakvéleményéről beszélek a Würzberger-ügyben.
Néhány oldallal később ismét felnézett.
– Valóban megtette volna ezt Reich tanácsossal, ha nem fogadja el a javaslatot?
– Ne pazaroljuk az időt hipotetikus kérdésekre. A lényeg az, hogy Reich tanácsos úr elhitte, hogy megteszem. És sietve elfogadta a javaslatot. Ami döntő volt az ügy kimenetele szempontjából és hozott az iroda számlájára... hány százezret is, drága doktor úr?
– Valóban ne pazaroljuk az időt felesleges kérdésekre – mondta hűvösen az ügyvéd és tovább olvasott.
Mikor az utolsó oldal végére ért egy ideig csendben ült majd így szólt:
– Lebilincselő olvasmány. Kár, hogy nem az írói pályát választotta.
– Ahhoz talán jobban szabadjára kellene engednem a fantáziámat – vigyorgott Vandor. – Nem pedig ilyen szolgaian a valósághoz tartanom magam. Mert itt kizárólag olyan dolgokat írtam le, amelyeket írott dokumentumokkal, hangfelvételekkel vagy fotókkal bizonyítani tudok.
– Sejtettem, hogy nem irodalmi ambíciók vezérelték a tollát – mondta epésen az ügyvéd. – De valóban felhasználná ezt az anyagot, ha nem tenném meg azt a *kis szívességet*?
– Ismét egy hipotétikus kérdés, drága doktor úr...
– Legalább annyi vesztenivalója van mint nekem, ha ezeket a dolgokat nyilvánosságra hozza! Mert ugyebár ezzel próbál zsarolni?
Vandor megcsóválta a fejét.
– Dehogyis *próbálom*. Zsarolom, és kész! A svédeket és az általam beszerzett hangfelvételeket hagyja ki az ügyből. Igazán egy szerény kérés, ha meggondolja, hogy az anyagom milliókat ér.

Az ügyvéd nem szólt semmit. Hátradőlt a karosszékben és tűnődve szemlélte látogatóját.
– Odaadnám a fél karomat, hogy megértsem az indítékait. Mert ugye, nemcsak pénzről van szó?
Vandor bocsánatkérően intett.
– Nem tudnék mit kezdeni a fél karjával, drága doktor úr.
Az ügyvéd morgott valamit, hogy ő sem tud sokat kezdeni vele. Majd fölállt, a páncélszekrényhez lépett, kinyitotta és az egyik polcra mutatott.
– Parancsoljon. Itt van minden. A fordítások is.
Vandor magához vette a magnószalagokat, valamint egy átlátszó fedelű műanyag dossziét, amely géppel írt íveket tartalmazott. Előhúzta a papírköteget és itt-ott beleolvasott a szövegbe.
Dr Niedermayer kíváncsian figyelte.
– Érdekes anyag, nem gondolja?
Vandor vállat vont.
– Helyenként meglehetősen konvencionális – mondta. Majd kifejezéstelen hangon felolvasott egy részt. – *Óh, folytasd, te, óh, meghalok, drága, óh, óh.*
Az ügyvédre pillantott.
– A kevésbe személyes részekről hogyan vélekedik, doktor úr?
– Furcsa ügy... – mondta lassan az ügyvéd. – Két, nyilvánvalóan heteroszexuális hajlamú fiatal, segédkezik abban, hogy egy béna férfi öngyilkosságot kövessen el egy stockholmi kórházban. Közben pedig egy hihetetlen nagy zsák pénzbe botlanak. Ugyanaz nap, amikor saját számlájukra helyezik ezt az összeget itt Zürichben, Köhlerbe ütköznek. Látszólag egy közönséges éttermi veszekedés. De a két fiatal nem ért semmit. Különösen barátjuk viselkedését nem értik. Misztikus összefüggéseket sejtenek, és *bármit* elképzelhetőnek tartanak. Egyszóval, kedves Vandor, két nagyon ígéretes tanútól foszt meg minket.
– Sajnálom – mondta Vandor és az ajtó felé indult. Az ügyvéd megelőzte és a kilincsre tette a kezét.
– Hiányozni fognak kitűnő szolgálatai. Végleges a döntése?
Vandor bólintott. Dr Niedermayer még mindig nem szándékozta útjára engedni. Sajnálkozva megcsóválta a fejét.
– Elsőrangú ajánlatot kellett, hogy kapjon. Mert úgy vélem, nem kifogásolhatta az általam biztosított anyagi feltételeket.
Vandor kedvetlenül nézte.
– Már rájött, hogy nem pénzről van szó. Elárulhatom, hogy kedvem lett volna az egész anyagot átadni a sajtónak. És ilyen módon vetni véget nemcsak a Köhler ügynek, hanem az egész tevékenységének.
Az ügyvéd megütközött arccal hallgatta.
– Nem tettem – folytatta Vandor. – De még megtehetem. Azt javaslom, hogy kezdje tisztességesebben intézni az ügyeit. Ne keressen egy újabb, magamfajta szarházit. Különben lehet, hogy börtönben, vagy valahol Délamerikában lesz kénytelen eltölteni az utolsó éveit.
Pajkosan az ügyvédre kacsintott, aki nem tudta, mire vélje ezt az újabb fenyegetést.

– Az ördögbe is Vandor! Vallásos lett, vagy micsoda?
Vandor nevetett.
– Talán valóban az a legjobb, ha így gondol rám. Egy bigott alak, aki rossz szemmel nézi a működését és bármikor véget vethet neki.
Dr Niedermayer értetlenül megcsóválta a fejét.
– Még egy kérdés, Vandor. Egyik alkalmazottam, a Köhler üggyel kapcsolatban, Svédországba utazott. Tegnap beállított a stockholmi követségünkre, útlevél, pénz és repülőjegy nélkül. Tudja, hogy mi történt vele?
– Szegény Dietrich – mondta Vandor. – Egy megrázó hallucinogén élményben volt része. Bármit is mesél majd, ne higgyen neki! És ne hagyja, hogy újra mexikói gombákat egyen.
– Mi az ördögről beszél? – kérdezte ingerülten az ügyvéd.
– Hiszen azt kérdezte, mit tudok Dietrichről...
– És ez komoly válasz volt?
– Nem.
Dr. Niedermayer elvesztette türelmét.
– Mit művel itt? A bolondját járatja velem?
– Igen. Tudom, hogy rossz szokás.
Az ügyvéd kitárta az ajtót.
– Isten vele, Vandor. Kíváncsi lennék, hogy valóban kapott-e egy új munkát, vagy csak egyszerűen elvesztette a józan eszét.
– Az egyik nem zárja ki a másikat – mondta Vandor.
Kifelé menet egy pillanatra megállt és bizalmasan a titkárnő felé hajolt.
– Viszontlátásra, Miesenberger kisasszony. Kitűnő munkát végzett. Ezentúl is mindenről tájékoztasson.
Mielőtt a nő egy szót is szólhatott volna, Vandor elhagyta a helyiséget.
– Mi volt ez?! – reccsent föl az ügyvéd.
– Fogalmam sincs, dr Niedermayer...– rebegte a titkárnő.
Az ügyvéd egy ideig mereven nézte, majd belátta, hogy a nőnek valóban semmi fogalma nem volt a dologról. Ingerült pillantás vetett a kijárat felé.
– Nagyon vicces – dörmögte és becsapta maga mögött az ajtót.

*

Vandorra vártak. A férfi azt mondta, hogy dél körül értük jön. Azt javasolta, töltsék városnézéssel a délelőtti órákat. Természetesen nem fogadták meg a tanácsot. Egyenesen abba az étterembe mentek, amit Vandor mutatott nekik és ahol, a megállapodás szerint, két órával később találkoznak majd.
Nem volt kedvük semmi mást tenni. Vagy egyáltalán bármit is tenni.
Az étterem egy népes belvárosi sétálóutcára nyílott és még teljesen üres volt. Leültek egy ablak melletti asztalhoz és csendben nézték az odakint hömpölygő tömeget.
Reggeli helyett sört rendeltek. Rögtön a fejükbe szállt.
– Most berúgunk – szögezte le Bengt.
– Be – mondta Katarina.

Újabb söröket és egy-egy vodkát rendeltek. Nem kellett szóba hozniuk, hogy ez egy Bütyök féle egyveleg volt.
Bengt ünnepélyesen megemelte poharát.
– Barátom!... Bármit is tettek veled a marslakók, mi bosszút állunk!
Majd fölhajtotta az italát és hozzátette:
– Hacsak nem ők a gyorsabbak. Dematerializálnak minket és a bolygójukra szállítanak. Aztán a helyi állatkertben mutogatnak. Az űrbéli gyermekek nagy örömére!
– A *kevésbé sikeres életformák a tejútrendszerben,* feliratú ketrecben – mondta Katarina csendesen.
Két órával később megpillantották Vandort az utca forgatagában. Nyugodt léptekkel az étterem felé közeledett. Bengt éppen egy amerikai horrorfilm részleteit ecsetelte Katarinának. Földönkívüli lények emberi formát öltenek és átveszik egy békés kisváros irányítását, valahol a Sziklás hegységben. A fiú egy mondat közepén elnémult. Egymásra néztek és belátták, hogy az elmúlt két órában fenntartott mesterséges jókedvük semmivé vált.
– Ugyan már! – rikkantott Bengt. – Hiszen csak egy idősebb, barátságos érzületű marslakó közeledik, békés szándékokkal! Igazán nincs mitől félni.
De gyomortáji izmai más véleményen voltak. Remélte, hogy nem kell mindjárt hanyatt-homlok a mellékhelyiség felé rohannia.

*

A lovas fogat behajtott a kastély kapuján és az apát rögtön megpillantotta a herceget. Egy kerti széken ült, a kaviccsal felszórt udvaron, a bejárathoz vezető széles lépcső tövében. Akárcsak egy öreg parasztember, aki a jól végzett napi munka után elüldögél a háza előtt. Katonák vagy szolganép nem látszott sehol. A herceg durva, agyagfoltokkal borított ruhát viselt és vigyorogva figyelte a közeledő kocsit. Egy idegen utazó alighanem egy öreg, és talán kissé hebehurgya, kertésznek hitte volna, és álmában sem gyanította volna, hogy a kastély urát, valamint az ország uralkodóját látja.
A fogat, néhány méterre a hercegtől, megállt. Egy fiatal szerzetes, aki a kocsit vezette, lesegítette az apátot. Az fájdalmasan nyögött egyet mikor a földre lépett.
– Nocsak! – kiáltotta a herceg és a látogatója elé sietett. – Hogyan lehetséges, hogy mindenható égi atyád olyan lábakat teremtett, amelyek néhány röpke évtized alatt használhatatlanná válnak? Nem tudott volna jobb munkát végezni?
A fiatal szerzetes, nem is sejtvén, hogy a herceget hallja, megütközött arccal fordult felé.
– Miféle istenkáromló szavak ezek, öreg! Nem látod, hogy akihez szólsz, az a Nagytiszteletű...
A herceg élesen közbevágott.
– Micsoda ostobaság! Egy istenkáromlás istenkáromlás, akárkihez is szól az ember! Amennyiben *valóban* istenkáromlás. Elárulnád, fiatal barátom, miért lenne istenkáromlás szóvá tenni azt a nyilvánvaló tényt, hogy ennek az embernek a lábai bizony már nem úgy működnek, mint azelőtt?
A szerzetes pulykavörös arccal készült visszavágni, amikor az apát a vállára tette

kezét és határozottan így szólt:
– Ennyi elég! Ne hánytorgassunk teológiai kérdéseket Őfelségével.
A szerzetes most ugyanolyan döbbenten nézett az apátra, mint az imént a hercegre.
– Őfelségével?...
A herceg bosszúsan megcsóválta a fejét.
– Átkozottul felesleges volt ezt elárulnod, öreg cimbora. Most aztán ítéletnapig várhatok egy őszinte válaszra. Elegem van Énfelségemből.
A megzavarodott szerzeteshez fordult.
– Fiatalember, ne legyél herceg, ha nagy leszel! Az emberek megszünnek beszélni veled.
Majd elmagyarázta, hol állíthatja le a kocsit és abrakoltathatja meg a lovakat. A szerzetes bizonytalanul az apátra nézett, aki bólintott egyet, jelezvén, hogy kövesse az utasítást.
A két öregember pillantásával követte a fogatot, amíg az eltűnt a ház mögött.
A herceg törte meg a csendet.
– Azt hittem, hogy már nem látlak többé.
Az apát sóhajtott.
– El kellett jönnöm.
– Ajaj! Ez vészjóslóan hangzik. Egy utolsó küldetés? Egy végső kísérlet, hogy megmentsd bűnös lelkemet?
– Nem – mondta zordan az apát. – Nincsenek illúzióim, hogy befolyásolhatlak. Ez már kizárólag terád és a Jóistenre tartozik.
– Ámen... Akkor vajon miért jöttél?
Az apát még nagyobbat sóhajtott és körülnézett.
– Fáradt vagyok. Leülhetnénk valahol?
– Fájdalmaid vannak, ugye?
Az apát bólintott a herceg pedig gyorsan így szólt:
– Bocsáss meg! Csapnivaló házigazda vagyok. Ülj le itt egy pillanatra. Mindjárt visszajövök és keresünk majd egy kellemes kis helyet a kertben.
Az apát csodálkozva és némi irigységgel figyelte, amint a herceg, korát meghazudtoló fürgeséggel, fölszaladt a hosszú lépcsőn és eltűnt a díszes ajtók mögött. Hiszen egyidősek voltak. Azazhogy... *Christiannal* volt egyidős. A *herceg* még valamivel öregebb is volt. De vajon milyen idősnek tekintse ezt az *emberi alakot*, aki fölszaladt a lépcsőn? Ezt a *lényt*?
A herceg kisvártatva ismét megjelent. Ezúttal óvatosabban lépkedett lefelé, egy nagy serleggel a kezében, amely csordultig töltve volt egy zöldes színű folyadékkal. Az apát felé nyújtotta.
– Fenékig!
Az apát egy reflexszerű mozdulattal átvette a serleget, majd gyanakodva a hercegre pillantott.
– Mi ez?
A herceg elnevette magát.
– Csalódtam volna, ha nem így nézel rám! *Miféle ördöngős mérget próbálsz belém tukmálni?* Csak nyugalom. Ez egy ártalmatlan növényi kivonat. Kizárólag a

fájdalmaidnak és a görcseidnek van okuk félni tőle.
Az apát óvatosan kortyolt egyet. A zavaros folyadék enyhén kesernyés ízű volt, de nem kellemetlen. Megcsóválta a fejét, mint aki meggyőződése ellen tesz valamit, és fölhajtotta az italt.
A herceg nevetve megdicsérte, majd hozzátette:
– Jobban gondját kellene viselned a testednek. Különösen, ha továbbra is kitartasz amellett, hogy ez az egyetlen és utolsó tested... Továbbra is kitartasz?
Az apát bosszúsan válaszolt.
– Megígértem, hogy megkíméllek a hittérítéstől. Te is kímélj meg engem.
– *Én* nem ígértem meg semmit!– mondta harciasan a herceg.
Az apát visszafojtott egy ingerült megjegyzést és ahelyett így szólt:
– Ne veszekedjünk, mint két mogorva vénember.
– Nehéz lesz – kuncogott a herceg. – Hiszen mogorva vénemberek vagyunk.
Az apát bólintott.
– Akkor legalábbis egy dologban egyetértünk.
Megragadta a szék karfáját, hogy fölálljon. De nem volt szüksége a megszokott erőfeszítésre. Mintha csak fölrepült volna. Döbbent ábrázattal állt. A fájdalmai teljesen megszűntek. Erősnek és rugalmasnak érezte a testét.
A herceg elégedetten bólintott.
– Nem akartam túl sokat ígérni. Ezek a gyógynövények különbözőképpen hathatnak különböző emberekre. Úgy látom, nálad teljes a hatásuk.
– Hihetetlen – rebegte az apát és tett néhány gyors lépést.
– Ez nem valamiféle varázsital – magyarázta a herceg. – Nem leszel tőle sem egészségesebb sem fiatalabb. Hatása rövidtávú. De hazavihetsz egy egész zsákkal, ha úgy tetszik. Viszont nehéz lesz meglenned nélküle, ha rendszeresen használod.
– El tudom képzelni – mondta az apát, néhány tánclépés közben. – De elég ez a kis kóstoló. Megtarthatod a zsákot.
– De hát miért? Nem *hosszabbítja meg* az életedet, amennyiben attól tartasz. Csak éppen megszabadulsz sok, felesleges kínszenvedéstől, amíg arra vársz, hogy égi atyád elé járulj.
– Nem kell. Úgy akarok meghalni, ahogy az nekem megadatik.
A herceg bosszúsan sziszegett egyet.
– Még hogy *megadatik*! Őrült vagy! Ilyen okfejtéssel ruha nélkül járhatnál télvíz idején – mivel neked a hideg *megadatott*.
– Az nem ugyanaz.
– Dehogynem! Elutasítasz valamit, amit égi atyád nagy gonddal és szeretettel alkotott meg a harmadik napon. És mondá: *Íme, nektek adok minden maghozó füvet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; ez legyen néktek eledelül*... Ő úgy vélte, hogy ez jó. Te pedig finnyáskodsz!
– De hát ez nem eledel – mondta bizonytalanul az apát.
– Hát mi a szösz?
– Valamiféle bódító szer.
– Vagy úgy?! Tévedett volna égi atyád a harmadik napon? És észre sem vette a tévedését? Hiszen milyen lelkesen beszél *minden maghozó fűről az egész föld színén*! – Majd az apáthoz hajolt és csúfondárosan megkérdezte: – Vagy talán az

állítod, hogy ezen maghozó fűvek némelyike az Ördög műve lenne?!
Az apát sóhajtott.
– Ez egy értelmetlen vita. Hiszen jól tudod – sokkal jobban mint én – hogy számtalan mérgező növény létezik!
– Hát persze! De ezzel mit akarsz mondani? További tévedések a harmadik napon?
Az apát dühbe gurult.
– Csak azt akarom mondani, hogy ez egy értelmetlen vita! Nem várom el, hogy a teremtés megfeleljen korlátolt földi gondolkozásmódunknak. Üres és tartalmatlan logikánknak! Nem fogom hitemet ezen logika szerint kimutatható hibákkal méricskélni!
A herceg lebiggyesztette az ajkát.
– Nagy kár – mondta csendesen. – Kicsit vitatkozhattunk volna. Egy jó veszekedés felpezsdíti az ember vérét. Már vagy harminc éve hiányzik nekem egy jó kis civódás.
Megadóan széttárta a karját.
– Akkor nem marad más hátra, minthogy úgy tegyek, mintha nem az a mogorva vénember lennék aki vagyok, és újra megkérdezzem, hogy mi járatban vagy. – Választ sem várva a kert felé mutatott. – Van egy kis lugas az orgonabokrok mögött. Ott elüldögélhetünk.
Majd egy ravasz pillantást vetett az apátra.
– Szamár az utolsó! – rikkantotta és nekiiramodott az orgonasor felé.
Az apát elnevette magát és nyugodt léptekkel utána indult.

*

Vandor az asztalukhoz ült és Bengt elsietett a mellékhelyiség irányába. Vandor sajnálkozva fordult utána, majd a lányra nézett.
– Talán nem a legmegfelelőbb alkalom megjegyezni, hogy nagyon jó itt a konyha.
– Hogy a fenébe ne? – mondta Katarina. – Jegyezd csak meg. Már megszoktam.
A férfi kérdően nézett rá. Katarina megrántotta a vállát és hozzátette:
– Zürichben, úgy látszik, mindig ez van. Ketten az idegösszeroppanás határán állunk, egy harmadik pedig vidáman végigeszi az étlapot.
– Bütyökre gondolsz?
Katarina megadóan legyintett.
– Vannak még titkok a világegyetemben, amelyeket nem ismersz?
– Vannak – mondta Vandor és fölütötte az étlapot.
– Mit nem mondasz! – szólt szinlelt megrökönyödéssel a lány. – Vajon miféle ócska titkok lehetnek azok?
– Sokfélék. Itt van például a halál. A legbosszantóbb az összes közül. Hosszú életet éltem, de még mindig nem sikerült rájönnöm, hogy mi is az tulajdonképpen. Egyszerűen minden végetér? Vagy valami új dolog kezdődik? Jó lenne tudni. Megvan! Ropogós kacsasültet rendelek! Kitűnő volt, amikor legutóbb erre jártam.
Bengt falfehér arccal visszatért és komoran szemlélte a férfit.
– No, megvagy az elintéznivalóiddal?

Vandor bólintott.
– Egyébként nem titok, hogy miről volt szó. Az elmúlt tíz napban lehallgatták a stockholmi lakásotokat. Rendbe kellett hoznom az ügyet.
Döbbenten hallgatták, amint előadta a lehallgatás okát és összefoglalta, hogy mit intézett az ügyvédi irodán.
– Ezek szerint te hallgattál le minket! – kiáltotta Katarina.
– Igazán nem akartam...
– Nem *akartad*?!
– Nem.
– Ezt úgy értsem – szólt Katarina élesen –, hogy *szándékod ellenére*, vagy esetleg *véletlenül*, betörtél hozzánk és elrejtettél mikrofonokat?!
Vandor mosolyogva a fejét csóválta.
– Nem egészen. Amikor ez történt, még az ügyvédi iroda munkatársa voltam. Azóta viszont teljes egészében megváltoztattam az álláspontomat.
A lány megvetően fújt egyet.
– *Megváltoztattad az álláspontodat*?! Kedves tőled! Miután tíz napig hallgatóztál, aztán pedig megjelentél a török barátoddal és előadtátok ezeket a gondolatolvasó mutatványokat! *Megváltoztattad az álláspontodat*? Persze hogy megváltoztattad! Miután megértetted, hogy nálunk több pénzt találsz mint a munkaadódnál!
Vandor egy ideig szótlanul ült. Majd rosszkedvűen megszólalt:
– Csalódni fogok benned, ha így folytatod.
– Valóban? Akkor talán mond el, hogy miért ne lehetnétek ti közönséges gengszterek, akik a pénzünkre pályáznak?
Vandor fáradtan sóhajtott.
– Drága gyermekem... Ha ezt valóban így gondolod, nehogy velem gyere, föl a hegyekbe, egy isten háta mögötti falucskába, ahol vérszomjas rablóbandám a késeket köszörüli.
Katarina összeszorított szájjal hallgatott.
Csendben ültek, amíg a pincér Vandor elé nem helyezte a rendelt ételt. A férfi sötéten szemlélte a pompásan elrendezett tálat.
– Majdhogynem elment az étvágyam – morogta. Majd szélesen elvigyorodott. – De csak majdhogynem!
Cuppantott egy nagyot és lelkesen falatozni kezdett. Aztán két harapás között újra megszólalt:
– Egyébként, amikor lehallgattalak benneteket, egy szót sem értettem az egészből. Akkor még nem beszéltem svédül.
A két fiatal egymásra nézett. Vandor tökéletesen beszélt svédül. Kijelentése, normális körülmények között, teljesen érthetetlen lett volna. De most már csak egy újabb változata volt annak, amit korábban átéltek. Ahogy Bütyök megszólalt németül. A kis török szakács pedig svédül...
Bengt idegesen fölnevetett.
– Szóval, valamikor tegnapelőtt tanultál meg svédül?

Vandor teli szájjal biccentett.
– Ehüm. Tegnapelőtt este, tizenegy óra tájban.
Újra hallgattak. Majd Katarina fojtott hangon így szólt:

– Ritka hatásos nyelvtanulási módszered lehet. Mondanál róla valamit? *Hogyan* tanultál meg svédül?
– Tulajdonképpen nem helyes azt mondanom, hogy *megtanultam*. Inkább azt mondanám, hogy ajándékba kaptam. Akárcsak Bütyök a német nyelvet és a távol keleti harci tudományokat.
A lány igyekezett nyugodt maradni, de hangja egy pillanatra elcsuklott, amikor megkérdezte:
– És ez hogy az ördögbe ment végbe?
Vandor a villájával rámutatott.
– Ez bizony egy indokolt kérdés.
Majd bekapott egy falatot és ugyanolyan könnyed hangon folytatta:
– De még nem kapsz rá választ. Én sem kaptam választ arra a kérdésre, hogy vajon egy elvetemült banditának tekintesz-e vagy sem. De nem is várok választ. Az által válaszoltok, hogy velem jöttök, vagy hogy nem jöttök. Ha az előbbit választjátok, hamarosan visszatérünk a kérdésedre.
Katarina ingerülten azt felelte, hogy ez esetben Vandor fogja be a száját és tartsa magát az átkozott kacsájához.
– Hiszen azt teszem! – mondta a férfi. Majd megütközve a tányérjára meredt. – De mindjárt elfogy a kacsa! Akkor pedig mihez tartsam magam? Megvan! Egy Käsesahne-tortához fogom tartani magam! Mmm... Aztán elindulunk. *Herr Ober, bitte!*

*

– Meg akarom nézni a laboratóriumodat – mondta az apát. – Meg akarom nézni... a testet.
A herceg tekintete éberebbé vált.
– Miért?
– Szeretném *megérteni*, hogy mit tettél. Mindent. Lépésről lépésre.
– Miért?
Az apát habozott.
– Nevetni fogsz...
– Na és? Biztosan volt már megrázóbb élményben is részed, minthogy egy magamfajta, alantas alak kiröhögött.
– Hát volt – mondta csendesen az apát. Egy ideig gondolkozott, majd így szólt: – Szeretném megérteni, hogy az, amit tettél, *lehetséges*. Hogy ez valóban a *te műved*. A herceg értetlenül nézte.
– Ki más műve lenne?
– Az ördögé.
A herceg kurtán fölnevetett.
– No lám. Megjósoltad. Hogy nevetni fogok. Prófétai tulajdonságokkal rendelkezel, öreg cimbora.
– Nem volt nehéz megjósolni.
A herceg megcsóválta a a fejét.
– Tegyük fel, a gondolatmenet kedvéért, hogy az ördög *létezik*... Komisz alak

lehet, úgy vélem. És nem kevésbé ravasz. Hogyan lennél képes eldönteni, hogy valamilyen módon kihasznált-e engem? Lehet, hogy úgy használt ki, hogy magam sem tudok róla. Vagy lehet, hogy én magam vagyok az ördög. Hogyan tudnád ezt *te* eldönteni?
– Nem állítom, hogy el tudom dönteni.
– De azért megpróbálod – nevetett a herceg. – Megint felteszem a legkedvesebb kérdésemet: Miért? Mit tennél, ha rájönnél – óh borzalom! – hogy az ördög szolgálatában állok?
– Nem tudom.
– Hát legalábbis nem vagy nagyravágyó – mondta a herceg. Majd hirtelen kifakadt: – Ez teljesen értelmetlen! Úgy okoskodsz, hogy vagy *lehetséges* az, amit tettem, vagy pedig az ördög műve. Szeretnéd *megérteni*, hogy mit tettem – *lépésről lépésre*, mint mondod – remélvén, hogy akkor majd kiderül, vajon benne van-e az ördög keze is a dologban. Így van?
Az apát kényszeredetten bólintott, aztán bizonytalanul hozzátette:
– Persze, nem gondolom, hogy ilyen egyszerű a dolog.
– Azt nagyon jól teszed! Mert lehetetlen bebizonyítani, hogy ez *lehetséges*. Nem fogod megérteni, hogy mi történt, kizárólag azáltal, hogy én elmondom, hogy mit tettem. Azért, mert magam sem értem! Csak tudom, hogy működik a dolog. De ez nem egy olyanféle munka, mint például egy házat építeni. Amikor egy házat építesz, pontosan tisztában vagy minden munkamozzanat jelentőségével. A kész ház nem több, mint a munkamozzanatok összessége. Amit én csinálok, másképp működik. Inkább egy kertész munkájához hasonlítható. A kertész gondját viseli a palántáknak, megfelelő földbe ülteti őket, fényt és nedvességet biztosít a számukra, óvja őket a kártékony állatoktól és így tovább. Egyszóval, megfelelő feltételeket teremt ahhoz, hogy növekedjenek a palánták. De az a tény, hogy a palánták *növekednek*, végülis nem a kertész érdeme. Az egy érthetetlen csoda. Nem fogod azáltal megérteni, hogy figyeled a kertészt.
Fölállt, a lugast körülvevő orgonabokrokhoz lépett és kezét könnyedén végighúzta a leveleken.
– Egy csoda. Talán Isten műve? Meglehet. De mindenképpen egy csoda. És mégis! Volt egy kertész – egy közönséges ember, nem varázsló és nem isten – aki a markába köpött és úgy intézte, hogy *ezen a helyen* jöjjön létre a csoda. Hogy pont itt, szépen, kör alakban, orgonabokrok nőjenek és egy kis lugast képezzenek. Hogy aztán két vénember itt elüldögélhessen és badarságokat beszélhessen.
Újra leült és széttárta a karját.
– Én is így dolgozom. Kihasználok bizonyos erőket, amelyek lényegéről sejtelmem sincs. Csak annyit tudok, hogy *vannak* és hogy bizonyos fokig kihasználhatók és irányíthatók.
Az apát hevesen megrázta a fejét.
– A kérdés éppen az, hogy miféle erők ezek! Miféle erőkkel játszadozol? Jó erőkkel vagy rossz erőkkel?
– Már megint ezzel jössz! – kiáltotta bosszúsan a herceg. –Jó és rossz erők! Lárifári! Teljesen értelmetlen dolog! Vajon a kertész miféle erőkkel játszadozik? Szerinted biztosan csudajó erőkkel. Hiszen a Jóistennek tetszetős dolog, hogy az or-

gonabokrok növekednek. Mellékesen szólva, vajon hány, a Jóistennek éppoly kedves, növényt mészárolt le a mi kertészünk, hogy idevarázsolja ezt a kis lugast? Végül is mindegy. A lényeg az, hogy te jó és rossz erőkről beszélsz és gyanítod, hogy én a rossz erőket használom ki. Vagy a rossz erők használnak ki engem. Vagy én magam vagyok egy rossz erő. Tán maga az ördög vagyok! Huhu!
Egy heves mozdulattal az apát felé hajolt.
– Nevetséges! Akármit mondanék és akármit mutatnék neked, nem tudnék bebizonyítani semmit!
Az apát nyugodtan válaszolt.
– Nem kértelek meg, hogy bármit is bebizonyíts. Tudtam, hogy nevetségesnek fogod találni ezt a kérést. Nem szándékozlak az ellenkezőjéről győzködni. Még csak beszélni sem akarok erről. Azonban szeretnék végre választ kapni a kérdésemre. Megmutatod a laboratóriumodat? Elmondod, hogy mit tettél? Az összes *miértedtől* függetlenül. Igen vagy nem?
A herceg szúrós szemmel nézte.
– Szemtelen vagy.
– Igen vagy nem?
– Nemcsak szemtelen! Hiszen ez már valóságos felségsértés! Azt követeled, hogy szűnjek meg gondolkozni, beszélni és kérdéseket föltenni! Viszont a te rögeszméidet vegyem teljesen komolyan!
Az apát elmosolyodott.
– Igen vagy nem?
A herceg mérges pillantást vetett rá, majd fölpattant és energikus léptekkel elindult a kastély irányába.
– Ha kettőnk közül valaki az ördöggel cimborál, az nem én vagyok – morogta anélkül, hogy hátrafordult volna.
Már az orgonabokrok mögött járt, amikor visszakiáltott:
– Na, mi van? Elaludtál? Gyere már, mielőtt meggondolom magam!
Az apát villámgyorsan talpra ugrott és utána sietett.

*

A bérkocsi ezúttal is egy sötétkék Mercedes volt.
Vandor morgott valamit, hogy egy *traktort* kell vezetnie. Elmagyarázta, hogy a kis sportkocsikat szereti. Mégis kénytelen volt egy ilyen *otromba masinát* választani, tekintettel a kirándulás *csoportos jellegére*.
Katarina az első ülésről figyelte a férfit.
– Nem vagy a társasági élet nagy barátja – mondta. – Egyetlen ágy az egész házban... Hátsó ülés nélküli autók...
Vandor egy pillanatra ránézett és nem szólt semmit. Szokatlanul csendes volt az elmúlt órában, amióta elhagyták a várost.
Katarina úgy érezte, hogy felcserélődtek a szerepek. Amikor beült Vandor autójába, váratlanul egy olyan nyugalom szállt rá, amelyet már rég nem érzett. Belesüppedt a puha bőrülésbe és hirtelen – mintegy varázsütésre és minden belső tiltakozás nélkül – jólesően elfogadta a gondolatot, hogy valaki más tartja kezében a

sorsát.
Arról szó sem volt, hogy növekedett volna a férfi iránti bizalma. Most sem bízott benne jobban, mint azelőtt. Vagyis egyáltalán nem bízott benne. A különbség csak az volt, hogy már nem törődött a dologgal. Lesz, ami lesz.
Vandor pedig ellenkező előjelű változáson ment keresztül. Teljes figyelmét a vezetésre fordította és csak nagyritkán ejtett el egy-egy megjegyzést. A lány érezte, hogy hallgatása mögött feszültség rejlik, amely percről percre növekedik. Nem nyugtalanság vagy idegesség. Ilyen fogalmak idegennek tűntek a férfitől. Csak feszültség. Magasfeszültség.
Bengt a hátsó ülésen ült. Mindkét kézzel Katarina háttámláját markolászta és az utat figyelte. Az autó legkevésbé sem emlékeztette egy traktorra. Különösen nem Vandorral a volán mögött.
Kacskaringós hegyi úton haladtak. Sűrűn váltották egymást az éles kanyarok és az alpesi táj egyre szédítőbb képei.
Vandor könnyedén és gyorsan vezetett. Minden kanyarban megtalálta a megfelelő bemeneteli sebességet és sohasem kellett korrigálnia.
– Nem először jársz erre... – mondta Bengt.
Inkább kijelentés volt, mint kérdés. Vandor nem válaszolt. Aztán egy idő múlva mégis megszólalt.
– Nagyon sokszor megjártam már ezt utat. Nagyon, nagyon sokszor.
Volt valami drámai ebben a kijelentésben. Bengt bólintott és nem tudta, mit feleljen. Katarina szólalt meg, évődő hangon:
– Már megint keserűek vagyunk?
– Azok lennénk? Nem tudom. Sok minden eszembe jut ezen az úton.
– Csupa szomorú dolog?
Vandor hosszan ránézett.
– Nem. Csak egy szomorú dolog. Egy régi, nagy szomorúság.
– Hű, de romantikus! – mondta Katarina és rögtön meg is bánta. Mert bármily patetikusnak is hangzott Vandor kijelentése, mégis a férfi első személyes hangú megnyilvánulása volt. A lányt bántotta saját ironikus megjegyzése, annak ellenére, hogy eddig ők sem kaptak mást a férfitól, mint hasonló, fölényes és irónikus megjegyzéseket.
Vandor futó pillantást vetett rá.
– Össze ne roppanj a felesleges lelkiismeret furdalástól. Keményebb dolgokat is túléltem már.
Katarinát meglepte, hogy ilyen könnyen átláttak rajta. És rendkívül felingerelte Vandor megjegyzése.
Sohasem fogja a pasas abbahagyni, hogy a saját tökéletességét fitogtassa?
Vandor most ismét Bengt felé fordult.
– Szóval, sokféleképpen utaztam én már ezen az úton. Autóval, busszal, teherautóval, motorbiciklivel, hatos fogattal és konflissal.
– Konflissal? – mondta Bengt, csak hogy mondjon valamit.

– Ühüm... És lovagoltam is.
– Lovagoltál?
– Ühüm... Legtöbbször lovagoltam.

Bengt nem szólt semmit és Vandor folytatta:
– Nemsokára egy kis faluhoz érünk. Régebben ott cseréltek lovakat. Vagy ott éjszakáztak. A hátralévő útszakasz nem hosszú, de meredek és fárasztó. Csak egy teljesen kipihent ló volt képes fölbaktatni.
– Mikor volt ez?
– Nem éppen tegnap. Ma már nehéz lenne jó hátaslovakat találni errefelé.
Nemsokára felbukkant a falu. Tucatnyi házból állt, lazán szétszórva a hegyoldalon és az út mentén. Mielőtt elérték volna az első házat, Vandor leállította az autót és kikapcsolta a motort. Teljes volt a csend. Bengtnek eszébe ötlött, hogy az elmúlt félórában egyetlen autóval sem találkoztak és egyetlen település mellett sem haladtak el. Aztán észrevette, hogy az országút egyszerűen vége tért a falunál. A házakon túl csak egy magányos keréknyom látszott, amely eltűnt a hegyek között.
Vandor kiszállt és lassan átsétált az út túloldalára, ahol egy fél méter magas kőperem választotta el egy mély szakadéktól.
Bengt és Katarina követték.
Vandor egy jóleső nyögéssel nyújtózkodott egyet és így szólt:
– A falu neve Sperberschwert. Vagyis Karvalykard. Nem akarlak untatni benneteket azzal, hogy elmondom a név eredetét. Manapság a karvalyok és a kardok sem gyakoribbak errefelé, mint a jó hátaslovak...
Katarina gyanakodva figyelte. Nyugtalanította, hogy Vandor ismét magára öltötte a joviális mesemondó szerepét. Mintha most, röviddel a cél előtt, elbizonytalanodott volna és elkezdené húzni az időt.
– Miért álltál meg itt?
Vandor széttárta a karját.
– Gondoltam, megismertetlek benneteket a környékkel. Pihenőt tartunk és körülnézünk, mielőtt magunk mögött hagynánk Sperberschwertet – a civilizáció utolsó szerény kis bástyáját! Az utolsó helységet, amely még a térképeken fellelhető. Amennyiben a térképészek valamelyest is törődnek kis Sperberschwerttel. De akárhogy is van, a falun túl véget ér Svájc és saját birtokomra lépünk.
– Vagy úgy? Netán *Vandorland*? Amely sem Svájchoz sem a civilizációhoz nem tartozik?
– Nem kell túlzásokba esni. Úgy képzelem, hogy van egy természetes kölcsönhatás Vandorland és a világ többi része között.
Egy széles mozdulattal a házak felé mutatott.
– Nézzétek csak ezt a kis virágzó falut! Nem állna itt, ha elődeimnek, akik több mint háromszáz éve költöztek ide, nem lett volna szükségük egy pihenőhelyre, útban hazafelé. A falu a fogadó körül nőtt fel. Habár úgy a falu, mint a fogadó rég elvesztette a jelentőségét, egy ördöngös találmány miatt, amelynek a neve automobil.
Katarinára pillantott és felnevetett, látván a lány hitetlenkedő ábrázatát.
– Azt hiszed, hazudok...
Katarina egy vállrándítással jelezte, hogy neki édes mindegy, hogy Vandor hazudik-e vagy sem. Aztán hozzátette:
– Nehezen tudom elképzelni, hogy valaki elköltözik egy helyre és csak *azután* intézi el, hogy a hely elérhető legyen.

– Nehéz elképzelni? Kivitelezni sem volt könnyű! Fantasztikus vállalkozás volt. Egyszer majd elmesélem. Elődeim számára pontosan az volt a dolog lényege, hogy egy olyan helyet találjanak, amely a lehető legnehezebben elérhető.
– Hogyhogy az *elődeid*? – sóhajtott Katarina. – A családodról beszélsz?
– Nem... Nem a családomról beszélek. Helyesebb azt mondani, hogy az elődeim, de ez is pontatlan.
Hirtelen sarkon fordult, mint aki megunta a beszélgetést, és közölte, hogy ideje továbbindulni.
Lassan átgurultak a falun.
A betonút egy háznál, amely sokkal régebbinek tűnt a többinél, vége tért.
– Ez a fogadó – mondta Vandor. – Már régesrég le akarták bontani, de nem engedtem. Fizetek a falunak egy nevetségesen magas havi összeget, restaurációs segély címen. Szeretek betérni néha egy italra és meghallgatni a legfrissebb pletykákat. Más vendégük nem szokott lenni. Habár sok alkalmazottam van odafent...
– Katarinára kacsintott –, ...odafent *Vandorland*-ban – kösz a nevet! – de azok túl nagy urak ahhoz, hogy itt megálljanak. Csak tovasuhannak elegáns autóikkal.
– A Nagyúr azonban elvegyül a nép között – mondta Katarina.
– Így is mondhatjuk. Habár a falusiaknak fogalmuk sincs arról, hogy ki vagyok. Különben aligha hallanék jó kis pletykákat a fogadóban. Mert Sperberschwert derék népe óvatos fajta. Egyszer újságírónak néztek és majdnem jól elagyabugyáltak.
– Miféle pletykákról beszélsz?
– Természetesen a saját magamról szóló pletykákról! A *Vandorland*-ról szóló pletykákról. Arról, hogy miféle titokzatos dolgok történnek odafönt, a ködlepte hegycsúcsokon. Drakula kastélya! Frankenstein szörnyetege! A rettenetes havasi Yeti! A kékszakállú herceg. És így tovább. Sajnos az utóbbi időben unalmasabbá vált a dolog. Néhány évtizeddel ezelőtt a sperberschwerti nép azt a magyarázatot választotta, hogy valamiféle titkos állami kutatóintézet működik odafent. És emellett makacsul kitartanak. Atomhasogatás, meg efféle csacskaságok. Unalmas, nem gondoljátok?
Bengt csendesen megkérdezte:
– Mikor érünk oda?
– Félóra múlva – mondta Vandor és hátrapillantott a fiúra. – Mi van? Rosszul vagy?
– Semmi baj – mondta Bengt, falfehéren.
– Ha akarod, megállhatunk egy kicsit.
– Menjünk.
Néhány perc múlva megszólalt:
– Megállnál?
Kivetette magát az autóból és hányni kezdett. Katarina leguggolt mellé, Vandor pedig a csomagtartónak támaszkodva így szólt:
– Ha felérünk, kapsz egy teát, amitől egy csapásra rendbe jössz.

– Fogd be a szád! – mondta a lány.
– Egy lágy, nyugtató hatású teát, mindkettőtöknek...
– Te nem vagy normális!

– Azt mondod? Hát akkor én is iszom egy bögrével.
Aztán csendben maradt.
Bengt egy ideig csendesen krákogott és szitkozódott, majd négykézláb félrekúszott és hátát a sziklafalnak vetve leült. Katarina mellé húzódott. Egy ideig maguk elé meredve, szótlanul ültek. Aztán Bengt fölnézett a férfira és megkérdezte:
– Bütyök valóban ide indult?
Vandor bólintott.
– De hiszen még sohasem járt itt korábban.
– Nem – mondta Vandor. – És sohasem beszélt németül és sohasem náspángolt el három tagbaszakadt nácit... *korábban*.
Bengt fáradt pillantással nézte.
– Szóval egy félóra múlva megérkezünk... És aztán mi lesz?
– Teázunk egyet.
Bengt behunyta a szemét.
– Elmész te a büdös francba.
És Katarina megkérdezte:
– Jól szórakozol?
Vandor leült velük szembe a földre.
– Nem – mondta halkan. – Egyáltalán nem szórakozom. Eldöntöttem egy dolgot, amit már időtlen idők óta halogatok. Vagy legalábbis évszázadok óta. És ettől a döntéstől úgy megijedtem, hogy most hülyébben viselkedem, mint valaha. Dehogyis szórakozom! Ugyanannyira fel vagyok zaklatva, mint ti. Igyekszem urrá lenni a dolgon. Például eltréfálkozni. Sajnálom. Ne haragudjatok. Közös érdekünk, hogy megőrizzük a nyugalmunkat.
Katarina sóhajtott.
– Ha jól látom, átkozottul nyugodtak vagyunk.
– Jól van – mosolygott Vandor. – Maradjunk továbbra is azok.
Beszálltak az autóba és tovább indultak.
Bengt megköszörülte a torkát és megkérdezte:
– Mi van, ha szembejön egy kocsi?
A kérdés indokolt volt. A kavicsos út, amely meredeken kígyózott fölfelé a hegyoldalon, alig fél méterrel volt szélesebb az autónál. Jobb kéz felé egy függőleges sziklafal emelkedett föléjük, a másik oldalon, olyan közel a kerekekhez, hogy a bent ülők nem is láthatták az út peremét, egy ködbe vesző szakadék.
– Nem jön szembe senki – mondta Vandor. – Odafent tudják, hogy jövünk. Amikor az imént megálltunk, fentről elindítottak egy motorkerékpáros járőrt, hogy megtudják mi a baj. Aztán látták, hogy újra elindultunk és valószínűleg visszarendelték a motorost. Legalábbis a szabályzat szerint így kellett eljárniuk.
Kitalálta Bengt következő kérdését és tovább magyarázott:
– Az embereim állandó megfigyelés alatt tartják ezt az útszakaszt. Végig az út mentén, Sperberschwerttől Vandorlandig, magas érzékenységű szenzorok vannak beépítve. Valamennyi mozgó tárgy helyzete, haladási iránya, sebessége és súlya pontosan leolvasható odafent, a képernyőkről. Úgyhogy, most alighanem nagy a nyüzsgés. Dugdossák vissza a konyakosüvegeket a bárszekrényembe.
– Honnan tudják, hogy te jössz? – kérdezte Katarina.

– Nem lehetnek biztosak benne. De idegenek ritkán fordulnak meg errefelé. Az út nem véletlenül néz ki úgy, ahogy kinéz. Hiszen ki lehetne szélesíteni, lebetonozni és védőkorláttal ellátni. Más szóval: ki lehetne görgetni egy vörös bársonyszőnyeget a kíváncsiskodóknak. De alighanem látjátok, hogy *nagyon* el kell tévednie egy turistának, vagy *nagyon* kíváncsinak kell lennie, ahhoz, hogy nekivágjon ennek az útnak.
Katarina nem szólt semmit.
Viszont tett valamit, amit az elmúlt percekben gondosan elkerült.
Balra pillantott. Majd rögtön visszafordította a fejét a sziklafal felé.
Bengt nem vetemedett ilyen vakmerőségre. Egyfolytában Katarina tarkójára bámult. És így szólt:
– Őrültnek kell lennie... *Nagyon* őrültnek.
Vandor helyeslően bólintott és vigyorogva kettesbe váltott.

*

Több üres termen áthaladtak, amíg a zárt ajtóhoz értek. Az apát csodálkozott, hogy megérkezése óta, a hercegen kívül, egy teremtett lelket nem látott. Egyetlen katonát, szolgálót vagy fontoskodó udvaroncot sem.
Úgy tűnt, hogy egyedül vannak a kastélyban.
Amikor ezt szóvá tette a hercegnek, az megemelte a szemöldökét és így szólt:
– Csak nem hiányolod őket?
– Dehogyis.
– Akkor jó. Miért vegyem körül magam vigyorgó fajankókkal, akik úgy festenek, és úgy viselkednek, mintha álarcosbálban volnának?
Az apát elmosolyodott.
– Úgy képzeltem, hogy minden valamirevaló uralkodó ilyen személyekkel szereti körülvenni magát.
A herceg haragos ábrázattal fordult felé.
– Micsoda? Újabb felségsértés?! Úgy értsem talán, hogy nem vagyok egy valamirevaló uralkodó?
– Ilyet gondolni sem mernék, fenség.
– Akkor vigyázz a nyelvedre, *drága barátom*! A hóhér azért mindig a közelben van... De komolyra fordítva a szót, mi örömöm lenne abban, hogy ezeket a naplopókat bámuljam? Ha valamelyik együgyű külföldi kollégám látogatásának örvendezhetek – akire mély benyomást tesz a fegyvercsörömpölés, és akit lázba hoz a madárijesztők karneválja – hát előrendelem az ügyeletes fajankókat. De ha az ország irányításához van szükségem jó tanácsra, inkább kihajtok valamelyik faluba és eltöltök egy estét a fogadóban.
Visszafordult a nehéz tölgyfaajtó felé és kezét szeretetteljesen végighúzta a faragásokon.
– És ehhez mit szólsz?
Az apát nem tudta mit szóljon. Furcsa ajtó volt, nem vitás. Semmiféle látható zárszerkezettel nem rendelkezett, ellenben három jókora fakerék, hajókormányokhoz hasonlítható, meredt ki belőle.

– Magam készítettem – szólt a herceg. – Nézd csak!
Egymás után elfordította a három kereket, majd megragadta a középsőt és teljes testsúlyát belefektetve lassan kitárta az ajtót.
– Ravasz dolog – dünnyögte az apát és szemügyre vette a bonyolult fogaskerékrendszert az ajtó belső lapján. – Sokféle tehetséged van, öreg cimbora...
– Tehetség! – fújt egyet a herceg. – Az meg micsoda? Egy kis figyelem és egy kis türelem. Ennyi az egész.
– Lehetséges – mondta az apát és körülnézett a félhomályos szobában. A padlón különféle szerszámok és fahulladékok hevertek, mintha a herceg az imént fejezte volna be munkáját. A helyiség túlsó végében pedig egy újabb zárt ajtó várta őket.
Ez alkalommal a herceg előhúzott egy díszes rézkulcsot és bocsánatkérően megjegyezte, hogy úgy ideje, mint kedve, zárakat farigcsálni, körülhatárolt.
Kinyitotta az ajtót és beléptek a következő szobába.
Az apátnak csak annyi ideje volt, hogy fölfogja, hogy ez a helyiség, az előzőekkel ellentétben, semmilyen ablaknyílással nem rendelkezett. A következő pillanatban tompa robajjal bezárult mögötte az ajtó. A szobára teljes sötétség borult. Hallotta, amint elfordul a kulcs a zárban, aztán csend lett.
Kővé meredve állt. Majd megköszörülte a torkát és, amilyen nyugodtan csak tudta, megkérdezte:
– Mit csinálsz?
A padlón olajmécses lángja lobbant. A herceg, kezében a lámpással, fölegyenesedett.
– Nem akartalak megijeszteni.
Az apát egy fintorral jelezte, hogy erről nincs teljesen meggyőződve.
A herceg bosszúsan sóhajtott.
– Mindig így csinálom: Először bezárom az ajtót aztán meggyújtom a lámpást. Persze, ha tudtam volna, hogy félsz a sötétben, megváltoztathattam volna a szokásaimat...
Az apát elnevette magát.
– Őrizd csak meg a szokásaidat! Majd felvértezem magam.
A herceg vele nevetett. Majd hirtelen elkomorult és leeresztette a lámpást. Arcuk ismét sötétbe borult.
– Mi van? – kérdezte az apát.
– Semmi – mondta gyorsan a herceg. – Semmi, ami rád tartozna. Csak éppen eszembe jutott, hogy hiányozni fogsz majd.
Az apát lehunyta a szemét.
– *Kinek* fogok hiányozni? Christiannak? Brunónak? Vagy talán Őfelségének? Kinek fogok hiányozni?
A herceg csendesen így felelt:
– *Nekem* fogsz hiányozni. *Nekem*. Aki itt áll veled szemben, ebben a sötét szobában. És teljesen mindegy, hogy mi az ördögnek nevezel. Hülye pap. No, menjünk tovább!
Az apát nem mozdult. A herceg odalépett hozzá, belékarolt és gyengéden a következő ajtó felé húzta. Itt ismét megemelte a lámpást és titokzatosan barátja fülébe súgta:

– Az Ördögöt keresed? Akkor most jól vigyázz!
A következő szoba kisebb volt az előzőeknél, ellenben tele volt hanyagul összezsúfolt, különböző méretű ládákkal. A herceg körbesétált és megvilágította a ládák tartalmát. Az apát szorosan mögötte lépkedett és megértette, hogy a kastély kincseskamrájában járnak.
Hihetetlen mennyiségű drágaság volt összehalmozva a kis szobában. A ládák drágaköveket, pénzérméket, ékszereket, kis szobrocskákat és egyéb aranyból vagy ezüstből készült dísztárgyakat tartalmaztak, minden válogatás nélkül.
Az apát találomra fölemelt egy tárgyat, egy hajlított pengéjű tőrt, és futólag szemügyre vette a fegyver drágakövekkel borított markolatát.
– Miért hoztál ide?
– Gondoltam érdekel a dolog.
– Nem gondoltad!
– Nem gondoltam? Lehet. Úgy értsem a dolgot, hogy egyáltalán nem érdekel ez a sok holmi? Egy iciri-picirit sem?
Az apát, egy bosszús mozdulattal, visszadobta a tőrt a ládába.
– No, most már elég! Mi értelme van ennek?
– Értelme? – csodálkozott a herceg és fölemelt egy aranypénzt. – Egy ilyen kis vacakért az emberek ölni képesek.
– Azt én is tudom! De miért hoztál ide? Tényleg azt hitted, hogy imponálni fog nekem ez a sok kacat?
A herceg megadóan széttárta a karját.
– Sohasem lehet tudni. De ha már így átláttál rajtam, elárulhatom neked, hogy ez a sok *kacat* egyetlen célt szolgál. Ha rablók tévednének ide, hát legyenek a vendégeim! Tömjék boldogan meg a zsákjaikat és siessenek haza. De eszükbe ne jusson, hogy találhatnak itt valamit, ami ezeknél a kacatoknál ezerszerte értékesebb. Eszükbe ne jusson *továbbmenni*! Mi viszont továbbmegyünk.
Az apát csodálkozva nézett körül. Egyetlen ajtó nyílt csak a teremből, ugyanaz, amelyen át bejöttek. A herceg hamiskás mosollyal ismét belékarolt és a szoba túlsó végébe vezette. Tucatnyi díszes lándzsa állt ott, a falnak döntve.
– Válassz egyet!
Az apát, kényszeredett mosollyal, mint aki nem is érti és nem is kíván részt venni a játékban, az egyik lándzsára mutatott.
– No fogd meg! – mondta a herceg.
Az apát megemelte a zászlócskákkal teletűzdelt fegyvert.
A herceg lámpását a földre helyezte és, az apát mindkét csuklóját megragadva, a lándzsa hegyét a fal egy pontjára irányította, nem sokkal a mennyezet alatt, magasan a fejük fölött.
– Jól van. Most nyomd előre a lándzsát!
Az apát tett egy félszeg kísérletet.
– Erősebben!
A következő pillanatban a kő, amelynek a lándzsa hegye nekifeszült, megmozdult és lassan becsúszott a falba, egy sötét nyílást hagyva maga mögött. Fémes kattanás hallatszott.
– Kitűnő! – örvendezett a herceg. – Kinyitottad a zárat. Most már csak ki kell

tárni az ajtót.
A fal tövébe tolta a lámpást, leguggolt mellé és olyan ábrázattal nézett vissza az apátra, mint egy gyerek, aki valami olyasmit akar mutatni, amire nagyon büszke.
– Itt az ajtó!
Mutatóujjával követte a falon végighúzódó számtalan repedések egyikét. Mozdulata a fal tövében kezdődött, majd leírt egy félkört, amelynek legmagasabb pontja fél méternyire volt a föld szintjétől, és újra a padlónál végződött.
– A nagy egérlyuk. Megpróbálod kinyitni?
Az apát egy kézmozdulattal jelezte, hogy nem tart igényt erre a megtiszteltetésre.
A herceg megrántotta a vállát és lekuporodott a földre. Mindkét talpát annak a falfelületnek feszítette, amelyet az imént körülrajzolt. Lassan és hangtalanul, mintha olajozott síneken csúszott volna, a nagy sziklatömb befelé kezdett siklani.
A herceg tovább feszítette, mindaddig, amíg derékig eltűnt a félkör alakú nyílásban. Majd felkászálódott és egy etikettszerű meghajlással így szólt:
– Fáradjon be Őeminenciád!
Az apát rövid tétovázás után a padlóra ereszkedett és átkúszott a keskeny nyíláson. A herceg követte.
Szűk folyosón álltak, amely néhány lépésnyire tőlük teljes sötétségbe borult. A herceg átnyújtotta az apátnak a lámpást és eltorlaszolta maguk mögött a bejáratot.
– Maradj mögöttem és vigyázz, merre lépsz! Ez a folyosó nem előkelő vendégeknek készült. Egyáltalán nem vendégeknek készült. Te vagy az első.
Az apát csendesen lépkedett mögötte. Más választása nem is lehetett, hiszen a folyosó olyan keskeny volt, hogy egymás mellett nem fértek volna el. A herceg, könnyed társalgási hangnemben, tovább beszélt.
– Miután a hercegi pályát választottam, sok minden megváltozott. A mozgási szabadságom beszűkült. Nem tehettem meg, hogy csak úgy hetekre eltűnjek, amikor kedvem tartja. A műhelyem, fönt a hegyekben, nem volt biztonságos. Természetesen kellően álcáztam, de előbb vagy utóbb megeshetett volna, hogy valaki véletlenül rábukkan. Tehát be kellett rendeznem egy új laboratóriumot, a kastély közelében.
A folyosó egyre meredekebben lejtett. Az apát fél kézzel a falnak támaszkodott és minden lépésére ügyelnie kellett.
– Nehéz költözés volt. De most már biztonságban érzem magam. Azt hiszem, egy ideig itt maradok. Néhány évszázadig.
Észrevette, hogy az apát lemaradt. Megfordult és bevárta.
– Egy földalatti barlangrendszer felé haladunk. Amikor felfedeztem, hogy ilyen közel húzódik a kastélyhoz, egyszerűen megépítettem ezt a folyosót. No, azért nem volt olyan egyszerű. Eltartott néhány évig. Könnyebb lett volna fordítva csinálni a dolgot. A kastélyt költöztetni a laboratóriumhoz. Egyszerűen egy új kastélyt építeni a hegyekben, a laboratórium fölött. De ez végső bizonyíték lett volna arra nézve, hogy a herceg meghibbant. Ami persze mit sem számított volna, de attól tartottam, hogy valaki talán a költözés tulajdonképpeni okáról kezd gondolkodni. És esetleg rájön valamire... Nem vállalhattam ezt a kockázatot. Mert a laboratórium az egyetlen gyenge pontom. A tartály és a test...
Csendesen kuncogva folytatta:

– Bárcsak valóban az Ördöggel szövetkezhettem volna! Akkor megkérhettem volna, hogy kölcsönözzön nekem egy kisördögöt, aki minden kíváncsiskodót rögtön varangyos békává változtat. De az Ördög nem hallatott magáról. Úgyhogy kénytelen voltam ásót ragadni és saját kezűleg nekiállni. Odalent mutatok majd neked néhány ügyes fúró- és kőtörő alkalmatosságot. A tartályokat egy másik irányból hoztam le, aztán pedig eltorlaszoltam valamennyi természetes bejáratot.
A keskeny folyosó hirtelen véget ért. Hatalmas barlangterem bejáratánál álltak. A herceg átvette a lámpást, belépett a terembe és nekilátott meggyújtani a számtalan viaszgyertyát, amely a falak mentén volt elhelyezve.
A lassan erősödő fényben kirajzolódtak a terem közepén felhalmozott tárgyak körvonalai. Majd a részletek is láthatóvá váltak és az apát óvatosan előbbre lépett. Asztalok és polcok álltak ott, telezsúfolva a legkülönfélébb tárgyakkal. Mielőtt bármit is közelebbről megszemlélhetett volna, figyelmét két sötét árnykép vonta magára, a terem továbbra is félhomályba vesző túlsó végében. Szorosabban magára húzta a köpenyét. Mint két hatalmas, négyszögletes sírkő tornyosult ott ez a két tárgy, szöges ellentétben a terem közepén hanyagul összehalmozott holmikkal.
A hercegre pillantott. Az már egy ideje megszakította munkálkodását és feszült mosollyal figyelte őt.
– Ezek a... tartályok?
A herceg kurtán biccentett és újra a gyertyák felé fordult.
Az apát az asztalokat és polcokat kerülgetve, anélkül, hogy bármihez is hozzáért volna, közeledett a két tartály felé. Néhány lépésnyi távolságra megállt. A két tárgy jóval a feje fölé magasodott és egy-egy földig érő fekete bársonylepellel volt letakarva.
Bizonytalan pillantást vetett a herceg felé. Az minden figyelmét továbbra is a gyertyáknak szentelte, majd, mintegy megérezve barátja pillantását, így szólt:
– Ünnepi világítás. A tiszteletedre.
– Nincs rá szükség.
– Dehogy nincs – vigyorgott a herceg.
Percekig tartott, amíg az összes gyertyát meggyújtotta . Két hosszú, töretlen sorban húzódtak a terem mindkét oldalán, valamint egy félkör alakú ívben a terem végében, a tartályok mögött.
– Hát akkor itt vagyunk! – csapta össze kezét a herceg. – Vágjunk rögtön neki az Ördög keresésének?
Az apát tétova mozdulattal a tartályokra mutatott és rekedtes hangon megkérdezte:
– Megnézhetném?
– Melyiket? Az enyémet vagy a tiédet?
– Ne nevezd az *enyémnek*! – tiltakozott az apát.
– Igenis annak nevezem! Kizárólag neked készítettem. Ameddig még evilági életednek örvendezhetek, a *tiédnek* fogom nevezni.
Odalépett az egyik tartályhoz, mindkét kézzel megragadta a fekete leplet és erőteljes mozdulattal a földre rántotta.
– Ez a *tiéd*!
Az apát ösztönösen hátrahőkölt.

A tartály üvegből készült. Hozzávetőlegesen három méter széles volt és ugyanolyan magas. Három erős vaspánt futott körbe az oldalán és színültig volt töltve egy zöldesen fénylő folyadékkal.
A herceg megkopogtatta a tartály üvegfalát.
– Jól sikerült darab. Egyenletesebb üveg nem létezik. Magam ellenőriztem az elkészítés teljes folyamatát. Egybe van öntve és közel két hüvelyk vastagságú. A vaspántokra tulajdonképpen semmi szükség. De miért ne? Hiszen nemcsak néhány röpke évtizedre terveztem.
Az apát már közvetlenül a tartály mellett állt. Karját lassan megemelte és tenyerét az üveglapra fektette. Egy ideig mozdulatlanul állt, majd megszólalt:
– Miféle folyadék ez?
– Ugyanaz, mint ami a másik tartályban van. Minek nevezzük? Az élet vize? A halál vize? Vagy talán a halhatatlanság vize?
– De miért van megtöltve ez a tartály?
– Micsoda álszent kérdés! – nevetett a herceg. – Hiszen mondtam már, hogy ez a tiéd. Rád vár! Állandóan frissen tartom, hátha egyszer mégis kedved támad megmártózni. Hátha meglépsz az utolsó kenetről és, sarkadban a kaszás emberrel, betántorogsz ide. Akkor már késő lenne elkezdeni főzőcskézni. Mert csakis *meghosszabbítani* tudom az életedet. Föltámasztani nem tudlak. Úgyhogy gondold meg a dolgot, *mielőtt* meghalsz. Utána már hiába siránkozol.
Az apát bágyadtan elmosolyodott és nem felelt a herceg kihívására. Pillantását a másik tartály felé fordította és az arca elkomorult.
A herceg fél kézzel megmarkolta a tartályt borító fekete leplet és lassan húzni kezdte.
– No tessék... Ha valóban látni akarod.
A nehéz lepel hangtalanul átsiklott a tartály tetején és a földre hullott.
Az apát felkészült arra, hogy mit fog megpillantani. A tartály tartalma láttán mégis olyan heves szédülés fogta el, hogy a herceg kénytelen volt megragadni a karját, nehogy egyensúlyát veszítse.
Hosszú ideig csendben álltak egymás mellett. Az apát lehunyt szemmel és mélyeket lélegezve igyekezett visszanyerni önuralmát. A herceg egy széket tolt mögé és az apát leült. Sokáig nem moccant. Majd ismét kinyitotta a szemét.
A test álló helyzetben lebegett a tartály közepén. Karja és lába szélesen kitárva. A tiszta, világoszöld folyadék minden részletet felnagyított. A bőr csont fehéren fénylett. A szemek csukva voltak, a száj pedig félig nyitva. Az arc nyugodt és békés.
Egy gipszszobor, gondolta az apát. Nem egy test. Nem egy ember. Legkevésbé pedig élő ember.
Egy emlékkép bukkant elő vándoréveikből.
Kis állatkák, üvegcsékben tartósítva. Már nem emlékezett, hogy mikor és hol látta őket. Mindegyik üvegpalackon egy-egy címke. Itt is csak ez hiányzott. Egy címke:
Christian Tsudachachi. Udvari asztrológus. Született: 1202. Meghalt: Dehogy.
Nem tudta, hogy sírjon, vagy nevessen-e. Meneküljön-e, vagy pedig puszta kézzel próbálja szétroppantani a tartályt. Így hát mozdulatlanul ült és rezzenéstelen arc-

cal meredt egykori barátja egykori testére.

*

Valami mást vártak, mint egy újabb takaros svájci falucskát. De eltekintve az odavezető úttól, Vandorland semmiben sem különbözött a többi kis helységtől, amelyek mellett korábban elhaladtak. Másfél tucat fehérre meszelt házikó a hegyoldalon. Csendes és kihalt. Az egyik háznál, amely egy sziklafal tövében épült és a többi háztól semmiben sem különbözött, Vandor megállt és kikapcsolta a motort.
– Megérkeztünk.
Bengt és Katarina bizonytalanul körbenéztek.
– Nem fogadnak valami nagy örömujjongással – dünnyögte a fiú.
– Sehogy sem szoktak fogadni.
Katarina értetlenül megcsóválta a fejét.
– Valóban vannak itt emberek?
– Hiszen látod az autókat...
A lány elhúzta a száját. Több ház előtt is autók parkoltak. És valamennyi házhoz egy zárt garázs tartozott. Több jármű is lehetett a faluban, mint amennyi látható volt. A kísérteties nyugalom ellenére úgy tűnt, hogy Vandorland lakott.
Kiszálltak. Vandor mély lélegzetet vett és jólesően így szólt:
– Sokan figyelnek most minket. Gyorsan meg kell mutatni, hogy nem véletlenül tévedtünk ide. Különben hamarosan néhány udvarias, de roppant határozott úriemberrel lesz dolgunk. Akik tájékoztatnak minket, hogy magánterületen tartózkodunk, és megkérnek, hogy mielőbb távozzunk. Fegyvert viselnek – habár ez nem derülne ki ha nem lenne rá szükség – és teljesen törvényesen járnak el. Ez valóban magánterület. Bengt és Katarina kellemetlen érzéssel figyelte a szomszédos házakat. Az elfüggönyözött, virágokkal kirakott ablakok, már a legkevésbé sem tűntek pittoreszknek.
Vandor láthatóan remekül érezte magát.
– Most nagyon törik a fejüket – vigyorgott. – Még sohasem hoztam ide vendégeket.
Bengt megköszörülte a torkát és megkérdezte azt, amin mindketten gondolkoztak.
– Ezzel azt akarod mondani, hogy az alkalmazottaid nem ismernek meg?
– Így van – bólintott Vandor.
Egyikük sem tette föl a kérdést, hogy ez hogyan lehetséges. Ellenben Bengt megkérdezte, hogy hogyan fogja megmutatni az embereinek, hogy ő kicsoda.
– Már elkezdtem megmutatni – felelt Vandor. – Azáltal, hogy a megfelelő háznál álltam meg. Az összes többi épület a személyzeté. De a végső bizonyítékot úgy szolgáltatom, hogy bemegyek a házba, anélkül, hogy kioldanám valamelyik riasztóberendezést. Akkor mindenki fellélegzik és megérti, hogy hazajött a háziúr. Így működik ez már ősidők óta.
Nem törődve kételkedő ábrázatukkal, elindult a ház felé.
Egy külső és két belső ajtón haladtak át. Mindhárom bonyolult kombinációs zárakkal működött.

– Megtörtént a bemutatkozás – szólt Vandor miután a harmadik ajtót kinyitotta. – Minden lámpa zöld fényt mutat a kontrollszobákban.
Tágas nappaliba léptek. A bútorzat néhány fotelből, egy kis asztalból, valamint a falakat teljesen betöltő könyvespolcokból állt. Katarina pillantása megakadt egy olajfestményen, amely az egyetlen szabad falfelületen lógott. Impresszionista stílusban készült tájkép volt. Vandor, aki figyelte a lányt, közölte, hogy a kép Cézanne munkája. *Természetesen* eredeti.
– Ühüm – mondta Katarina.
Vandor javasolta, hogy foglaljanak helyet – ezt egyikük sem tette meg – és megkérdezte, hogy kérnek-e valamit enni vagy inni.
– Bármit rendelhetünk – magyarázta. – Vandorlandnak kitűnő konyhája van. Hacsak nem háztartási kekszet és vegyes gyümölcslekvárt kívántok. Az nincs.
Katarina ingerülten rászólt.
– Most már elég! Itt vagyunk. Ezt akartad. Halljuk, miről van szó!
Vandor mélyet sóhajtott.
– Jól van. De még szükségem van egy italra.
Eltűnt a szomszédos szobában és egy üveg whiskyvel és három pohárral tért vissza.
– Tényleg nem kértek egy kis kupicával?
– De kérünk – mordult egyet Katarina.
Vandor mindhármuknak töltött és megemelte poharát.
– Örülök, hogy itt vagytok.
Miután felhajtották az italt, intett a vendégeinek, hogy kövessék.
Első útjuk a konyhába vezetett. Egy fali telefonhoz hasonló kis készüléken Vandor megnyomott néhány gombot és közölte, hogy kikapcsolt még egy riasztó berendezést. Majd egy éléskamrába léptek, ahol az egyik polc, további gombnyomások hatására, hangtalanul félresiklott és láthatóvá tett egy keskeny átjárót, amely egy még kisebb helyiségbe nyílott.
Bengt mormogott valamit kínai szelencékről, elsősorban azért, hogy hallja a saját hangját. Vandor pedig fölhajtott egy csapóajtót a padlón és egy létra segítségével leereszkedtek a pincébe. Hatalmas helyiségbe értek, amely a ház alapterületével azonos méretű lehetett és tele volt zsúfolva a legkülönfélébb holmikkal. A világítást egyetlen, csupasz dróton logó, halovány égő biztosította. Vandor nagy nehezen átevickélt az egymás hegyén-hátán heverő ládák, kartondobozok, bútorok és bőröndök tömkelegén. A helyiség egyik sarkába érve megtisztított a fal mentén egy padlófelületet, majd megragadott egy polcot és félméternyire elhúzta a faltól. Intett a vendégeinek, hogy jöjjenek közelebb.
A polc és a fal közötti keskeny nyílásban szinte teljes volt a sötétség. Eltartott egy ideig, amíg Bengt és Katarina szeme hozzászokott a gyenge fényhez. Akkor pedig megértették, hogy egy óriási páncélajtó előtt állnak. Bengt előrenyújtotta a kezét és megérintette a hűvös acélt. Mintha meg akart volna győződni arról, hogy az ajtó valóságos.
– Hát igen – szólt Vandor. – Itt következnek Vandorland nehezebben elérhető részei.
– Mi van odabent? – kérdezte Bengt alig hallható hangon.

– Mindenféle *kacat* – ahogy egy öreg barátom nevezte a dolgot. Ali Baba barlangja, Fort Knox és a Louvre.
Mozdulatlanul figyelték, amint a számtárcsákat a megfelelő helyzetbe fordította és lassan kitárta a nehéz ajtót. Beléptek. Vandor fölkattintott egy kapcsolót és vakító fény töltötte be a termet. Hunyorogva körbenéztek és rögtön megértették Vandor hasonlatait.
Az egyik fal akárcsak aranyból lett volna. A teljes falat betöltő és mennyezetig érő polcokon aranyrudak álltak, szorosan egymás mellett. Mintha az aranyrudak számát a falfelület mérete határozta volna meg.
Szemközt, egy háromszintes állványrendszeren, festmények sorakoztak. Egyes képek, amelyek nagyobb méretüknél fogva kilógtak a sorból, arról tanúskodtak, hogy a gyűjtemény javarészt régi olajfestményekből állt.
A helyiség végében pedig megpillantották Ali Baba barlangját – színültig töltött régimódi acélveretes kincses ládákat. A ládák között a földön drágakövek és aranypénzek hevertek, mintha csak a ládák tartalma kicsordult volna.
Katarina idegesen fölnevetett.
Úgy festett ez a kép, mintha egy kalózfilm díszletének szánták volna. Azzal a különbséggel, hogy a *kacatok* ezúttal valódiak voltak. A lánynak efelől semmi kétsége nem volt.
A terem közepén márványszobrok és régi páncélruhák álltak.
– Elfelejtetted megemlíteni a British Múzeumot – szólt Katarina halkan.
Vandor széttárta a karját.
– A könyvelés mindig gyenge pontom volt.
Majd egy embermagas páncélszekrényre mutatott, amelyik a bejáratnál állt.
– Hiszen a Wall Street-et is elfelejtettem. Részvények, értékpapírok, satöbbi.
Katarina komoran biccentett.
– El tudom képzelni. Az anyagi helyzeted konszolidáltnak tűnik. De mi a francot keresünk mi itt?
Vandor fölnevetett.
– Erről a kérdésről ugyanaz a régi barátom jut az eszembe, akit az imént említettem. Ő is nagyon fölháborodott, amikor egy ehhez hasonló helyiségbe vezettem. Úgy gondolta, hogy imponálni akarok neki. Erről szó sincs. Egyszerűen erre vezet az út. De ezek után azért remélem, hogy már nem gyanakodtok arra, hogy a pénzetekre pályázom.
– Térj a tárgyra – mondta Katarina.
Vandor egy ideig csendben szemlélte a lányt és Katarina egy pillanatra ismét megérezte azt a feszültséget, ami a férfi magabiztossága mögött rejtőzött.
– A tárgyra? No igen. Mindjárt ott leszünk. Csak egy szerény kis ajtó választ el minket a *tárgytól*.
Könnyedén meghajolt a lány előtt és karját nyújtotta, mintha táncba hívná. Majd a terem túlsó végébe vezette. Egy halom régi fegyver hevert a sarokban. Valamint néhány díszes lándzsa, a falnak döntve.

Vandor a lándzsákra mutatott.
– Válassz egyet!

*

Az apát sokáig, csendben nézte a tartályt.
– Ez a test... él?
– Persze hogy él – mondta a herceg. – Pontosabban: nem halott. Csak *üres*. Egy üres hüvely.
Kis szünetet tartott.
– Vannak emberek, akik el tudják érni ezt az állapotot. Hosszú évek munkájába kerül. Bátorságot, erőt és makacsságot igényel. Veszélyes dolog. Vigyázni kell, nehogy az ember átcsússzon a határon. A halál birodalmának a határán. De azért olyan közel jutni a határhoz, amilyen közel csak lehetséges. Egyensúlyozni a határvonalon, mint egy kötéltáncos. Kapcsolatot teremteni a túloldali erőkkel. Hagyni, hogy ezek az erők magukkal ragadjanak, de megőrizni az ellenőrzés lehetőségét. Táncba menni a halállal! – de magunk választani meg a taktust és a lépéseket. Nem könnyű dolog. Kitűnő táncos a halál. Egyetlen vigyázatlan lépés és már ő vezeti a táncot!
– És akkor mi történik?
– Hát meghalsz és kész. Vagy úgy érted, hogy mi történik, ha meghalsz? Fogalmam sincs. Hiszen erről neked vannak pontos ismereteid.
Az apát ingerülten legyintett egyet, de nem szólt semmit.
– Ebben az állapotban – folytatta a herceg –, különös dolgok történnek. A lélek, egy röpke pillanatra, szabaddá válhat a testtől. A *lélek*, mondom, jobb elnevezés híján. *Valami* szabaddá válik a testtől és egy közvetlen, test nélküli kapcsolatba kerül a világgal.
Közelebb húzta a székét és élénk pillantással figyelte az apátot.
– Ismertem embereket, akik el tudták érni ezt az állapotot. Aztán magam is megtanultam... De nem elégedtem meg vele. Tovább akartam jutni!
Az apát hevesen megrázta a fejét.
– Várj egy kicsit! Tovább, mint *micsoda*? Nem értem miről beszélsz!
A herceg nevetett.
– Talán kissé elragadtatom magam, amikor gyorsan össze akarom foglalni hosszú évek munkáját. Tehát még egyszer: A lélek csak egy-egy rövid pillanatra képes szabaddá válni a testtől. Kiröppen – aztán valami rögtön visszarántja. Mintha csak a testedet a magasba hajítanák és azután, akárhogy is kapálózol, visszazuhansz a földre. A lélekkel ez sokkal gyorsabban történik. Nem tud önálló életet kezdeni a testen kívül. Nem tud vándorútra indulni, a szomszéd ablakán bekukucskálni, tárgyakat mozdítani, vagy egyáltalán bármit is *tenni*. Akik azt állították, hogy ez sikerült nekik, valamennyien csalóknak vagy sarlatánoknak bizonyultak. Nem állítom, hogy lehetetlen. De senkit sem ismerek, akinek sikerült volna. Nekem sem.
Hátradőlt és egy ideig csendben ült, gondolataiba merülve.
– Sokat próbálkoztam! Volt egy idő, amikor semmi más nem érdekelt, minthogy meghosszabbítsam a lélek kis kirándulását. A *lélek ugrását* – ahogy egy öreg sámán, akit volt szerencsém egykoron megismerni, nevezte a dolgot... És valóban erről van szó. Egy ugrásról. A teljes szabadság rövid pillanatáról. Nem, ez sem

helytálló kifejezés. Nincs semmilyen kifejezés, amely ezt megnevezhetné. Ez egy ugrás egy másik világba. A *valóságos világba* – úgy hiszem... Hogy aztán rögtön vissza is zuhanjunk az anyagba. A test börtönébe. Vissza abba a világba, amelyben élünk – abba a világba, amelyet tompa és tökéletlen érzékszerveink körénk emelnek. Fölállt és járkálni kezdett a szobában. Közben tovább beszélt.
– Azon munkálkodtam, hogy kitágítsam a határokat – nem sok sikerrel. Bizonyos fokig képes voltam az ugrás idejét és irányát befolyásolni. De csak bizonyos fokig. Az ugrás mindigis csak egy ugrás maradt. Aztán történt valami, ami adott egy új ötletet.
Az apát felé fordult.
– A véletlen! Ezúttal is a véletlen vezetett a helyes útra. Pontosabban, egy olyan útra, amelyet nem is kerestem.
Újra járkálni kezdett, lassú léptekkel.
– Régen volt. Egy öreg embernél vendégeskedtem, egy kis faluban a Duna déli folyásánál. Már említettem őt. Ő volt az aki a lélek ugrásáról beszélt... Már nem él. Egy dühödt horda, egy jámbor és szeretetteljes hittársad vezetésével véget vetett az életének. Darabokra tépték. Szerettem az öreget. És nagyra becsültem. Mint ahogy megvetem az egyházadat!
Kis szünetet tartott, háttal az apátnak. Az csendben várt.
– Együtt tanulmányoztuk a lélek ugrását. És a testet – azaz a *hüvelyt* – ahogy az öreg nevezte. Az ugrás pillanatában a test szinte halott. De nem teljesen. A lélek nem térne vissza egy halott testbe. A test tehát nem halott, csak üres. Egy lélektelen hüvely.
Újra leült és az apátra nézett.
– Sokféle dolgot megpróbáltunk. És volt valami, amit sohasem próbáltunk meg és egyszer mégis bekövetkezett. Egy kis baleset, amely megpecsételte sorsomat. Az öreg egy ugrás közben *eltévedt*! Nem találta a testét. Pontosabban, nem a *saját* testét találta meg. Hanem az *enyémet*! Hirtelen megértettem, hogy ott van! Mintha egy forgószél söpört volna végig bennem. A következő pillanatban pedig, mielőtt még időm lett volna védekezni vagy egyáltalán valamilyen módon reagálni, már el is tűnt. Mégiscsak hazatalált. Mintha valaki, egy vendégfogadóban, benyit egy idegen szobába, belátja tévedését, elnézést kér és gyorsan visszahúzódik... De amilyen rövid, olyan megrázó is volt ez a látogatás. Alaposan megijedtünk. Aztán pedig természetesen gondolkozni kezdtem, hogy tulajdonképpen mi történt – és *miért*? Az öreg elmondta, hogy szokatlanul hosszú volt az ugrás. A visszatéréskor nem érzékelte a saját testét. A teste – ezt feltételeztem – közelebb kerülhetett a valóságos halál állapotához, mint máskor. Egy halott tárggyá vált a halott tárgyak között. A lélek nem ismerte meg. Így hát egy másik hüvelyt választott. Az egyetlen elérhetőnek látszó hüvelyt. Az enyémet. Aztán belátta tévedését – nem tudom hogyan. De feltételeztem, hogy azért mert a test állapota megváltozott. Magához tért egy révületből. És ez egy helyes, jobban mondva, egy használható feltételezésnek bizonyult.
Egy kicsit gondolkozott, hogy hogyan folytassa.
– Tehát abból indultam ki, hogy ami történt, nem véletlenül történt. Nem a lélek *tévedése* volt. Hanem szükségszerű következménye annak, hogy az öreg teste egy

olyan állapotba került, amit addig egyikünk sem ért el. Ebben az állapotban a lélek elvesztette szem elől és *kénytelen volt* egy más testet választani. Tehát az ugrás alatt a test kétféle állapotba kerülhet. Nevezzük őket a kábulat és a révület állapotának. És persze ott van egy harmadik állapot is: a halál. A halál az az állandó fenyegetés, amely miatt a léleknek mindig gyorsan vissza kell térnie a testbe, nehogy szétszálljon, mint füst a szélben. Vagy talán nem szállna szét, de örökre elvesztené a testét. És nekivágna a pokolnak vagy a mennyországnak, vagy aminek csak akarod. Egyszóval: meghalna. Az apát zavart ábrázattal hallgatta. A herceg elnevette magát.

– Így okoskodtam: Nem tudjuk mi történik a halál után. Nem tudjuk, hogy a lélek túléli-e a testet és elindul-e valamerre...

Az apát szólni készült, de a herceg leintette.

– Tudom! Van egy válaszod erre. Örvendek. De ez most nem számít. Az életről akarok beszélni és nem a halálról. Mert bármi is történik a halál után, van valami, ami tudomásunk szerint, *nem* történik. Mégpedig az, hogy az elhunyt lelke behatol egy élő emberbe és ilyen módon tovább él. Ez ugyebár, nem szokott megesni?

Az apát nem szólt semmit és a herceg folytatta:

– Én legalábbis sohasem tapasztaltam ilyet. Szóval feltételezem, hogy abban a pillanatban, amint a test meghal, a lélek is eltűnik. Most mindegy, hogy hova tűnik. Eltűnik a mi világunkból. De az öreg lelke nem tűnt el! Tehát a teste nem lehetett még *teljesen* halott. *Eléggé* halott volt ahhoz, hogy a lélek ne találja. De nem volt *eléggé* halott ahhoz, hogy a lélek tovaszálljon. Egy vékony zsinór továbbra is összekötötte a lelket és a testet. Olyan vékony, hogy a lélek nem is látta. De elég erős ahhoz, hogy ott tartsa a lelket. Más szóval: Ha a test állapotát az ugrás ideje alatt *bódulatnak* nevezzük, akkor nevezzük ezt a másik állapotot – amely közelebb van a halálhoz – a *révület* állapotának. Feltételezésem az volt, hogy az öreg teste, talán a túl jól sikerült ugrás következtében, a révület állapotába került. Aztán pedig, talán az idegen testben lakó idegen lélekkel való találkozás döbbenetében, a test kizökkent a révület állapotából és a bódulat állapotába emelkedett. Úgyhogy megrántotta a zsinórt és odakiáltott a léleknek: Hahó, itt vagyok!

Nevetett egyet saját hasonlatán, majd széttárta a kezét.

– Ezek után más kérdés nem érdekelt, minthogy meg lehet-e tanulni a révület állapotába hozni a testet és valahogy ellenőrzés alatt tartani ezt az állapotot.

Az apát sóhajtott.

– Mintha csak egy parti sakkról beszélnél.

– No és? Mi kifogásod van egy parti sakk ellen? Elemeztem az állást és egy új stratégiát választottam. Ha a parti maga nem érdekel, elégedj meg az eredménynyel. Ott látod! Sakk-matt!

A tartályra mutatott.

– Megtaláltam. És nemcsak megtaláltam, hanem ellenőrizni is megtanultam a révület állapotát. A testem, ott a tartályban, folyamatosan ebben az állapotban van. Nem tudok visszatérni hozzá, amíg ez a folyadék körülveszi. Az út le van zárva.

Szünetet tartott.

– Száműztem a lelkemet. De az attól még nem változott meg. Továbbra sem képes mást tenni, mint rövid ugrásokat. Szüksége van egy testre, ahol gyökeret vethet.

Csak annyi a különbség, hogy most kénytelen idegen testeket választani. Testből testbe vándorolni.
– Mennyi ideig... – suttogta az apát. – Mennyi ideig folyhat ez így?
– Akármennyi ideig! Azt hiszem, hogy a testem egy napot sem öregedett, amióta a tartályba merült. Tehát évszázadokig? Évezredekig? Az ítéletnapig? Nem tudom.
– De a tested mégiscsak sebezhető?
A herceg lassan bólintott.
– Igen. Ez az egyetlen gyenge pont. A tartályt védenem kell. És mégsem tudom olyannyira elrejteni, ahogy szeretném. Gyakran ide kell jönnöm, mert az oldat ereje állandóan gyengül. Rendszeresen, évente körülbelül kétszer, fel kell újítanom. Az pedig egy hosszadalmas eljárás. Az udvarnép azt hiszi, hogy a kincseskamrában kuksolok és az aranyaimat számolom.
Az apát homlokát ráncolva maga elé meredt.
– És a lélek? – kérdezte. – Valóban akármennyi újabb lélekkel egyesülhet?
A herceg hevesen előrehajolt.
– Érdekes kérdés! Csak annyit mondhatok, hogy úgy *érzem*, hogy a lélek azon képessége, hogy újabb lelkeket magába fogadjon, határtalan! Ez majd kiderül. Talán van valahol egy határ. Habár nehezen tudom elképzelni, hogyan festene ez a határ. Hány kis patak folyhat be egy folyóba? Ezer? Tízezer? Ez természetesen a folyó hosszától és a környező vidék jellegétől függ. De vajon hány patak folyhat be egy *végtelen* folyóba? Amelyik ismeretlen tájak felé folyik?
– Nincsenek végtelen folyók – dörmögte komoran az apát. – Minden folyó a tengerbe torkollik.
A herceg egy pillanatra rámeredt. Majd megrántotta a vállát.
– Akkor hát rossz volt a hasonlat.
– Nagyon is jó volt a hasonlat!
– Ahogy akarod. Ha a folyó egyszer csak a tengerbe torkollik, hát állok elébe.
– Nem hiszem! Úgy képzeled, hogy ez a folyó mindig csak fölfelé fog folyni és soha nem jut el egy tengerhez!
– Hű, de fárasztó alak vagy!
– Te pedig vak vagy!
A herceg fölpattant és az apát fölé hajolt.
– Nem osztom a hitedet! Olyan átkozottul nehéz elfogadni ezt?!
Az apát állta a pillantását és csendben így szólt:
– Igen. Nagyon nehéz elfogadnom ezt.
A herceg egy ideig még rámeredt, majd harsányan fölnevetett.
– Ez nagyszerű! Két falubolondja! Valóban itt akarsz hagyni mindent és eltűnni erről a világról? Mielőtt még teljesen kiveszekedtük volna magunkat?
Az apát évődő mosollyal válaszolt.
– Ismered a hitemet. Olyan átkozottul nehéz elfogadni azt?
– Igen! – rikkantott a herceg egy újabb nevetési roham közepette. – Átkozottul nehéz elfogadnom, hogy az egyetlen épeszű ember akit ismerek egy tökfej!
Nevetése hirtelen megszakadt, mintha nem is lett volna miért nevetnie. Hosszú ideig csendben ültek. Az apát néha mintha szólni készült volna, de mindannyiszor

meggondolta a dolgot.
– Nos? – kérdezte végül a herceg. – Keressük tovább az Ördögöt?
Az apát akaratlanul megrázta a fejét, mint aki már el is felejtette mi járatban van. Majd megkérdezte:
– Ahhoz, hogy... továbbmenj... a herceg testének meg kell halnia?
– Igen.
– Miért?
A herceg ismét a tartályra mutatott.
– Csak ilyen módon tudom ellenőrzés alatt tartani a révület állapotát. Egyébként csak el-elhagyni tudom a herceg testét, de kénytelen vagyok mindig visszatérni. Amikor viszont ez a test meghal, ugyanúgy *kénytelen* leszek egy újat választani.
– És... – szólt lassan az apát a másik tartályra pillantván –, akkor mit tennél, ha... amennyiben...
– Amennyiben kedved támadna elhalasztani égi atyáddal való találkozásodat?! – kiáltott a herceg. – Nem lenne sok tennivalóm. A testedet külsőleg és belsőleg némileg meg kéne tisztítani, aztán alámerülhetnél a tartályba. Az oldat mindenről gondoskodna. Minden külső beavatkozás nélkül. És persze szükség lenne még egy személyre itt a teremben. Az új testedre. Az első útitársadra.
– Azt hittem, hogy... ezt elő kell készíteni... gyakorolni?
A herceg határozottan megcsóválta a fejét.
– Nem szükséges. Az oldat mindent elintéz. Már sokszor kipróbáltam.
– Kipróbáltad? Hogyan?
– Állatokkal.
– *Állatokkal*?
– Igen. Kutyákkal.
– *Kutyákkal*?
– Igen. És egerekkel.
– *Egerekkel*?
– Kutyákkal és egerekkel. A kutyák jobbak. Pontosabban követhetőek a változások. Egy kutya tulajdonságai – például az, hogy vezényszavaknak engedelmeskedik – egy másik kutyára átvezethetőek, ha megugrasztjuk a kutya lelkét.
– *Megugrasztjuk a kutya lelkét*?
– Mondtam már hogy nem szeretem ezt a lélek szót. de mit mondjunk helyette? A kutya *szellemi ereje*?
– A kutya *szellemi ereje*?
– Az ördögbe is, a kutyának is kell hogy legyen *valamije*, ami által megismer téged, vagy megtanul dolgokat. Ez a *valami* kénytelen ugrani egyet, ha a kutya testét a révület állapotába helyezzük.
Az apát lassan felemelkedett és üveges pillantással az üres tartályra meredt.
– *A kutya testét a révület állapotába helyezzük*... – suttogta, mintegy önmagának. Majd sarkon fordult és bizonytalan léptekkel a kijárat felé indult.
– Mit csinálsz? – kiáltotta a herceg.
– Elmegyek innen – mondta az apát, anélkül hogy megállt vagy visszafordult volna.
– Várj egy kicsit! El kell oltanom ezt a sok hülye gyertyát!

Az apát már az ajtóban állt. Egy pillanatra megkapaszkodott az ajtófélfában, majd kilépett a sötét folyosóra.
– Várj egy kicsit, a szentségit! Egyedül úgysem jutsz ki innen!
Válasz nem érkezett.
A herceg szitkozódva a kijárat felé futott. Ott még egy pillanatra megállt, visszafordult és elkiáltotta magát.
– Ég veled Ördög, második legjobb barátom! Láttál már ilyen csökönyös butaságot?!
Fölkapta a lámpást és az apát után sietett.

*

Odakint hajnalodott, de Bengt és Katarina erről mit sem tudott, harminc méterrel a föld alatt, Vandor laboratóriumában.
A tartályt néhány órája már ismét a fekete lepel fedte. Katarina megkérte Vandort, hogy terítse vissza. Nem tudták elviselni a látványt. A csontfehér testet, hínárként körbefonva a hatalmas sötét hajtómeggel, amely lassan lebegett körbe a vízben. A méterhosszúságú körmöket, kecses spirálokba tekeredve. És mindezt a világoszöld folyadékban, amely olyan intenzíven fénylett, hogy lehetetlen volt máshová nézni, mint a tartályra.
Egy nyolcszáz éves, elő test.
És még ha csak egy test lett volna! De hangja is volt. Beszélt. Beszélt hozzájuk egy másik testből.
Sokáig tartott, amíg megértették Vandor elbeszélését. És még mindig nem akarták elhinni.
Katarina föl-le járt a teremben és kérdéseket szegezett Vandornak, iszonyú iramban. Kérdéseket Bütyök életéről. Dolgokról és eseményekről, amelyeket csakis ő maga és Bengt ismerhetett. Emlékképek az óvodából. Az iskolából. Az iskolaévek utáni közös útjaikról. Titkok és intim részletek. Ami csak az eszébe jutott.
Vandor nyugodtan ült és válaszolt a kérdésekre. Néha olyan részleteket is említett, amelyeket Katarina már elfelejtett. Bütyök saját szavait és gesztusait használta. Elmondta Bütyök gondolatait és érzéseit azokról az eseményekről, amelyekről a lány kérdezett. Bütyök volt. Eltekintve attól, hogy nem volt Bütyök.
Katarina egyre gyorsabban, egyre kétségbeesetten tette föl a kérdéseit. Meg sem várva a teljes választ, szegezte a férfinak a következő kérdést. Keresett valamit. Egy tévedést, egy ellentmondást, egy rést – akármit, ami leleplezné Vandor kegyetlen játékát.
De semmit sem talált.
Egy kérdés közepén elhallgatott és a padlóra ereszkedve sírni kezdett. Bengt átölelte. Nem nyugtatólag, inkább kérlelve, Katarinától várva választ arra, hogy ez valóban igaz lehet-e.
De már mindketten tudták, hogy igaz.

A következő percekben csak a lány csendes szipogása hallatszott. Majd az is megszünt. Hosszú ideig szótlanul ültek.
Vandor törte meg a csendet, amikor halkan így szólt:

– Sajnálom, hogy ennyire felkavart a dolog. De elkerülhetetlen volt.
– Sajnálod – suttogta Katarina és egy nevetésszerű hangot hallatott. – Sajnálod...
Aztán ismét sokáig hallgattak.
– Visszamegyünk a házba – szólt Vandor. – Hosszú napunk volt. Holnap folytatjuk.
Katarina fölnézett rá, először amióta sírni kezdett.
– Mit folytatunk? Mit akarsz tőlünk?
Vandor nyugodtan felelt:
– Betartottam az ígéretemet. Megértettétek, hogy mi történt az elmúlt hetekben.
– Talán...
– Persze, hogy megértettétek! És ennyi most elég. Teljesen kifáradtam. Ti is. Fölmegyek a házba és alszom egyet.
Fölállt, egy fali telefonhoz lépett és beszélni kezdett a kagylóba.
Katarina a hátára meredt és egy mély, morgásszerű hangot hallatott. Mint egy csapdába esett vadállat. Legszívesebben kitépte volna a férfi kezéből a kagylót, a falhoz csapta volna és választ követelt volna kérdésére. De Vandornak igaza volt. Megint igaza volt az átkozottnak... Mert a lány moccanni sem tudott a fáradtságtól.
Aludni kell.
Aludni.
Aludni és remélni, hogy holnap is fölébred. Vagy talán azt remélni, hogy nem ébred föl? Homályos volt, hogy mit kell remélni.
Vandor befelyezte a telefonbeszélgetést és közölte Bengttel és Katarinával, hogy előkészítenek a számukra egy hálószobát.
Majd elindult fölfelé a hosszú lépcsőn.
Katarina és Bengt nehéz léptekkel, csendesen követték.
A kincseskamra felé. A sötét pince felé. Cézanne tájképe felé. Vandorland felé. És a Vandorlandon túli világ felé. Talán...
De Katarina tudta, hogy a Vandorlandon túli világ már sohasem lesz az, ami volt. Eddig az volt a *világ*. Nem több, nem kevesebb. És most a *Vandorlandon túli világgá* változott. Mindörökre.
A Vandorlandon túli világ... Ahol mindenkinek csak egy élete van. Köztudott.
Köztudott? Legjobb tudomásunk szerint. *Legjobb*? Csak egy élet. Még szerencse.
Szerencse?
Egy élet és egy halál.
Egy életem egy halálom, ha megélem, meghálálom.
Fölnevetett.
Valóban ideje volt, hogy *előkészítsenek egy hálószobát*. Egyetlen másodperccel sem volt túl korai.
Előkészítsenek egy hálószobát?
Nini! Milyen komikus! Ahogy Vandor lábai, közvetlenül előtte, föl-le emelkednek a lépcsőn. Egyik láb. Másik láb. Egyik láb. Másik láb...
Aztán fölfedezte, hogy az egyik láb a vezérláb volt! Az diktálta a tempót és az irányt. A másik csak utánozta.
Talán ha elkapná a vezérlábat?! Ott hátul. Az Achilles-inat! Jól beleharapni! Hi-

szen Achillesnek ez volt a gyenge pontja. Talán Vandornak is. Nem lehet különb Achillesnél!
Ismét fölnevetett. De most óvatosan. Hangtalanul. Titokban. Nem szabad elárulni, hogy leleplezte a vezérlábat.
Előkészítenek egy hálószobát? Előkészítenek?
De tényleg! Próba szerencse. Aki mer, az nyer!
Csatakiáltást hallatott és előrevetette magát.
Természetesen a vezérláb felé.

*

– Nos? – kérdezte mosolyogva a herceg. – Lesz ítélethirdetés?
Az apát fogata már a kastély lépcsőjénél állt. A lovak türelmetlenül rúgták a földet. A fiatal szerzetes, úgy látszott, nem volt valami elsőrangú kocsis.
Az apát gondolkozott egy kicsit és megcsóválta a fejét.
– Nem hiszem, hogy ez az Ördög műve lenne. De úgy hiszem, hogy az Ördög figyel – és roppant elégedett. Ő sem végezhetett volna jobb munkát. Olyan kísértést hoztál létre, amely minden más kísértésnél erősebb. Az aranynál. A testnél. Olyan kísértést, amely egyetlen halandót sem hagy közömbösen.
A kert felé fordult.
– Habár, ki tudja! Talán maga az Úr segített neked! Hogy megajándékozzon bennünket a végső kísértéssel. Hogy a legutolsó pillanatban is még próbára tegyen minket! Hogy örömünk, amikor mégis hazatalálunk hozzá, még nagyobb legyen! Úgy neki, mint nekünk!
A herceg olyan kézmozdulatot tett, mint aki nem hisz a fülének.
– Valóban bolond vagy!
– Lehetséges – mondta az apát és fölszállt a kocsira. – Lehetséges...
A szerzetes eddig is alig tudta féken tartani a lovakat, most pedig elindította a fogatot, mielőtt az apát erre utasítást adott volna.
A két öreget meglepte a váratlan indulás.
– Várj! – kiáltott a herceg és a kocsi mellett szaladt. – Legalább vigyél magaddal gyógyfüveket!
– Nincs szükségem rá! – kiáltott vissza az apát.
– Badarság! Hiszem látom, hogy fájdalmaid vannak!
– Nem számít!
Kiintett az ablakon és kezük egy pillanatra összeért. Aztán a fogat nekilódult és a herceg egyedül maradt a néptelen udvaron. Mozdulatlanul állt, sokáig. Majd fölkapott egy marék kavicsot a földről és a régesrég eltűnt fogat után hajította.
– Hülye pap...

*

Bengt fölriadt és egy csapásra fölült. A hangok, amelyeket hallani vélt, eltűntek. Csak Katarina szabályos lélegzetvétele hallatszott az ágy túloldaláról.

A függönyökön át beszivárgott a napfény.
A karórájára pillantott. Késő délután volt.
Vagy kora reggel? Mióta alszik? Időérzéke teljesen megszűnt.
Aztán ismét meghallotta a hangokat. Nevetést és beszédfoszlányokat odakintről. Fölkelt az ágyból, az ablakhoz lépett és kilesett a függönyök között. A szomszéd ház verandáján három férfi kártyázott. Egyikük Vandor volt.
Az asztalon két félig kiürített borosüveg állt és a férfiak hangulata, úgy tűnt, kitűnő volt. Az egyik éppen, lemondó mozdulattal, középre dobta utolsó lapjait. Mondott valamit és mindhárman nevettek. Majd felállt, egy pillanatra eltünt a házban és újabb üveggel tért vissza. Szakértőkre valló körülményességgel megkóstolták az új bort és élénk beszélgetésbe kezdtek, láthatóan a különböző borfajtákról. Aztán osztottak és a játék folytatódott.
A fiú széket húzott az ablakhoz és tovább figyelte a kis csoportot.
Három jó barát kártyázik és borozgat. Semmi figyelemreméltó...
Semmi figyelemreméltó! Eltekintve attól, hogy a férfiak közül kettőnek fogalma sem volt arról, hogy a harmadik kicsoda! Csak annyit tudnak, hogy a munkaadójuk, és hogy egy évi fizetésük magasabb, mint amennyit a legtöbb ember egy teljes életen át keres.
Egy ősrégi családi vállalat – mondta Vandor az éjszaka. Talán a világon a legrégebbi. Jelenleg körülbelül hatvan emberből áll. Felváltva dolgoznak. Évente három hónapnál többet sohasem kell eltölteniük idefent. Az idejük többi részét szabadságon töltik, és azt tesznek, amit akarnak. Legalábbis, amíg tartják magukat bizonyos, több százéves, íratlan szabályokhoz.
És *Vandor*! Akit persze nem úgy hívnak. Aki néhány napja még azt sem tudta, hogy él egy ilyen nevű férfi. Most pedig ott ül a testében. Minden emlékképét és tudását magában hordozza. Mint egy csekély ráadás mindarra, amit már tud.
Emlékezett Vandor szavaira:
Lehetek agysebész vagy zongoraművész. A Pápa vagy az Egyesült Államok elnöke. Bármi. Bárki. Bármikor. Minden tudásom megvan ahhoz, hogy agysebész vagy zongoraművész lehessek. Voltam már mindkettő. Hogy a Pápa legyek, vagy az Egyesült Államok elnöke, csak annyit kell tennem, hogy a közelükbe kerüljek, elharapjak egy méregkapszulát, megváljak a jelenlegi testemtől és az övékébe költözzek...
És Bengt most hangosan megismételte:
– Bármi. Bárki. Bármikor.
De ez nem volt igaz. Mert Vandor sohasem változhatott egy bolond fiúvá, akit Bütyöknek hívtak.
– Sohasem.
Katarina mozgolódni kezdett és Bengt az ágy felé fordult. A lány ébren volt. Fáradt mosollyal megkérdezte:
– Magadban beszélsz?
Bengt sóhajtott egyet.
– Kevesebb is elég ahhoz, hogy begolyózzon az ember.
– Igen. Sokkal kevesebb is elég.
Bengt visszament az ágyhoz és bebújt a takaró alá.

– Talán már be is golyóztunk – suttogta. – És csak álmodjuk az egészet.
Katarina nem szólt semmit. Egy ideig egymást átölelve feküdtek. Majd a lány megkérdezte:
– Mi folyik odakint?
– Semmi figyelemreméltó... Kártyázik. Nyolcszáz éves barátunk kártyázik és borozgat a szolganéppel.
Odakintről ismét nevetés hallatszott.
– *Sohasem* micsoda? – kérdezte a lány.
A fiú értetlenül nézett rá és Katarina hozzátette:
– Arra ébredtem, hogy azt mondod: sohasem.
Bengt a hátára fordult és egy ideig a mennyezetet bámulta.
– Bütyökre gondoltam. Arra, hogy Bütyök halott. – Egy pillantást vetett az ablak a gondolatot. Túlságosan ijesztő volt. Túlságosan csábító. Túlságosan felfoghatatlan. Kevésbé nyugtalanító volt arra gondolni, hogy Vandor el akarja tenni őket láb alól. Vagy arra, hogy valamilyen kísérletnek szándékozik kitenni őket. Vagy bármi másra, ahol a fiú megőrizhette a passziv áldozat szerepét.
– No, mit gondolsz? – sürgette Katarina.

Bengt a lányra meredt és nem szólt semmit. Katarina harmadszor is feltette a kérdést.felé. – Halott. Akármit is mond *az ott*.
A lány lassan bólintott.
– Nem mondhat mást. És el is kell hinnie. Különben nem mondta volna el nekünk mindezt. Különben belátná, hogy közönséges gyilkos. És azzal nincs mit dicsekedni.
Kiugrott az ágyból és gyors léptekkel az ablakhoz ment. Bengt követte. Sokáig álltak szótlanul a függöny mögött és a három férfit figyelték.
Aztán Katarina csendesen megszólalt:
– Lehet, hogy ő a világ legagyafúrtabb alakja. Aligha lehet más. De ezen a ponton teljesen vak. Teljesen vak!
– Miről beszélsz?
A lány Bengt felé fordult.
– Amikor azt mondtad, hogy *sohasem*, én másra gondoltam. Sohasem fogok mellé állni. Sohasem teszem meg, amit elvár tőlem. Teljesen vaknak kell lennie, ha azt hiszi, hogy megteszem.
– Micsodát? – kérdezte Bengt erőtlenül.
A lány türelmetlen mozdulatot tett.
– No mit gondolsz? Mit akar tőlünk?
– Nem tudom – suttogta a fiú.
De ez nem volt igaz. Tudta. De nem merte elfogadni
A fiú egy gyámoltalan mozdulatot tett.

– Azt mondta, hogy részesévé válhatnánk egy *hosszú távú vállalkozásnak*...

– Mondta bizony! Vagyis?
– Be akar avatni minket a titkaiba...
– Hiszen ezt már megtette!

Bengt nyelt egyet és csendesen, mint aki megadja magát, megkérdezte:
– De miért minket választ? Miért pont minket?
Katarina sóhajtott egyet és leült a székre, amelyet Bengt korábban az ablakhoz húzott. Egy ideig csukott szemmel, mozdulatlanul ült. Majd halványan elmosolyodott.
– Azért mert tetszem neki.
– Ne hülyéskedj...
– Pedig így van. Ilyen rohadt egyszerű a dolog! Te vagy a ráadás. Potyautas az örökkévalóságba.
– Ne hülyéskedj. Azt akarod mondani, hogy nyolcszáz évre volt szüksége ahhoz, hogy...
– Ahhoz, hogy megtalálja az *igazit*? – nevetett Katarina. – Nem, azt azért nem képzelem, hogy egyedülálló lennék az egész világtörténelemben. Lehettek már előttem ezrével a menyecskék. De most más volt a helyzet. Egy számára nagyon szokatlan helyzetben találkoztunk vele.
Bengt lassan bólintott.
– Igen... Talán életében először, segítségre volt szüksége.
– Persze! Semmit sem tehetett! A folyadék abban az átkozott akváriumban kezdte a hatását veszteni! És romantikus lelke aligha találta csábítónak a gondolatot, hogy a stockholmi városi kórház elfekvőjében térjen örök nyugalomra!
Odakintről nevetés és vidám kiáltások hangzottak. Valaki ismét megnyert egy partit.
A lány fölállt.
– Emlékszel mit mondott? *Állandóan élt bennem a kísértés, hogy beavassak valakit a titkomba. De a félelem, hogy kihasználnának, mindig erősebbnek bizonyult*. Így aztán halogatta a döntést, évszázadról évszázadra. Hiszen semmi *ésszerű* oka nem volt, hogy megossza valakivel a titkát. Legfeljebb az a buta vágyakozás, hogy megtörje a magányát. De az ördögbe is! Egy igazi férfinak csak nem kottyan meg néhányszáz év magány?! Miért siesse el a dolgot? Hiszen halhatatlan. Lehet aludni egyet rajta. Elborozgatni! Elkártyázgatni! Vagy motorbiciklivel száguldozni az éjszakában! És remélni, hogy majdcsak egy falnak rohan! Majdcsak jön egy újabb, fantasztikus *ugrás*!
Az utolsó szót olyan heves megvetéssel mondta, hogy Bengt beleborzongott.
– Nyugodj meg egy kicsit. Mégsem egy elmebeteg szörnyetegről van szó.
– Nem akarok megnyugodni! – kiáltotta harciasan a lány. – És nem állítottam, hogy egy *elmebeteg* szörnyeteg! Csak egy *teljesen normális* szörnyeteg! Mit számít, hogy milyen szörnyeteg?! Akárhogy is volt, a városi kórház gyengéd gondozása közben rájött, hogy nem annyira sebezhetetlen, mint gondolta. Habár a dolog gyakorlati részét, a mi segítségünkkel, megoldotta. De elképzelhető volt, hogy nemsokára, talán újabb röpke nyolcszáz év múlva, hasonló bajba kerül. Úgyhogy most már volt egy *ésszerű* oka is arra, hogy valakivel megossza a titkát. És úgy gondolta, hogy velünk két legyet üthet egy csapásra. Bütyököt választotta. Rajta keresztül pedig mindent megtudott rólunk. És némi gatyázás után úgy döntött, hogy megfelelünk. Nagy kegyesen megszabadít minket földi dolgainktól és az örökkévalóság kis hercegévé és hercegnőjévé emel föl minket! Nagy megtisztelte-

tés! Odavagy, mi?!
– Hagyd már abba! – tört ki a fiúból. – Rám vagy ilyen mérges?
– Magamra vagyok ilyen mérges! Kezdettől fogva tudtam, hogy valami nincs rendben! De nem csináltam semmit!
– Mit tehettünk volna? Magunktól sohasem jöttünk volna rá, hogy miről van szó.
– De meg se próbáltuk! Csak fejjel rohantunk a falnak!
Hevesen megrázta a fejét.
– Világos, hogy az sok pénz vette el az eszünket!
– De... – mondta Bengt és elhallgatott.
– De micsoda?!
– Nem tudom... Minden olyan zavaros. Nem lenne jó, ha megint elsietnénk a dolgot.
– Úgy gondolod, hogy én elsietem a dolgot? – kérdezte élesen a lány.
– Nem... Azaz igen. Nem tudom. Nem értem, hogy hogyan lehetsz ilyen... egyértelműen elutasító.
– Egyértelműen elutasító?! Hát tudd meg, hogy nem vagyok az! Ettől megy szét az agyam! Hogyan is lehetnék egyértelműen elutasító! Létezhet egyáltalán valaki, aki egyértelműen elutasító?! De nem akarom, hogy az életem játszótérré változzon!
– Játszótérré?
– Hát mi mássá?! Mit művel ez az alak? Mindent tud! Mindenre képes! Mindent megtehet! És igazából semmi sem érdekli! Csak játszik! De az én életemmel ne játszadozzon!
Bengt kővé meredten hallgatta és a lány vadul hadonászva tovább beszélt:
– De már késő! Itt vagyunk! Itt vagyunk a játszótéren! Hogyan tudnánk visszautasítani? És hogyan tudna ő elfogadni egy elutasítást? Nem tudna! Hogyan is tudna? Hogyan is engedhetne el minket az évszázad sztorijával? Mit évszázad? Az évezred sztorijával! Az emberiség történetének legnagyobb sztorijával! Vagy csatlakozunk hozzá, vagy pedig... Vagy pedig nem tudom! Ő sem tudja! Más lehetőséget el sem gondolt! Ez a tökkelütött marha adottnak veszi, hogy elájulunk az örömtől és a lábát csókolgatjuk! Mert különben...
Nem fejezte be a mondatot. Odakintről újabb vidám kurjongatás hallatszott.
Bengt megköszörülte a torkát.
– Hiszen még nem mondta meg, hogy mit akar. Talán csak... valami segítséget.
A lány megcsóválta a fejét.
– Dehogyis. Szolgái már vannak. Szövetségesekre vágyik.
Bengt lehuppant az ágyra és maga elé meredt.
– Ilyen nincs... – szólt, mintegy önmagának.
Odakint a férfiak véget vetettek a játéknak. Vandor fölállt és elindult a ház felé, egyik lábára kissé sántítva, mint akinek a sarkába haraptak.

*

Villámgyorsan jött és váratlanul. Félúton a kastély és a kolostor között. Mint egy egybehangolt támadás. Nemcsak néhány különálló ín és izom, amely, mindegyik

a maga módján, teste mulandóságára emlékeztette.
Nem. Ez másféle fájdalom volt. Mintha teste összes fájdalma a mellkas táján futott volna össze. Mintha, lassan és ellenállhatatlanul, egy hatalmas satuba préselnék. Nehezen, zihálva lélegzett. És megértette, hogy ez a vég kezdete.
Pánikba esett.
Odakiáltott a fiatal szerzetesnek, hogy fordítsa meg a kocsit és hajtson vissza a kastélyba.
A fiatalember alig kezdett bele a nehéz manőverbe, a keskeny erdei úton, amikor az apát ismét rákiáltott:
– Várj! Megállunk!
Mielőtt a szerzetes megértette volna az apát szándékát és a segítségére siethetett volna, az már le is lépett a kocsiról és néhány lépést tett a fák között. Majd háttal az útnak megállt.
A szerzetes kissé csodálkozva figyelte, de nem volt nyugtalan. Megszokta már az apát, gyakran érthetetlen, szeszélyeit. Egy ideig még nézte, aztán lekászálódott a bakról és az út másik szélen könnyített magán. Majd újra fölszállt és tovább várakozott.
Az apát mindvégig mozdulatlanul állt.
Amikor, hosszú idő elteltével, ismét a kocsi felé fordult, a szerzetes látta, hogy arca halottfehér és verejtékben úszik. Ijedten a segítségére indult, de az apát leintette.
– Semmi baj... Hazamegyünk. Semmi keresnivalónk a kastélyban.
Amikor a fogat késő éjszaka beállt a kolostor udvarára és a fiatal szerzetes kinyitotta az utazófülke ajtaját, rémülten felkiáltott. Majd hanyatt-homlok segítségért rohant. Bár megértette, hogy az apátnak már nincs szüksége segítségre. Itt, a földi életben.

*

– Miért minket választottál? – kérdezte Katarina. – Miért pont minket?
– Azt hiszem, hogy tudod – mondta Vandor. – Ismered magad.
– Azt nem mondanám.
– No látod! – nevetett a férfi. – Ez is az alkalmasságodat bizonyítja.
A lány ingerülten megrázta a fejét.
– Lennél kedves ezt érthetőbben elmondani?
Vandor fölállt a fotelből és az asztalhoz ült, Bengttel és Katarinával szemben.
A nappali szobában voltak. Amíg aludtak, felállítottak itt egy asztalt és reggelihez terítettek. Dúsan megrakott hidegtálak, friss zöldségek és gyümölcsök fogadták őket. Egy fonott kosárban különféle péksütemények. Kannában kávé és tea.
Csak amikor elhagyták az emeleti hálószobájukat és megcsapta őket a frissen sült kenyér illata, fedezték föl, hogy mennyire éhesek. Két napja alig ettek. Szótlanul, Vandor kedélyes üdvözlését nem viszonozva, asztalhoz ültek és enni kezdtek.
Vandor mosolyogva figyelte őket, akárcsak egy büszke atya, aki gyermekei jó étvágyának örvendezik.
Már befejezték a reggelit, és teájukat kortyolgatták, amikor Vandor az asztalhoz

ült, hogy a lány kérdésére válaszoljon. Egy ideig komoly arccal szemlélte őket, majd így szólt:
– Nem atomfizikusokra vagy Nobel- díjas tudósokra van szükségem. Ezek könnyen elsajátítható tudományok. Ha utánagondoltok, biztosan belátjátok, hogy másféle tulajdonságok fontosak nekem. Nehezebben elsajátítható tulajdonságok. Olyan munkatársakat keresek, akik komolyan és becsületesen állnak a dolgokhoz. Akik kíváncsiak és nyitottak. Akik nincsenek híján a humornak sem és távolságot tudnak tartani önmagukhoz. Akik nem vesztik el a fejüket, ha hatalom kerül a kezükbe. Egyszóval: akikben meg lehet bízni. Kezdetben semmi más nem fontos. A tudományokat, és egyéb könnyű útipoggyászt, lesz bőven időnk később bepakolni.
Széttárta a kezét és széles mosollyal hozzátette:
– A kérdés tehát nem az, hogy miért választottalak titeket. Hanem, hogy lett volna -e valami okom rá, hogy *ne* titeket válasszalak?
Katarina kifejezéstelen arccal figyelte. Majd fölhajtotta a teáját és fölállt.
– Sétálok egyet... ha szabad.
Vandor megütközve válaszolt:
– Hogyne lenne szabad! Nem a *foglyaim* vagytok!
– Nem?
– Persze hogy nem!
A lány lassan bólintott.
– Akkor jó. Szóval, sétálok egyet. Addig szerezz nekünk egy autót, hogy elmehessünk innen!
Bengt csodálkozva pillantott rá.
Vandor hosszú ideig mozdulatlanul ült, majd így szólt:
– Csak nem akarsz magad vezetni ezen az úton?
Katarina elhúzta a száját.
– Mondasz valamit. De ha nem a foglyaid vagyunk, akkor talán valamelyik jobbágyod megtiszteltetésnek venné, hogy levigyen minket a faluig. Onnan már magunk is boldogulunk.
Vandor mereven felelt:
– Sok mindent szerettem volna még elmondani.
– Tudom – mondta a lány. Igyekezett nyugodtan beszélni, de elcsuklott a hangja. Mély lélegzetet vett és hozzátette:
– Lesz még alkalmad folytatni. De most el akarok menni innen és átgondolni a dolgokat.
Egy ideig szótlanul nézték egymást, majd Vandor halkan így szólt:
– Ahogy akarod.
Aztán Bengt felé fordult.
– Te még nem mondtál semmit.
A fiú az asztal lapjára meredt és ideges nevetést hallatott.

– Én is sétálok egyet.
– Hát sétálj – mondta Vador lassan. – Beszéljétek meg a dolgot. Ha valóban úgy döntötök, leviszlek titeket a faluba. Az autót természetesen megtarthatjátok.
Hátradőlt és mozdulatlanul, csukott szemmel ült, amíg az ajtó becsapódott Bengt

és Katarina mögött.

*

– Tényleg el akarsz menni?
– Nem tudom... Tényleg itt akarsz maradni?
– Nem tudom.

*

Egy emeleti szobából figyelte a település szélén céltalanul kóborló két kis alakot. Vendégei már alighanem rájöttek, hogy a Vandorlandból vezető egyetlen járható út az volt, amelyik Sperberschwertbe vezetett.
Visszatekerte a szalagot és negyedszer is elindította.
– Bárki. Bármi. Bármikor.
Bengt hangja volt. Majd egy kis szünet után:
– Sohasem.
Elzárta a készüléket és egy ideig előre-hátra tekerte a szalagot, amíg megtalálta azt a részt, amit keresett.
Katarina hangja töltötte be a szobát. Keserűen és dühödten.
– Vagy csatlakozunk hozzá, vagy pedig... Vagy pedig nem tudom! Ő sem tudja! Más lehetőséget el sem gondolt! Ez a tökkelütött marha adottnak veszi, hogy elájulunk az örömtől és a lábát csókolgatjuk! Mert különben...
Egy gyors ütéssel leállította a szalagot. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, a készülék fölé hajolva, majd egy dühkiáltással lesöpörte a magnetofont az asztalról, olyan erővel, hogy az a túlsó falnak repült.
Visszatért az ablakhoz.
Bengt és Katarina a szakadék szélén ácsorogtak, néhány méterre egymástól, különböző irányba fürkészve, mint két idegen.
Mint két idegen utazó, aki eltévedt a hegyekben.
Vandor egy ideig figyelte őket. Aztán döntött. Csendesen sóhajtva a telefonhoz nyúlt, hogy kiadja a megfelelő utasításokat.

*

Katarina határozottan elutasította, hogy még egy éjszakát töltsenek odafent és a két autó késő este útnak indult. A sötét Mercedes haladt elől, Vandorral a kormány mögött. A másik autó szorosan követte. Az fogja majd Vandort visszavinni Vandorlandba.
Az indulást követő percekben egyikük sem szólt. Bengt és Katarina mereven ült a hátsó ülésen. Vandor teljesen nyugodtnak látszott. Halkan dudorászott magában, hátradőlve, balkézzel kormányozva. Jobb keze lazán a sebességváltón pihent.
Katarina éberen figyelte a férfi minden mozdulatát a hátsó ülésről. Képtelen volt elhinni, hogy Vandor egyszerűen útnak ereszti őket. A lány korábbi viselkedését, vendéglátójukkal szemben, az a meggyőződés vezérelte, hogy Vandor minden

lehetséges eszközzel megpróbálja ott tartani őket. Most, hogy az autóban ült, útban a kimondhatalan nevű falu felé, úgy érezte, mintha becsapták volna. Mintha túljártak volna az eszén. Saját kérése, hogy elmehessenek, alighanem csak egy kísérlet volt, hogy nyomás alá helyezze a férfit. Hogy megvizsgálja a reakcióit. Így aztán teljesen zavarba jött, amikor Vandor könnyed vállrándítással a beleegyezését adta.
Talán nem akar elmenni?
Talán azt szeretné, hogy a férfi ott tartsa?
Semmiben nem volt biztos. Csak abban, hogy valami nincs rendjén. Nincs rendjén, hogy a férfi ilyen egyszerűen útjára ereszti őket.
Indulás előtt körbevezette őket a faluban. A település közepén, egy nagy talajfelületről kiderült, hogy mesterséges készítmény. Műanyagból és fémből készült kőzet-imitáció. Elektromos vezérléssel szétnyitható volt és, mintha csak egy James Bond film kulisszáit látták volna, egy földalatti helikopterhangárt pillantottak meg. Ahol két menetkész, lövegekkel felszerelt harci helikopter és egy nagyobb, teherszállító helikopter rejtőzködött. Az utóbbi egy, a *test* szállítására készült, speciális tartállyal felszerelve, amely, Vandor állítása szerint, sértetlen maradna, akkor is ha a helikopter lezuhanna.
– Bízom bennetek – mondta Vandor. – Különben nem lennétek itt. És különben nem hagynám, hogy elmenjetek. Soha senkit nem avattam be a titkaimba. Azt is tudjátok, hogy hol van a test. És ez az egyetlen pont, ahol támadható vagyok. Akármennyire is bízom bennetek, most már nem fogok azon tűnődni, hogy vajon a biztonsági intézkedéseim mennyiben indokoltak és mennyiben mániákusak. Ha a legkisebb okom is lesz feltételezni, hogy visszaéltek a bizalmammal, megszakítom a kapcsolatunkat. A testet egy más helyre költöztetem és sohasem fogtok újra megtalálni. Ti viszont nem tudtok eltűnni. Mindig meg foglak találni benneteket. És mindenki mást, akit esetleg beavattok a dologba. Szóval ne hamarkodjatok el semmit. Gondoljatok át mindent és aztán hallassatok magatokról.
A lány feleslegesnek és otrombának találta a fenyegetést. Ugyanolyan feleslegesnek, mint a helikopterek mutogatását. Úgy tűnt, Vandor igyekszik azt mutatni, hogy nyitott kártyákkal játszik. A kérdés csak az volt, hogy milyen lapokat rejtett el a kabátujjában. Már nem járhattak messze Sperberschwerttől, amikor Katarina előrehajolt és megkérdezte:
– Miben sántikálsz?
– Tessék?
– Jól hallottad.
Vandor egy pillanatra hátra fordult és a lányra pillantott.
– Leviszlek titeket a faluba...
– És utána? Figyeltetni fogsz minket?
– Úgy lesz, ahogy mondtam. Megtarthatjátok az autót és senki sem követ benneteket.

Katarina azzal a biztos tudattal dőlt hátra, hogy a férfi hazudik.
Nemsokára maguk mögött hagyták a meredek útszakaszt. A falu szélén Vandor megállt. Akárcsak a másik autó, közvetlenül mögöttük.
Vandor futó pillantást vetett Bengtre és Katarinára.

– Parancsoljatok – mondta gyorsan és kiszállt az autóból, anélkül, hogy kikapcsolta volna a motort. Majd intett a másik autó vezetőjének, hogy forduljon a járművel. Bengtnek és Katarinának kiszállni sem volt ideje, mielőtt a férfi még egyszer intett nekik és beszállt a másik autó hátsó ülésére. A következő pillanatban már útban volt Vandorland felé.

5. Bengt

Aztán egyedül voltak.
– Te jóisten! – sóhajtott Katarina és arra a pontra meredt ahol Vandor autója eltűnt a hegyoldalon. Ugyanabban a pillanatban Bengt hörgésszerű hangot hallatott és görcsösen belemarkolt a vezetőülés háttámlájába.
– Mi baj? – kérdezte ijedten a lány.
Bengt egy kézmozdulattal jelezte, hogy minden rendben, de még vett néhány gyors, mély lélegzetet, mielőtt Katarina felé fordult volna.
– Semmi baj. Légszomj... vagy micsoda. Pihenek egy kicsit.
Fejét a lány ölébe hajtotta és lehunyta a szemét. Katarina gyengéd mozdulattal hátrasimította a fiú haját.
– Talán mégsem kellett volna elvállalnod azt a kórházi munkát.
Bengt fáradt mosollyal válaszolt.
– Hiszen milyen jövedelmező volt...
– Igen – sóhajtott Katarina. – Jövedelmező.
Az motor csendesen duruzsolt és hosszú ideig egyikük sem mozdult. Aztán Katarina megkérdezte a fiútól, hogy jobban van-e.
– Jobban – dörmögte Bengt. – De szívesen feküdnék még így néhány hétig.
Katarina csendesen nevetett.
– Nem itt. Nem ebben a rohadt kocsiban. Menjünk innen! Vezessek? Vagy vezetsz?
Bengt fölült.
– Miért ne?
Átkászálódtak az első ülésre. Bengt előrébb húzta a vezetőülést és beállította a visszapillantó tükröket. Majd lassan átgurultak a néptelen falun és nekivágtak a koromsötét országútnak.

*

Kleinhammer felügyelő csendesen mormogva átrágta magát az irathalmazon. Majd hátradőlt a karosszékben, néhány másodpercig a tapétára meredt és mélyet sóhajtott.
– Hát ez meg mi a fene?
Újra kezdte.
Maga elé húzta a legfelső és legkorábbi keltezésű iratlapot. Ez a török tizenkét évvel ezelőtt kiállított tartózkodási- és munkavállalási engedélye volt. Egy ideig a fényképet szemlélte.

– Dümbüllü Abdürrezzak... Fehér, mint a hó. Soha semmi dolgunk nem volt vele. Úgy tűnik, mást sem tett az elmúlt években, mint a Leopold étteremben főzőcskézett. Fizette az adóját. Fizette a lakbérét. Havonta egy csekk a mamának. Mindig ugyanakkora összeg. És alig kétszáz franc költőpénz. Persze, ingyen étkezik az étteremben. De mégis. Egy kis remete? Úgy tűnik. Aztán történik valami. De mi az ördög történik? Köhler és Pergola. Bumm-bumm, mint a moziban. És másnap eltűnik. Felmondanak neki. Állítólag valami vita a fizetése körül. Aztán meg két hétig se híre se hamva. Azazhogy...

Előkereste az ankarai rendőrség jelentését.

Nem, Abdürrezzak nem utazott haza a falujába. A török rendőrség azonban szeretné *a svájci bűnüldöző hatóságok figyelmét felhívni egy különös tényezőre, amely talán összefüggésbe hozható az említett személy eltünésével...*

Abdürrezzak szülőfalujában minden egymás hegyén-hátán. Anyácska megkapta a havi csekkjét a fiától. De ezúttal nem a szokásos százötven svájci frankot. Hanem egymillió amerikai dollárt. És egy táviratot: *Új étterem. Jobb beosztás. Magas előleg. Sok munka. Kevés idő. Egy ideig nem hallatok magamról.* A csekket és a táviratot egyazon napon adták föl. A gyilkosságot követő napon. Azon a napon, amikor felmondtak a töröknek. Azon a napon, amikor eltünt.

Egy millió istenverte amerikai dollár!

Anyácska sír és semmit sem ért. Nem kell neki a sátán pénze! Azt mondják meg, hogy hol van a fia!

A török rendőrség is köszönettel nyugtázná, ha a svájci kollégák felvilágosítást tudnának nyújtani az említett pénzösszeg eredetéről. *Adótechnikai okok miatt...*

Adótechnikai okok! Jó vicc. Egyszerűen szétveti őket a kíváncsiság.

Nem is csoda.

Abdürrezzak korábban mégcsak egy bankszámlával sem rendelkezett! Honnan jön ez a pénz? Amit ráadásul egy állítólagos fizetésvita után ad postára. Nevetséges! Ezt a féleszű pincért újra ki kell hallgatni.

Megint sóhajtott egy nagyot és előhúzta a stockholmi papírokat. A legutolsó alig két órája érkezett. Ez indította el a lavinát. Ha ez nem érkezett volna meg, valószínűleg az összes többi irat a külföldi osztály polcain porosodott volna az idők végezetéig és sohasem jutott volna a gyilkossági csoport tudomására. De most itt állt minden, egy kupacban.

Újra elolvasta a legfrissebb jelentést.

Egy magára hagyott kisbuszban, Stockholm egyik külvárosában, rábukkannak azon Dümbüllü Abdürrezzak nevű török állampolgár földi maradványaira, aki három nappal korábban figyelemreméltó körülmények között lépte át a Svéd Királyság határát. Kétségtelen, hogy gyilkosság áldozata lett. A halál oka egyetlen késszúrás a szívbe. Az orvosi vizsgálat szerint a gyilkosság eszköze egy keskeny, kétélű és borotvaéles penge. Egy igen ritka fegyver, amelyet a tettes nagy biztonsággal kezelt. Profi munka. Egyéb körülmények is erre utalnak. A busz telis tele van hivatásos lehallgató készülékekkel. De semmi mással. Egyetlen papirfecni sem utal a berendezés céljára. A készülékek eredete ismeretlen. Nem úgy maga a jármű. Azt két héttel korábban bérelték Stockholmban. Egy francia útlevelet felmutató férfi, aki angolul beszélt. Neve és egyéb adatai természetesen az autóköl-

csönző irodában feljegyezve. Jean Baptiste Poquelin. Párizsi lakos. A svéd rendőrség számára ismeretlen. A francia rendőrséghez és az Interpolhoz intézett előterjesztések ez ideig eredménytelenek. Az autókölcsönző vállalat tisztviselője csak egy dologra emlékszik pontosan. A férfi nagyon magas volt. Tehát nem lehetett a török. Amennyiben az ember azzal a gondolattal játszadozna, hogy Abdürrezzak már *azelőtt* Svédországban tartózkodott, hogy a stockholmi repülőtéren nagydobra verte az érkezését. Mert valamivel diszkrétebb beutazási módot is választhatott volna. Szerencse is kellett a dologhoz, nem is kevés. Talán egyszerűen csak bolond volt és nem törődött vele, hogy elkapják-e vagy sem?
Előkereste annak az útlevélnek a fénymásolatát, amelyet a török a stockholmi repülőtéren hagyott. Az útlevélkép kétségtelenül Abdürrezzakot ábrázolta. És az útlevél ellenőrző rendőr biztos volt benne, hogy a fényképen látható személy azonos volt azzal, aki megszökött tőle. Valamint azonos volt a buszban talált hullával.
Megszólalt a telefon. Mivel a felügyelő azt az utasítást adta ki, hogy senkit ne kapcsoljanak, sejtette, hogy ki lehet a vonal végén. Egy ideig kedvetlenül nézte a készüléket, majd megemelte a kagylót.
– Kleinhammer.
– Oberbein. Hogy van? Épp most kaptam meg a fordításokat. Ronda egy paksaméta. Mit hámozott ki belőle?
– Még semmit. Most olvasom.
– No, igen – jött a türelmetlen válasz. – De mit gondol? Mi folyik itt?
A felügyelő csendesen sóhajtott. Természetesen nem hitte el, hogy Oberbein *épp most* kapta meg az anyagot. Biztos volt benne, hogy a főnöke már szépen átolvasott mindent – és nem értett semmit. Különben nem érdekelte volna a felügyelő véleménye. Különben csak elmondta volna, hogy miről van szó és milyen irányban kell nyomozni. Ahogy ez már lenni szokott.
A felügyelő némi kárörömöt érzett. Nyugodtan válaszolt.
– Úgy van, ahogy mondja: ronda egy paksaméta. *Én sem* jutottam még semmi messzebb menő következtetésre.
A vizsgálóbíró figyelmen kívül hagyta a csípős megjegyzést.
– No igen. De egyelőre még nem egy sajtóértekezleten ülünk. Úgyhogy mondja el, hogy mire gyanakszik.
A felügyelő kezdett dühbe gurulni.
– Hogy mire gyanakszom? Hát, vagy kémkedésről van szó, vagy baloldali terrorizmusról, vagy jobboldali terrorizmusról, vagy maffia ügyletekről, vagy régi náci kincsekről, vagy pedig valami *egész másról*. Ez a határozott gyanúm.
Egy pillanatig csend volt a vonal végén.
– Nagyon vicces. Amennyiben *még határozottabb* gyanúja támadna, hívjon vissza. Körülbelül egy óra múlva. *Legkésőbb*!
Megszakadt a vonal.
A felügyelő káromkodott egyet és újra a papírok fölé hajolt.
Ernst Köhler... A kihallgatások sehova sem vezettek. Egyfolytában ugyanazt hajtogatta: A svédekkel korábban sohasem találkozott. Barátaival a legjobb hangulatban tért be az étterembe és esze ágában sem volt senkivel ujjat húzni. Szilaj jó-

kedvében ismerkedni próbált. Elviccelődni a külföldiekkel. Szívélyes tréfálkozására ez a karatés őrült súlyos sértésekkel válaszolt, amelyek hamarosan brutális ütlegekké változtak. Köhler rálőtt, hogy az életét mentse. Önvédelemből. Hiszen ekkor már mindkét barátja eszméletlenül feküdt a földön. Azt hitte, hogy a svéd agyonütötte őket.
És így tovább.
Egy jó ügyvéddel, aki összezavarja a tanukat, talán meg is úszhatja a dolgot. De nem ez volt a fontos. Az egyetlen érdekes kérdés az volt, hogy tud-e Köhler még valami mást is. Bármit, ami kapcsolatba hozható a történet többi részével. A másik gyilkossággal.
És esetleg egy harmadik gyilkossággal?
Pergolát, mindössze egy nappal azelőtt, hogy Zürichbe érkezik, kihallgatja a stockholmi rendőrség. Egy kórházi halálesettel kapcsolatban. Aztán felfüggesztik a nyomozást, mert a boncolás kimutatja, hogy természetes halálról van szó. Szívszélhűdés...
De mégiscsak furcsa, hogy valaki egyik nap egy hullába botlik Európa egyik felében, másnap pedig őt lövik agyon Európa másik felében. Lehetséges, hogy több különböző történetről van szó és az érintkezési pontok csakis véletlenszerűek?
Nem. Túl sok a *véletlenszerű* érintkezési pont.
Abdürrezzakot ugyanaz nap, vagy esetleg ugyanazon éjszaka szúrják agyon, ahogy Stockholmba érkezik. A két svéd pedig másnap Zürichbe repül!
Aztán pedig őket is mintha csak a föld nyelte volna el.
Véletlenszerű érintkezési pontok? Ugyan már.
Ez egy és ugyanaz a történet! De miféle átkozott történet?
Az ablakhoz lépett és egy ideig sötét ábrázattal szemlélte a kibetonozott hátsó udvart. Festőibb látványokban is volt már része. Aztán visszatért a telefonhoz, hogy közölje Oberbeinnal, hogy gyanúja továbbra is pontosan olyan határozott, mint ezelőtt.

*

Végre elaludt.
Katarina kibújt a karja alól, fölkelt az ágyból, kibotorkált a fürdőszobába és bezárta maga mögött az ajtót. A vécécsésze fölé hajolt és hányt. Csendesen és sokáig. Majd a padlón összekuporodva az ajtóra meredt. Félt, hogy megmozdul a kilincs és Bengt hangja szól hozzá: *Mi van? Rosszul vagy? Miért zárkóztál be?*
Bengt...
Sírt. Csendesen és sokáig. Aztán hideg vízzel leöblítette az arcát és visszatért a szobába. Hangtalanul fölöltözött, magához vette a kézitáskáját és óvatosan kinyitotta a hotellszoba ajtaját. A folyosón futni kezdett. Lerohant a lépcsőkön és átvágott a néptelen előcsarnokon, az éjszakai portás csodálkozó pillantásától kísérve. Csak akkor lassította le a lépteit, amikor már több saroknyira járt a szállodától. Egy bárban kávét és konyakot rendelt. Megpróbálta összeszedni a gondolatait. Lehetséges, hogy téved? Hiszen semmi bizonyítéka nincs. Pusztán az a tény, hogy Bengt megváltozott, nem bizonyít semmit. Hiszen ki az az ember, aki ugyanaz

maradna, azok után, ami velük történt? Másszóval, semmi ésszerű magyarázata nem volt, hogy miért értette meg, hirtelen, az éjszaka közepén, harmadik szeretkezésük tetőpontján, hogy Bengt már nem Bengt. Megértette, minden előzetes figyelmeztetés vagy gyanakvás nélkül, mintha csak hályog hullott volna le a szeméről.
Eszébe ötlött az indulás. Vandor bemutatója. A helikopterek. A fenyegetések. Mindez csak arra szolgált, hogy a figyelmüket elterelje.
A férfi túlzott könnyedsége a lefelé vezető úton. Aztán pedig, ahogy hirtelen faképnél hagyta őket, szinte anélkül, hogy rájuk nézett volna.
Magasfeszültség. Az *ugrás* előtt.
Gyorsan ható mérget használhatott. És a másik autó egy holttesttel tért haza.
Így kellett hogy történjen.
Bengt hirtelen rosszulléte, közvetlenül azután, hogy Vandor eltűnt.
Minden egyezett.
Hirtelen fölfogta, hogy valaki beszél hozzá és fölnézett. A fiatalember, aki kezében egy söröskorsóval az asztalánál állt, harmadszor is megismételte a kérdését.
– Nem – mondta Katarina angolul. – Akármit is kérdezel, a válasz nem.
Reggelig járta az utcákat, aztán betért egy szállodába a város túlsó végén. Magára zárta az ajtót és egy karosszékben töltötte a délelőttöt. Néha el-elszunnyadt, de mindig azonnal fölriadt és ijedten körülnézett. Aztán, kora délután, támadt egy ötlete.

*

Közel egy órás tépelődés után Helmut úgy döntött, hogy fölhívja a rendőrséget.
– Talán nem fontos a dolog – mondta, amikor végre Kleinhammer felügyelő került a vonalba. – Itt a nő!
– Milyen nő?
– Hát a svéd. Itt ül és teázik. Talán nem fontos a dolog, de úgy gondoltam, hogy...
– Egyedül van?
– Igen. Egy ablaknál ül és állandóan kifelé bámul. Azt hiszem, hogy vár valakit. Nem tudtam, hogy telefonáljak-e. Talán nem fontos, de úgy gondoltam, hogy...
– Nagyon jól tette, hogy telefonált, herr Pintscher. Rögtön oda megyek. Ha a nő távozni készülne, próbálja meg valahogy föltartani!
Helmut verejtékező homlokkal tért vissza az ebédlőbe. A nőnek hűlt helye volt! Az asztalon egy száz frankos bankjegy hevert. A pincér méltóságteljesen magához vette a pénzt és helytelenítő ábrázattal körülnézett. Egy tisztességes nő nem hagy maga után kilencvennégy frank borravalót.

*

Klaus Münkel osztályvezető úr a futó léptek zajára hátrafordult.
– Toivonen kisasszony!
Katarina kifújta magát és bizonytalanul a Leopold étterem felé mutatott.
– Magára vártam... odaát.

A szeme vörös volt és látszott, hogy halálfáradt.
– Sajnálom, Toivonen kisasszony. Már nem a Leopoldba járok. Új szakács van. Gyengébb a koszt.
Katarina idegesen fölnevetett.
– Új szakács. Tudom.
Münkel úr nyugtalan pillantással szemlélte a lányt.
– Egy másik étteremben szoktam vacsorázni. Örülnék, ha velem tartana.
Régimódi mozdulattal karját nyújtotta a lánynak. Szótlanul mentek egymás mellett, amíg egy közeli mellékutcában lévő kis étteremhez értek. Katarina nyugtalanul körülnézett, mintha attól tartott volna, hogy követik őket, mielőtt a bankár nyomában a helyiségbe lépett. Münkel úr váltott néhány szót egy fiatal felszolgálólánnyal, aki kíváncsi szemeket meresztett Katarinára. A bankár megkérdezte Katarinát, hogy rendelhet-e neki valamit, de a lány a fejét rázta.
– Azaz... kérek egy kávét.
Münkel úr rendelt, anélkül hogy az étlapba pillantott volna, és megvárta, amíg a pincérnő eltávozott az asztaluktól. Aztán Katarinára nézett.
– Toivonen kisasszony, nagyon sajnálom a történteket. Sokat jár a fejemben...
A lány egy pillanatra megrémült, aztán felfogta, hogy az idős ember miről beszél.
– Arra gondol, ami az étterembe történt?
– Igen – felelt Münkel úr bizonytalanul. – De úgy látom, hogy azóta más dolgok is történtek.
Katarina elgondolkozva nézte.
– Igen – mondta lassan. – Más dolgok is történtek.
Hosszú ideig szótlanul ültek. A bankár türelmesen várt.
– Beszélnem kell valakivel – mondta a lány.
Münkel úr bólintott.
– Megtisztelne, ha engem választana.
– Münkel úr, ne értsen félre. Nem arról van szó, hogy nem bízom meg magában. Hanem...
Elhallgatott.
Mindig meg foglak találni benneteket. És mindenki mást, akit esetleg beavattok a dologba.
– Hanem... attól tartok, hogy veszélybe sodorhatnám.
Münkel úr széttárta a karját.
– Drága Toivonen kisasszony... Hiszen már itt ülünk.
– Igen. Bocsánat. Teljesen hülye vagyok. De nem tudom, hogy szabad-e ezt tennem. Talán még nem késő, hogy...
– De igen, Toivonen kisasszony! Már késő.
A bankár hangja szigort mímelt és Katarina elnevette magát. Münkel úr mosolyogva folytatta:
– Netán *veszélybe* sodródnék? Toivonen kisasszony! Muzsika ez az én fülemnek! Már rég elfelejtettem, hogy milyen dolog *veszélybe sodródni*. Öreg ember vagyok. Mitől tartanék? Talán az életemet féltsem? Azon már nincs mit féltenem.
Katarina csendesen így szólt:
– Talán a *halálát*, Münkel úr. Azt féltheti.

– Hm... Amennyiben ez nem játék a szavakkal, bevallom, nem értem a dolgot.
Katarina komoran bólintott.
– Ez nem játék a szavakkal. Beszélhetnénk valahol zavartalanul?
– A lakásomon?
– Menjünk – mondta határozottan a lány.
Münkel úr magához intette a pincérnőt. Beszélgetésükből Katarina kizárólag a *taxi* szót értette, valamint azt, hogy a nő neve Ulrike. A pincérnő hűvös biccentéssel nyugtázta Münkel úr kívánságát és helytelenítő pillantást vetett Katarinára, mielőtt elhagyta az asztalukat. A bankár mosolyogva fordult utána.
– Számomra igazán hízelgő a hölgy gyanakvása. Szegény leány nem tudhatja, hogy az ön szépségét, Toivonen kisasszony, negyven évvel ezelőtt sem szemléltem volna másként, mint kizárólag esztétikai érdeklődéssel. Ezért nincs családom. Nem voltam képes ilyen módon fenntartani a normalitás látszatát. Mint ahogy azt sok barátom tette. Így hát, Toivonen kisasszony, senkiért nem tartozom felelősséggel és teljes szívemből köszöntöm azokat a veszélyeket, amelyekbe ön engem sodorni szíveskedne.
Néhány perccel később elhagyták az éttermet. Münkel úr egy papirzacskóban vitte a vacsoráját és beszálltak egy várakozó taxiba. Útközben egyikük sem szólt semmit. A lány kibámult az ablakon, anélkül, hogy felfogta volna, hogy mit lát. Csak akkor szólalt meg, amikor beléptek a bankár belvárosi, kétszobás lakásába. Megkérdezte, hogy lehetne-e egy nagy kanna kávét főzni.
Az este ismét hosszúnak ígérkezett.

*

A felügyelő mérgének, hogy Katarinát néhány vacak perccel elmulasztotta, Helmut itta meg a levét. A pincér teljesen kimerült a közel egy órás kihallgatástól. De a felügyelő számára az eredmény sovány volt. Helmut kénytelen volt néhány mellékes ponton módosítani korábbi tanúvallomását, amikor is valamivel jobb fényben tüntette fel saját szerepét az eseményekben.
Csak egy részlet volt érdekes. A gyilkosság napján, amikor Pergola faképnél hagyta barátait, azok utána eredtek és, ahogy Helmut korábban megfogalmazta a dolgot, *sietve rendezték számlájukat*. Mint most kiderült, alaposan rendezték. A lány egy számolatlan köteg százast nyomott a pincér markába. Helmut azért később megszámolta a bankjegyeket. Nyolcszáz frank volt. Kissé könnyelmű módja az úti kassza kezelésének. A stockholmi rendőrség anyagában semmi sem utalt arra, hogy a két svéd anyagi helyzete olyan lett volna, hogy ilyen gesztusokat engedhettek volna meg maguknak. Igaz, hogy a számlát valóban *sietve* rendezték. De, amikor a lány néhány perc múlva visszatért az étterembe, Helmut szóvá tette, hogy egy kicsit többet fizetett a kelleténél. Egy hanyag legyintés volt a válasz. *Keep the change*. A következő számlát, valamint a mai napit is, a lány egy-egy százassal egyenlítette. Kisebb számegységeket, úgy látszik, nem ismert.
Vajon miféle forrásból ömlöttek ezek a százasok? Talán ugyanabból, ahonnan Abdürrezzak milliója?
A felügyelő egy ideig csendben törte a fejét. Néha Helmutra pillantott, aki ilyen-

kor mindig szolgálatkészen előrehajolt, jelezvén, hogy várja a további kérdéseket. De több kérdés nem volt. A felügyelő fölállt és megkérte a pincért, hogy azonnal jelentkezzen, ha valamelyik svéd ismét felbukkanna.
A pincér fájdalmas arcot vágott.
– Ha tudtam volna, hogy ilyen fontos a dolog...
– Az ember sohasem tudhatja, hogy mi a fontos, Pintscher úr – szögezte le a felügyelő.
Visszahajtott a főkapitányságra és felhívta Oberbeint. A vizsgálóbíró szótlanul végighallgatta. Ez szokatlan volt. És vészt jósló.
– Nos, Kleinhammer – vette át végül a szót –, a kezdeményezőkészsége dicséretes. De ha jól tudom, a svédek nem kérték, hogy vegyünk részt a vizsgálatukban.
– Van egy saját vizsgálatunk – szólt szárazon a felügyelő.
– Mit nem mond? Csak egy? Azt hittem több is van. A Köhler-ügyre gondol?
A felügyelő késlekedett a válasszal. Ez nevetséges volt! Oberbein egyszerűen a bolondját járatta vele.
– Igen, a Köhler-ügyre gondolok. Mi másra?
– Csak lassan a testtel. Honnan tudnám, hogy mire gondol? Ami viszont a Köhler-ügyet illeti, emlékeztetnem kell, hogy én vezetem a nyomozást. És úgy itélem meg a helyzetet, hogy pillanatnyilag semmiféle intézkedésre nincs szükség.
A felügyelő csendesen a fogát csikorgatta és nem szólt semmit.
– Talán más véleményen van? – kérdezte a vizsgálóbíró.
– Igen.
– Nocsak. Ez dicséretes. Hadd halljam!
– Ezek a dolgok összefüggnek. A stockholmi gyilkosság és a Köhler-ügy.
– Meglehet. Van valami bizonyítéka erre nézve?
– Indiciumok.
– Kár.
– Erős indiciumok.
– Az indiciumok indiciumok. Vagy talán Amerikában ezt másképp látták?
A felügyelő sóhajtott egyet. Egyesek sohasem fogják megbocsájtani, hogy néhány évvel ezelőtt nyolc hónapot a new york-i rendőrség vendégeként töltött.
– Akkor mit tegyünk?
– Semmit. További anyagokra várunk. Vagy egy formális kérvényre a svédek részéről, hogy beszálljunk.
– Értem.
– Még szerencse.
A vonal megszakadt. A felügyelő mély lélegzetet vett és úgy döntött, hogy mégsem csapja falhoz a telefont. Ellenben gyorsan összeszedte az asztalon szétszórt papírokat és elindult hazafelé, azzal a határozott célkitűzéssel, hogy legalább egy hipotézist kifundáljon arra nézve, hogy miféle történet rejlik ezen furcsa események mögött.

*

– Elmondok egy történetet – mondta Katarina. – Egy igaz történetet. De aligha

tehetek szemrehányást, ha nem fogja elhinni. Valószínűleg én sem hinném el.
Egy kis szünetet tartott, majd halványan elmosolyodott.
– Münkel úr... Legutóbb sokat beszéltünk a számláról és a meghatalmazásról. Egyikünk sem értette a dolgot. De most már értem. Találkoztam a számla korábbi tulajdonosával. És tudom, hogy a nyitott meghatalmazás és a titkos számkombináció egy egyszerű és logikus megoldás volt az illető részére. Másfajta megoldást nem is választhatott volna. De kezdem az elején. Ahhoz, hogy higgyen nekem, azt hiszem, sorjában el kell mondanom mindent.
Egy ideig az üres kávéscsészéjére meredt. Majd újra töltött magának a kannából és a bankárra nézett.
– Stockholmban kezdődött. Úgy terveztük, hogy a nyarat Olaszországban töltjük és Bengt munkát keresett...

*

Kleinhammer felügyelő azzal töltötte az estét, hogy három listát készített. Az első lista a Köhler-Abdürrezzak ügy tényeit tartalmazta. A következő lista a tényekkel kapcsolatos kérdéseket, a harmadik pedig a lehetséges intézkedéseket, a kérdések megválaszolására. Majd az utolsó lista pontjait úgy csoportosította, hogy azok egy esetleges vizsgálat munkatervét képezték.
Egy vizsgálat, amely talán sohasem fog megvalósulni. Oberbein ellenérzése érthető volt. A tények listája továbbra is a rejtélyek listája maradt. Nem rajzolódott ki semmiféle egységes kép vagy feltételezés.
A két svédet sürgősen meg kell találni. Ez volt a legfontosabb. Amikor a gyilkosság éjszakáján kihallgatta őket, semmiről sem voltak hajlandóak beszélni, kivéve magáról a gyilkosságról és az azt közvetlenül megelőző eseményekről. Mintha a gyilkossággal kapcsolatos kérdések lettek volna a legkevésbé érzékenyebbek...
Ideje volt tehát visszatérni a többi kérdésre. Talán egy Pergola-ügyről beszélni, Köhler-ügy helyett. A baj csak az volt, hogy ilyen ügy nem létezett. Az érintettek közül Köhleren kívül senkit nem lehetett semmiféle svájci felségterületen elkövetett bűntettel gyanúsítani.
Remélhetőleg a svédek köröztetni fogják a honfitársaikat.
Jóval éjfél után aludt el és reggel hétkor már a munkahelyén volt. Az éjszaka folyamán új anyag nem érkezett.
Kedvetlenül nekilátott egyéb napi teendőinek.

*

Teljesen el voltak csigázva. Ez volt Katarina második álmatlan éjszakája. És Münkel úr első álmatlan éjszakája, sok-sok év óta.
A kávé már réges rég elfogyott, de a lány megszakítás nélkül folytatta elbeszélését, mindaddig, amíg a bankárral való tegnap esti találkozásához ért. Ekkor vette észre, hogy odakint kivilágosodott. Münkel úr egy fotelben ült, szemben a lánynyal, és nagyon sápadt volt.
Sokáig hallgattak. Katarina hirtelen úgy érezte, hogy kirántják alóla a padlót és

megpördül a szoba. A szék karfájához kapott, majd belátta, hogy érzékszervei csúfolódnak vele. Nagy nehezen álló helyzetbe tornázta magát.
– Csinálok egy kis kávét. Aztán szeretném hallani, hogy úgy gondolja-e, hogy meghibbantam. Vagy... nem.
Amikor a lány több perc elteltével sem tért vissza, Münkel úr is föltápászkodott és kiment utána a konyhába. A tűzhelyen vadul forrt a víz és Katarina az asztalra borulva aludt. A bankár leemelte a lábost a korongról és elzárta a tűzhelyet. Majd leült Katarinával szemben és egy ideig szemlélte a lányt. Visszatért a nappaliba, magához vett három ülőpárnát a szófáról és a konyhaasztal mellé fektette őket, a padlóra. Hosszas kísérletezés után, sikerült a lányt átemelnie a rögtönzött fekvőhelyre. Pokrócot terített rá és visszaült a fotelbe, a nappaliban. Eszébe jutott, hogy telefonálnia kellene a bankba. Beteget jelentenie. De már nem volt ereje fölállni. Egyébként sem volt beteg, gondolta és elaludt.

*

Amikor az ügyeletes telefonált és közölte, hogy ki az aki találkozni szeretne vele, a felügyelő legszívesebben lerohant volna az előcsarnokba, nehogy a látogatója meggondolja magát és távozzon.
De csak nyelt egyet és ennyit mondott:
– Küldje föl.
A fiatalember, aki barátnőjével együtt az első helyen állt egy hivatalosan nem létező vizsgálathoz összeírt tanuk listáján, két perc múlva az ajtajában állt. A felügyelő elé sietett.
– Good morning, mister Najmen!
– *Nyman* – mondta a látogató egy széles mosollyal. – A helyes kiejtés *Nyman*. Kéjesen elhúzta a hosszú, svéd y-hangzót.
– Bocsánat, izé... Nüman úr – mondta a felügyelő. – Foglaljon helyet.
Maga is visszaült az íróasztal mögé. Zavarban volt. Váratlanul érte a svéd fiatalember könnyed viselkedése. Nyugtalanítónak találta.
– Nos, Nüman úr? Miben lehetek a szolgálatára?
A látogató néhány másodpercig csendesen figyelte, majd így szólt:
– Elvesztettem a barátnőmet. Arra gondoltam, hogy talán tudna segíteni megkeresni.
A felügyelő megköszörülte a torkát.
– Toivonen kisasszonyról beszél?
– Természetesen. Nem hallott valamit róla az utóbbi időben?
Olyan hányaveti hangon tette föl a kérdést, mintha egy elkallódott mandzsettagomb után érdeklődne. A felügyelő egyre ingerültebb lett.
– Egy pillanat. Hogy értsem azt, hogy *elvesztette*?
– Nehéz pontosabban megfogalmazni. *Nem tudom, hogy hol tartózkodik*. Volt egy kis vitánk és faképnél hagyott. Tudja, a nők...
– Nem tudom – mondta szárazon a felügyelő. – És nem értem, hogy miért hozzám fordul.
– Pedig egyszerű. A rendőrség könnyebben megtalál egy eltűnt személyt, mint én.

– Meglehet. De nem szoktunk felnőtt embereket körözni, kizárólag azért, mert egy veszekedés után otthagyták a partnerüket. Számunkra nem lesz *eltűnt személy* az illető, azért mert nem akar találkozni önnel.
A látogató lebiggyesztette az ajkát.
– Kár.
A felügyelő ingerültsége csendes dühbe csapott át. Biztos volt benne, hogy a fiú a bolondját járatja vele. Roppant barátságosan így szólt:
– Talán ha részletesebben elmagyarázná a dolgot, Nüman úr. Tulajdonképpen mi történt?
A látogató legyintett egyet.
– Nem érdekes.
Aztán a felügyelő felé hajolt és bizalmas hangon megkérdezte:
– De mondja csak, Kleinhammer úr. Tényleg nem hallott semmit Katarináról? Például tegnap?
Figyelmesen nézte a rendőrtiszt arcát. Az a villanásnyi bizonytalanság, amit a szeméből kiolvasott, elegendő volt ahhoz, hogy meghozza döntését. Kleinhammer felügyelő úr megméretett és egy közelebbi megvizsgálásra érdemesnek találtatott.
A látogató hirtelen fölállt és így szólt:
– Mindjárt jövök.
A felügyelő elképedt pillantásától kísérve elhagyta a szobát.
– Mi az ördögöt művel a pasas? – mordult föl a rendőr és látogatója után sietett. Mielőtt az ajtóhoz ért volna, odakintről tompa robaj hallatszott. Majd izgatott hangok. És a következő pillanatban a felügyelő úgy érezte, mintha bomba robbant volna a fejében. A szája kiáltásra nyílt. De ekkor már valaki más döntött, hogy kiáltson-e, vagy sem.
A kiáltás nem hangzott el.

6. Kleinhammer felügyelő

A felfordulás mérsékelt volt és a kedélyek hamar lecsillapodtak, miután a halottat elszállították. A felügyelő visszahúzódott a szobájába.
A Leopold étterem... Hát persze. Gondolhatta volna. Nyilvánvaló volt, hogy Katarina kire várt ott. Mindig kereste az atyai tanácsokat. És persze sohasem fogadta meg őket.
Felütötte Klaus Münkel lakcímét a telefonkönyvben és elindult a rendőrkapitányság garázsa felé. Egy titkárnő utolérte a liftajtónál és közölte, hogy Oberbein keresi telefonon.
– Arra most nincs időm – mondta a felügyelő.
– De Kleinhammer úr! Úgy tűnik, hogy Oberbein vizsgálóbíró úr rendkívül...
– Nemcsak tűnik. Valóban rendkívül. De mondja meg neki, hogy semmi oka nincs rá. Minden a legnagyobb rendben. Csapunk majd egy olyan sajtóértekezletet, hogy Amerikába is híre megy!
A liftajtók kinyíltak.
– Valóban ezt mondjam neki?
– Miért ne? – A felügyelő az ajtók közé állt. – Kedvesebb dolog ezt mondani,

mint azt, hogy Oberbein úr egy felfuvalkodott hólyag és nincs kedvem beszélni vele.
– De Kleinhammer úr...
Az ajtók becsukódtak a felügyelő mögött.

*

Katarina heves fejfájással ébredt.
Mosolygott Münkel úr ágyazásán, majd feltápászkodott, hogy megnézze, merre van a szállásadója. A bankár mélyen aludt egy fotelben. Katarina visszament a konyhába és kávét főzött. Aztán a nappali szoba ablakában állva kortyolgatta kávéját és a délelőtti forgalmat bámulta.
Amikor egy személygépkocsi fölhajtott a járdára és a kapu előtt megállt, rögtön megismerte a jármű vezetőjét. Ugyanaz a detektív volt, aki kihallgatta őket a gyilkosság után! Gyorsan visszahúzódott az ablakból. Mit keres itt a pasas?! Véletlen lenne a dolog? Képtelenség. Követték volna? Lehetetlen. Talán Münkel úr áll megfigyelés alatt? Nem lehet kizárni a lehetőséget. De miért állna? És, ez esetben, miért nem léptek közbe korábban?
Zsongtak a fejében a kérdések, de csak egy dologban volt biztos. Nem akart találkozni a rendőrrel. Nem akart össze-vissza hazudozni egy sor értelmetlen kérdésre. Az igazságot pedig végképp nem akarta elmondani. Egyelőre nem. Ha egyáltalán valaha.
Csöngettek.
Münkel úr felriadt, de Katarina kezét karjára fektette és egy néma mozdulattal jelezte, hogy ne mozduljon. A bankár zavaros pillantással nézett a lányra. Még kétszer szólt a csengő, majd távolodó léptek zaja hallatszott.
– Ki volt ez? – suttogta Münkel úr.
Katarina nem válaszolt. Gyorsan az ablaknál termett és a függöny mögül kémlelt az utcára. A nyomozó néhány másodperc múlva ismét felbukkant, visszaült az autójába és előhúzott egy mobiltelefont.
Kinek telefonál? Erősítést hív? Betörik az ajtót? Házkutatás?
Münkel úr már a lány mögött állt.
– Mi történt? Ki ez az ember?
Katarinának hirtelen szörnyű gyanúja támadt.
Ki tudott arról, hogy Zürichben van? És ki tudta, hogy az egyetlen ember akihez ebben az átkozott városban fordulhatott, az öreg bankár volt?
Kicsoda?!
Mindig meg foglak találni benneteket. És mindenki mást, akit esetleg beavattok a dologba.
Megragadta a férfi karját.
– Münkel úr! Kihallgatták a rendőrök?
– Nem... Miért tették volna?
– A gyilkossággal kapcsolatban! Vagy bármi mással kapcsolatban, ami minket érint! Egyáltalán nem beszéltek magával?!
– Nem. Hiszen már nem voltam az étteremben, amikor... történt a dolog.

– Tudom!... Tudom.
Nehezen lélegzett. Már biztos volt a dolgában.
– Mi történt? – kérdezte ismét Münkel úr. – Az az ember egy rendőr?
– Nem – mondta lassan a lány. – Már nem az.

*

Az autóból Vandorlandba telefonált.
Vagy nevezze talán már Kleinhammerlandnak a falut?
Megadta az egyeztetési kódját és a mobiltelefonja számát, amelyet kizárólag a Vandorlandból érkező hívásokra szándékozott fenntartani. Utasította az embereit, hogy azonnal lépjenek vele kapcsolatba, ha valami szokatlan dolog történne. Ha idegenek bukkannának föl, tartsák ott őket, amíg a személyazonosságuk tisztázódik és amíg erről őt tájékoztatják.
Majd egy helyi számot hívott. Ez körülményesebbnek bizonyult, mint az előző. A telefonos kisasszony a bankban fölvilágosította, hogy Münkel osztályvezető úr nem elérhető. További kérdésekre nem volt hajlandó válaszolni. *Akárki kiadhatja magát rendőrnek*. A felügyelőnek minden ügyességét be kellett vetnie, hogy a számára fontos két kérdésre választ kapjon. Egyrészt, hogy előző nap délután Münkel úr a szokott időben hagyta el munkahelyét. Másrészt pedig, hogy ma még nem bukkant föl.
Zsebrevágta a telefonját és újra bement a házba. Nyugtázta, hogy a lift a földszinten áll és a lépcsőket használva fölment a bankár negyedik emeleti lakásához. Lenyomta a kilincset. Az ajtó nyitva volt. Egy pillanatra megmerevedett és fülelt. Teljes volt a csend. Úgy a lakásban, mint a házban.
Aztán elkövetett egy hibát. Belépett a lakásba.
Rögtön rájött, hogy Katarina itt töltötte az éjszakát. Valamint, hogy a lakás üres. És megértette, hogy értékes másodperceket vesztett.
A következő pillanatban fölfelé rohant a lépcsőn, a padlástér felé. Odafönt úgy festett a dolog, ahogy gyanította. A bankár házából folyosók vezettek a szomszédos házakba. Az egyik ilyen összekötő folyosó ajtaja tárva-nyitva állt.
Hallotta, amint a szomszéd házban, valahol mélyen, megáll a lift. Adottnak vette, hogy a földszinten. Ez volt a második tévedése.
Leszáguldott az utcára. Sem Katarinát sem a bankárt nem látta sehol. Most már egyenesen a szomszéd házba lépett. A lift nem a földszinten, hanem a pinceszinten állt. Onnan egy garázsba jutott, amely az egész háztömb alá kiterjedt és több kijárattal rendelkezett. Akár autóval, akár gyalog folytatta útját Katarina és az öregúr, értelmetlen lett volna vaktában tovább üldözni őket.
Egy tagbaszakadt fiatalember, olajfoltokkal borított farmermellénye hátán egy jókora halálfejjel, motorkerékpárját szerelgette a helyiség egyik végében. A felügyelő odasétált hozzá és megkérdezte, hogy látott-e valakit a garázsban az elmúlt percekben.
– Mi köze hozzá? – mordult rá a fiú.
A felügyelő fölmutatta az igazolványát és megismételte a kérdést.
– Hűha – vigyorgott a másik. – Majd beszarok az ijedtségtől. – Aztán teljes fi-

gyelmét a motorkerékpárjának szentelte.
– Legyen szíves, válaszoljon a kérdésemre.
– És ha nem? Talán agyonlő?
– Jó ötlet.
– Mi a fene! Dirty Harry a városba érkezett!
A következő pillanatban a legközelebbi gépkocsi motorházán hasalt és moccanni sem tudott a rendőr szorításában. Olyan váratlanul érte a támadás, hogy sem kiáltani, sem tiltakozni nem volt ideje. Egy másodpercig teljes csend volt. Majd egy kemény tárgy a tarkójának feszült és hallotta a hideg, fémes kattanást, amint kibiztosítják a fegyvert. Végül pedig egy barátságos, teljesen nyugodt hang így szólt:
– Legyen szíves, válaszoljon a kérdésemre.
– Jaj! Izé! Egy férfi és egy fekete csaj! Nagyon siettek! Elhajtottak a pasas autójával!
– Honnan tudja, hogy kié az autó?
– Hát itt lakik! Az öreg! Egy Audija van! Elhajtottak együtt!
– Mit üvöltözik? – mondta a felügyelő és elengedte a fiatalembert, aki erőtlenül a földre csúszott és ott ülve maradt. Még idejében, hogy lássa, amint őrült támadója zsebre vág egy mobiltelefont.
A felügyelő megcsóválta a fejét.
– Egy lépést sem teszek élesre töltött telefon nélkül.
Majd szájával újra imitált egy fémes kattanást.
– Így ni. Be van biztosítva.
Sarkon fordult és a kijárat felé indult. A fiatalember kezdett magához térni és utána kiáltott:
– Maga nem normális! Föl fogom jelenteni!
A felügyelő megrántotta a vállát.
– Van telefonviselési engedélyem – mondta anélkül, hogy hátrafordult volna.
Visszaült az autójába és fölvette a kapcsolatot a gépjármű nyilvántartóval. Münkel úr valóban rendelkezett egy régi évjáratú Audival, amelyből már nem sok futott az utakon. Úgy döntött, hogy nem körözteti a járművet. Ez csak felesleges kérdésekhez vezetett volna. De semmi más eredményhez. Attól eltekintve, hogy az Audit valószínűleg gyorsan megtalálnák. Üresen és magára hagyva egy mellékutcában. Minden további utalás nélkül arra nézve, hogy Katarina és az öregúr merre folytatták az útjukat.
Ebben a macska-egér játékban Katarina nem az az egér volt, akitől el lehetett várni, hogy meg fogja könnyíteni a macska dolgát. De a macskának nem volt oka sietségre. Várhatott, amíg csak akart. Az egérke viszont kénytelen lesz belátni, hogy nem várhat, amíg csak akar. A kérdés csak az volt, hogy mennyi ideig fog tartani, amíg ezt belátja. Amíg belátja, hogy nem halhatatlan. De hogy azzá válhat. Majdhogynem azzá válhat.

*

Az öregember szótlanul és csodálkozva követte a lányt. Az autót a lakástól nem

messze leállították és most vaktában rótták az utcákat. Amint egy kis kávéház mellett haladtak el, Katarina gyorsan körülnézett és belépett a helyiségbe. A bankár követte. A terem hátsó végében leültek és két kávét rendeltek.
Rövid hallgatás után Münkel úr megköszörülte a torkát és megkérdezte:
– Biztos benne, hogy... ő volt az?
A lány bólintott.
– Hogyan lehet biztos benne?
– Nem tudom – mondta Katarina.
Egy ideig ismét csendben ültek.
– És miért menekül előle?
A lány egy meglepett pillantást vetett a bankárra és sokáig nem válaszolt. Majd megkérdezte:
– Elhiszi azt, amit elmondtam az éjszaka?
Münkel úr lassan bólintott.
– Igen. Azt hiszem, igen. Helyesebben szólva, nem hiszem, hogy hazudik. És azt sem hiszem, hogy bolond. Úgyhogy... – széttárta a karját –, Úgyhogy más lehetőségem nem marad, mint hogy megpróbáljam elhinni. Egyébként első találkozásunk óta utánanéztem néhány dolognak a számlával kapcsolatban. És sok furcsaságra bukkantam. Érthetetlen részletekre. Amelyek azonban most magyarázatra lelnek és megerősítik az ön történetét. De Toivonen kisasszony... Nem válaszolt a kérdésemre. Miért menekül tőle?
– Hát nem érti?
– Nem tudom. Talán. De szeretném öntől hallani.
Katarina komoran meredt maga elé. A pincér megérkezett a rendelésükkel, de a lány, úgy tűnt, nem fogta föl, hogy egy kávéscsészét helyeznek elé. Sokáig csendben ült, majd kurtán felnevetett.
– Münkel úr... Ha egy pillangó beszélni tudna, mit mondana arról a tűzről, amelyik épp elnyelte a barátait? Egy tűz az éjszakában... egy hideg mező közepén. Mindenfélét ígér. Fényt. Meleget. Biztonságot. De a pillangó már látta, hogy a tűz a halál. Úgyhogy menekül. Menekülnie *kell*. De...
Elhallgatott.
– De továbbra is vonzza magához a tűz – mondta Münkel úr.
– Igen! – kiáltott Katarina. – Persze, hogy vonzza! Szóval mit tegyen?! Mi az ördögöt tegyen?
Münkel úr megcsóválta a fejét.
– De a pillangónak ez esetben nem kell meghalnia. Talán épp... fordítva.
– Nem tudom! Ez az, amit nem tudok eldönteni! Nem tudom átgondolni a dolgot. Minden forog az agyamban. Aludnom kellene! Nyugodtan mindent átgondolni! Valahol. Egy helyen, ahol nem talál meg! Tudna segíteni?
A bankár elgondolkozva bólintott.
– Igen. Azt hiszem, tudok szerezni egy helyet, ahol nem találja meg.
– Ahol nem talál meg *minket*, Münkel úr! Már nem csak rólam van szó. Hiszen ő tudja, hogy együtt vagyunk és hogy magán keresztül engem is megtalál! Pillangók lettünk mindketten... Nem kellett volna felkeresnem! Nem kellett volna magára zúdítanom ezt a dolgot! Sajnálom.

– Ne sajnálja, Toivonen kisasszony. Én nem sajnálom. A legkevésbé sem.
Fölállt és közölte, hogy telefonálni fog. Egy barátjának, akivel már nagyon régen nem beszélt. Aki tartozik neki néhány szívességgel.
Hanghordozásából kiderült, hogy régi barátja többel tartozik neki, mint néhány szívességgel.
A bejárat melletti telefonautomatához ment. A számot kívülről tudta. A lánynak egy örökkévalóságnak tűnt a közel tíz perces, halk beszélgetés. Mozdulatlanul ülve meredt az öreg hátára és igyekezett úrrá lenni azon kényszerképzetén, hogy Münkel úr talán *valaki mással* beszél, mint régi barátjával. A rendőrséggel. A bolondok házával. Vagy *vele*.
A bankár feszült arccal tért vissza. Egy ideig az asztal lapjára meredt, majd hirtelen Katarina felé fordult, mint akinek éppen eszébe ötlik, hogy a lány is ott van.
– Minden rendben. Bérel nekünk egy autót és megkapjuk a vidéki nyaralójának a kulcsát. Körülbelül egy óra múlva itt lesz. Amint szerzett egy autót.
A lány biccentett és csendesen egymásra néztek.
– Nagyon komoly ügy volt?
Münkel úr elmosolyodott.
– Halálosan komoly.
Katarina visszamosolygott rá és igyekezett nem sírva fakadni.
Minden rendben volt. Minden úgy volt, ahogy lennie kellett. Ahogy lennie kellett pillangók között.

*

A felügyelő az asztalra fektette a telefonkagylót. A hang a vonal másik végén továbbra is tisztán hallatszott. Oberbein vizsgálóbíró úr teli torokból üvöltött.
– Mi az ördögöt művel? Egész nap megpróbáltam elérni! Hol bujkált?
A felügyelő hátradőlt és lehunyta a szemét.
– Halló?! A vonalban van?!... Halló!
– Itt vagyok – mondta a felügyelő.
– Mit mond? Nem hallom!
A felügyelő felemelte a kagylót.
– Itt vagyok.
– Kedves magától!
– Valamit el kell mondanom.
– Remek ötlet! No, mondja már, a hétszázát neki!
– Nem a telefonban. Egy biztonságos helyen.
– Egy *micsodán*?!
– Egy olyan helyen ahol nem áll fönn az a veszély, hogy lehallgatnak minket.
Egy pillanatig csend volt a vonal végén.
– Azt állítja, hogy a telefonomat vagy az irodámat lehallgatják?

– Nem zárhatjuk ki a lehetőséget.
A vizsgálóbíró színpadias kacajt hallatott.
– Megőrült? Ez nem Amerika!
– Megtisztel, hogy ilyen nagylelkűen megosztja velem a földrajzi ismereteit. Va-

jon ha megadnék egy zürichi címet, odatalálna? Találkozna ott velem, egy óra múlva?
Várható volt egy minden eddiginél nagyobb dühkitörés a vonal másik végén. A vizsgálóbíró azonban sikeresen megbirkózott ezzel a veszéllyel és, néhány másodperces hallgatás után, mézesmázos hangon így szólt:
– Természetesen. Legyen olyan kedves és adja meg a címet. Aztán rebegjen el egy csendes fohászt, hogy bármiféle értelmet leljek majd ebben a hülyeségben.
A felügyelő megnevezett egy utcát egy előkelő villanegyedben a város szélén.
– Legyen ott egy óra múlva és vigyázzon, hogy ne kövessék.
– Hát persze, hogy vigyázok – dorombolt a vizsgálóbíró. – Majd álruhát öltök a biztonság kedvéért.
– Kitűnő. Ha nem ismerném meg, integessen.
Amikor a felügyelő egy óra múlva a megadott címre ért, a vizsgálóbíró már várt rá. Sötét ábrázattal ült az autójában és nem derült jobb kedvre attól, hogy a felügyelő intett neki, hogy üljön át az ő autójába. De azért követte az utasítást. Amint becsúszott a jobb első ülésre, a felügyelő tovább hajtott. Néhány háztömbbel arrébb megállt, elzárta a motort és a főnöke felé fordult.
– A harmadik kapu a baloldalon. Egy kétszintes villa. A teteje látszik a fák mögött.
– No és mi van vele? – mordult fel a vizsgálóbíró.
– A ház tulajdonosa különböző személyazonosságokat használ. Korábban zsoldos volt. Most bérgyilkos. Egyike a legjobbaknak.
– Valóban? No és mi van vele?
A felügyelő nem hagyta zavartatni magát.
– Legutóbbi utazása során francia papírokat használt. Maga készítette őket. Jean Baptiste Poquelin névre voltak kiállítva.
– Egy pillanat. Ismerős a név.
– Nem csoda. Franciaországban minden iskolás gyerek ismeri. Így hívtak ugyanis egy francia színészt és drámaírót. Moliére volt a művészneve, Tizenhetedik század, mint tudjuk...
– Hé, elég már! Ez a név volt a svédek jelentésében.
– Bizony. Magabiztos lehet a pasas. Nem sokra becsüli a svájci és a svéd határőrök olvasottságát.
– Ezen a néven bérelték a buszt Stockholmban! Amelyikben megtalálták a törököt.
– Bizony. De Poquelin barátunk nem elégedett meg ennyivel. Ő szúrta le a törököt.
– Valóban? – sziszegte a vizsgálóbíró ellenségesen. – És maga ezt honnan tudja?
– A gyilkosságot a buszban követték el. Nyman és Toivonen háza előtt. A jármű ezt megelőzőleg két hétig mindig a ház körül parkolt. A lakók közül biztos többen is lesznek majd akik azonosítani tudják. Poquelin ugyanis a két svéd lehallgatásával foglalkozott. A gyilkosság után pedig arra kényszerítette őket, hogy Zürichbe repüljenek vele. Az első éjszakájukat mindhárman ebben a házban töltötték. Bőségesen fogunk találni ujjlenyomatokat odabent, amint kiállít egy házkutatási engedélyt.

A vizsgálóbíró öklével a műszerfalra csapott.
– Az ördögbe is! Látnoki képességekkel rendelkezik, vagy pedig hajlandó lenne végre elárulni, hogy honnan veszi mindezt?
– Az ügy legtöbb résztvevője már évek óta megfigyelés alatt áll. Minden cselekedetük és az egymással való kapcsolataik a legrészletesebben fel vannak térképezve és dokumentálva.
– *Kicsoda* figyeli őket? – nyögött a vizsgálóbíró.
A felügyelő egy ideig csendben ült, majd így szólt:
– Az év zsaruja lesz, ha a végére járunk ennek a történetnek. De van egy feltétel. Az információk eredetét soha, semmilyen körülmények között nem fedhetjük fel. Pontosabban, azt sem árulhatjuk el, hogy egyáltalán voltak informátoraink. Megkapjuk az eseménysorozat teljes leírását, egyenesen azoktól, akik maguk dokumentáltak mindent. A mi feladatunk az lesz, hogy utólag megtaláljuk a tanukat és a bizonyítékokat ezekhez az eseményekhez. És végül mindent úgy mutassunk fel, mint a saját nyomozásunk eredményét. Ügyes és alapos svájci rendőrmunka. Lehetőleg föl se merüljön a kérdés, hogy kaptunk-e kívülről segítséget. Vagy ha mégis fölmerül, a válaszunk mindig egyértelműen nemleges. Legrosszabb esetben: *no comment*.
A vizsgálóbíró kifejezéstelen arccal figyelte.
– És kicsoda ez az információs forrás? – kérdezte lassan.
– Amerikai. Nevezzük Jonesnak. A CIA-nak dolgozik és egy akciócsoportot tagja, ahol több nyugati hírszerzőszolgálat képviselve van.
– Na ne mondja! És *maga* hogy az ördögbe került ebbe a dologba?
– Jonest az Egyesült Államokban ismertem meg. Azt hittem valamiféle nyomozó. Összebarátkoztunk. Nagyon jól összebarátkoztunk. Gyakran töltöttem náluk a hétvégét. Horgászkirándulások. Satöbbi. Miután hazajöttem, levelezni kezdtünk. Egyszer-kétszer föl is bukkant itt Zürichben. *Szolgálati úton* Európában, mint mondta. Arról persze fogalmam sem volt, hogy ezek a szolgálati utak egy olyan operációval voltak összefüggésben, amely elsősorban itt Svájcban zajlott le... Tegnap este újra felbukkant. És az éjszaka folyamán végre megtudtam, hogy tulajdonképpen kicsoda és mivel foglalkozik.
– Álljunk meg egy pillanatra! – A vizsgálóbíró vadul hadonászott. – Maga egy egyszerű rendőr! Miért vonnák be egy állítólagos titkos hírszerző munkába? Van rá egy fogadásom, hogy a kedves barátja, *mister Jones*, szeret tréfálkozni!
A felügyelő megrántotta a vállát.
– Azt mondta, hogy a titkosrendőrségünk és a kémelhárításunk nincs beavatva. Utalt valami bizalmi válságra a svájci kollégákkal kapcsolatban, de érthető okok miatt erről nem akart velem részletesebben beszélni. De végül is teljesen mindegy! Teljesen mindegy, hogy Jones mennyire hazudós, vagy pedig mennyire tréfás kedvű ember. A lényeg az, hogy már eddig is kaptam és ezután is fogok kapni *konkrét adatokat* egy nagyszabású bűnügyi tevékenységről, amelyet itt Svájcban folytatnak. Egyszerűen ellenőrizni kell ezeket az adatokat, önállóan, a magunk szakállára. Jones csak egy közönséges besúgó. Illetve nem egy *közönséges* besúgó, de mégiscsak egy besúgó. És annak is kell kezelnünk. Vagyis meg kell állapítanunk, hogy mennyire használhatóak az adatai.

– De miért adnák ki a kezükből az eredményeiket?
A felügyelő szemtelenül elmosolyodott.
– Talán a maga becsvágya hiányzik belőlük. Nem tudom. De akárhogy is van, nem kezdhetnek rendőri akciókba itt Svájcban. Viszont azt szeretnék, hogy valaki felszámolja az ellenséget.
– *Felszámolja az ellenséget!* – fújt egyet a vizsgálóbíró. – Tiszta hülyeség! Mit adott be magának? Miről van szó? Oroszok?
– Igen. A megbízók oroszok. De Jones azt javasolja, hogy ezzel ne törődjünk. Egyszerűen tisztázzunk néhány bűnügyet. A mi svájci törvényeinkbe ütköző, konkrét bűnügyeket. Ennyi az egész, mondta, és ez is sok lesz.
A vizsgálóbíró fintorgott egyet.
– Kedves tőle, hogy emlékeztet arra, hogy bűnügyekkel foglalkozunk. Nehogy véletlenül elkezdjünk asztali terítőket hímezni.
Aztán egy ideig maga elé meredt.
– Hát jó. Ellenőrizzük az adatait. De átkozottul meglepődnék, ha valami más derülne ki, mint hogy a barátja egy istenverte pszichopata.
A felügyelő sóhajtott.
– Én hiszek neki.
– Hát persze. Bízzunk barátainkban.
Egy ideig szótlanul ültek.
– Nos? – morgott egyet a vizsgálóbíró. – Miféle adatokat kapott tőle?
A felügyelő előhúzott egy papírlapot.
– Ez a kémiai összetétele egy anyagnak, ami Nyman testében kimutatható. Egy méreg, amelyik leállítja a szívműködést és másodperceken belül halálhoz vezet. Bűnügyi összefüggésekben mindeddig ismeretlen és egy rutinszerű boncolásnál nem kimutatható. Jones szerint a vegyészeinket lángba fogja hozni a dolog.
– Na, ne mondja...
A vizsgálóbíró néhány másodpercig a számok és betűk érthetetlen halmazára meredt. Aztán olyan ábrázattal vágta zsebre a papírt, mint aki kénytelen részt venni egy nevetséges játékban.
– Szóval úgy képzeli, hogy állítsak be a laborba egy ismeretlen vegyi képletet lobogtatva és kérjem meg a fiúkat, hogy ellenőrizzék a dolgot?
– Elvileg, igen. Gyakorlatilag talán lehet ravaszabbul is csinálni a dolgot. Jones szerint, nem először használták ezt a mérget. Talán emlékszik, hogy a svéd rendőrség anyagában említik, hogy Pergolát kihallgatták egy kórházi halálesettel kapcsolatban.
A vizsgálóbíró dörmögött valamit, ami úgy hangzott, mint egy igen.
– Később megállapították, hogy az illető szívműködési zavarok miatt halálozott el és a boncolás semmi gyanúsat nem mutatott ki. Az ügyet leírták. Jones azt állítja, hogy Pergola ölte meg a pasast, ezzel az anyaggal. Saját ügynökük volt, akit el kellett némítani. Jones emberei szövetmintákat szereztek a kórházból.
– A barátjának bűnügyi regényeket kellene írnia.
– Meglehet. De még nem késő ellenőrizni a dolgot. Adja át a svédeknek ezt a képletet és utaljon a saját laboratóriumi eredményeinkre. Aztán pedig, ha az eredmény pozitiv, a svédekre hivatkozva adhatja át a képletet a saját vegyészeinknek.

– Megőrült? Szóval még blöfföljek is, habár az egész dologban nem hiszek? Mi az ördög áll ezen a papíron? Talán a tehénszar vegyi képlete!
A felügyelő széttárta a karját.
– Tegyen, amit jónak lát. Megkapta a képletet és természetesen sokféle módon lehet ellenőriztetni.
A vizsgálóbíró ingerülten fújt egyet.
– Nyugodjon meg. Ellenőriztetni fogom a dolgot. De mi az ördögről van itt szó? Azt állítja, hogy Nymant megmérgezték a főkapitányság folyosóján, abban a pillanatban, amikor kilépett a szobájából?
– *Én* nem állítok semmit. Jones azt állítja, hogy öngyilkosságról van szó.
– Öngyilkosság!?
– Igen.
– Mi a fenét keresett magánál a pasas tulajdonképpen? Ezt akartam megkérdezni, mielőtt rámtámadt ezzel az agyrémmel. Mit akart magától?
A felügyelő megcsóválta a fejét.
– Ha nem találkoztam volna Jonessal, azt felelném erre a kérdésre, hogy ennek a Nyman-fiúnak komoly rendellenességek voltak a fejében. Üldözési mánia, ilyesmi. Berontott és elmondta, hogy a helyzete már reménytelen. Nem tud elmenekülni a sugárzásuk elől, mert már belülről sugároznak, a saját agyából! Nincs mit tenni, ne is törődjek a dologgal! Viszont mentsem meg Katarinát, vagyis a Toivonon-lányt. Számára talán van még remény. Találjam meg és zárjam be egy sugárzásmentes helyiségbe! És így tovább. Amikor megpróbáltam néhány kérdést föltenni neki, fölpattant és kijelentette, hogy én is *közéjük* tartozom. Rám is a poklok tüze vár! Aztán kirohant és néhány másodperccel később halott volt.
– Hát jó – mondta a vizsgálóbíró és boldogtalan ábrázattal az orrtövét masszírozta. – Szóval ha nem találkozott volna Jonessal, azt mondaná, hogy a fiú őrült volt. Így viszont, *mi az ördög volt*?
– Nyman viselkedése beleillik egy képbe, amit Jones fölvázolt. Persze, hogy őrült volt a fiú. Ez nem vitás. De nem annyira őrült, mint ahogy hinni lehetne. Pontosabban, alapos oka volt arra, hogy megőrüljön.
– No mi a fene? – sóhajtott a vizsgálóbíró.
A felügyelő habozott.
– Jones azt javasolta, hogy kezdetben csak a tényekkel törődjünk. Az elméleteket hagyjuk későbbre.
– A fenébe is! Ha jól értem, előadott magának valami átkozott elméletet! Nos?
– Az elmélete is elég őrültnek tűnik.
– El tudom képzelni. No kezdjen már bele!
– Azt állítja, hogy mindaz, ami itt folyik, egy, a KGB ellenőrzése alatt folytatott titkos tudományos kisérlet utórezgése. Több ügynöküket valamiféle agymanipulációnak vetették alá. Aztán felléptek nem kívánt mellékhatások. És úgy döntöttek, hogy valamennyi kísérleti személyt likvidálni kell. Néhányan közülük azonban megértették, hogy mi folyik és sikerült elmenekülniük. Pergola és Nyman is ezek közé tartozott.
– Szóval Köhler egy KGB bérgyilkos lenne? – szólt közbe gúnyosan a vizsgálóbíró.

– Nem! A svédek találkozása Köhlerrel valóban véletlen volt. Köhlernek semmi köze a dologhoz. Egyszerűen balszerencséje volt, hogy pont Pergola került az útjába. A maga szeretetteljes módján kötekedni kezd valakivel, aki számára egy jelentéktelen senkinek tűnik. De Pergola ekkor már egy olyan állapotban van, ahol a józan ész szabályai nem érvényesek. Halott embernek tekinti magát. És Köhlerrel szembeni viselkedése azt mutatja, hogy nincs semmi kifogása az ellen, hogy valóban halott emberré váljon. Viszont, pusztán fizikailag, továbbra is végzetes képességekkel rendelkezik. Szép kis kombináció, nem igaz?
A vizsgálóbíró dörmögött valamit.
– Pergola és Nyman állapota – folytatta a felügyelő –, az említett kísérlet következménye volt. Jones a *tudásátültetés* kifejezést használta...
A vizsgálóbíró most mintha hörgött volna egyet, de nem szólt közbe.
– Állítólag valami olyasmiről van szó, hogy azokkal az elektromos impulzusokkal kísérleteztek, amelyek agyunkban az ismereteket képzik. Sikerült ilyen információs egységeket elkülöníteniük és idegen agyakba átvezetniük. Jones ahhoz hasonlította a dolgot, mint amikor két autó akkumulátorát indítókábelekkel összekapcsolják. Pergola némettudását – ráadásul egy hamisítatlan zürichi dialektust – valamint fizikai képességeit állítólag ilyen módon ültették az agyába. De az eljárás természetesen nem olyan egyszerű, mint amikor elektromos áramot vezetnek egy gépkocsiból a másikba. Az információs csoportokat az agyban nem lehet teljesen elkülöníteni. A nyelv, amit beszél az ember, nemcsak egy nyelv. Hanem kötődik más információs egységekhez és ezek egy része szintén átcsúszik az átültetés folyamán. Valamennyi kísérleti alany hamarosan súlyos személyiség zavarokkal küzdött. Egyszerűen idegen személyiségek kerültek beléjük. Némelyek öngyilkosságot követtek el, mások ellenőrizhetetlenekké váltak. Néhányan még bujkálnak és az összes többit likvidálták. És Jones azt állítja, hogy amennyiben hajlandóak vagyunk a rendelkezésünkre nyújtott adatokat ellenőrizni, kénytelenek leszünk előbb-utóbb belátni, hogy ez a kísérlet igenis megtörtént, nem Szibériában és nem valami átkozott fantasztikus regényben, hanem itt Zürichben, egy jó nevű gyógyszeripari vállalat tevékenységén belül, olyan személyek vezetése alatt, akik továbbra is itt tartózkodnak, svájci állampolgárok és a társadalom megbecsült tagjai.
– Tudja kivel szórakozzon – mondta a vizsgálóbíró.
A felügyelő elnevette magát.
– Fogalmam sincs, hogy kivel, hacsak nem magával. De felejtsük el ezt a science-fiction dolgot! Jones adataival kell foglalkoznunk. Hamarosan kapok egy teljes beszámolót háromévi nyomozásuk eredményeiről. De már most is akad néhány dolog, amit ellenőrizhetünk. A svéd kollégák számára sem lesz közömbös a dolog. Először is: a férfi aki Stockholmban a buszt bérelte, Jean Baptiste Poquelin. Jones szerint ilyen néven sehol sincs nyilvántartva. Sem nálunk, sem külföldön. Egyáltalán, semmilyen néven sehol sincs nyilvántartva – egy apró kivétellel! Több mint húsz éve az idegenlégióban szolgált, utána pedig, Peter Ballago néven, francia állampolgár lett. Ez az egyetlen hely, ahol a fényképe és az ujjlenyomata elérhető. Ilyen módon pedig valószínűleg azonosítható lesz, egyrészt, mint a stockholmi buszos ember, másrészt, mint ennek a háznak a lakója. És még egy helyen azonosítható lesz. Két nappal a stockholmi gyilkosság után felkeresi a

Niedermayer ügyvédi irodát. Vandor néven jelenti be magát és az öreg Niedermayer rögtön fogadja.
– Niedermayer Köhler ügyvédje – dünnyögte a vizsgálóbíró.
– Tudom. Sajnos Ballago-Poquelin-Vandornak azóta nyoma veszett. Jones emberei szem elől tévesztették. Viszont van egy másik személy, aki érdekes adalékokkal szolgálhat az Abdürrezzak ügyhöz. Azon a gépen, amelyen a török Stockholmba repül, van egy Dietrich Scheinheim nevű utas. És a gyilkosságot követő nap reggelén fölbukkan stockholmi követségünkön. Állítólag meglopták. Minden papirját és pénzét elvesztette... Scheinheim jogász és a Niedermayer iroda alkalmazottja.
Kis szünetet tartott.
– Jones szerint nem véletlen, hogy az iroda vállalta a Köhler-ügyet. Javasolja, hogy vegyünk elő néhány régi papirt. Mégpedig a három évvel ezelőtti Würzberger-per anyagát. Ebben a perben Niedermayer képviselte a gyógyszergyárat. Emlékszik?
– Hogy az ördögbe ne! Kártérítési követelés többezer személy részére. Milliárdos összegek. Állítólag az öreg Niedermayer mentette meg a konszernt. De sokat beszéltek megvesztegetésekről, hamis bizonyítékokról és egyéb turpisságokról.
– *Turpisságokról*? Jones szerint két gyilkosság is volt a dologban! Azt állítja, hogy mindkettőről egyértelmű bizonyítékai vannak és ezeket is majd a rendelkezésünkre bocsájtja. Azon kívül azt állítja, hogy a Würzberger-per az egész történet kezdete. A per után a vállalat a KGB markába került. A konszern tevékenységének egy része az oroszok játszóterévé vált. Niedermayer azért mentette meg a vállalatot, hogy hozzájussanak a technológiájukhoz és a kutatási lehetőségekhez. Egyszerű zsarolás. A konszern tulajdonosára rábizonyíthattak volna gyilkosságra való felbujtást, emberrablást, zsarolást és egyebeket. Úgyhogy belement a játékba. Habár fogalma sem volt arról, hogy milyen játékba.
– Azt akarja mondani, hogy Niedermayer az oroszoknak dolgozik?
– Igen. Jones szerint nála futnak össze a szálak.
– Nevetséges!
A felügyelő bocsánatkérő mozdulatot tett.
– Talán először ellenőrizzük az adatokat és csak azután nevessünk.
A vizsgálóbíró komoran hallgatott.
– Nos? – horkant fel végül. – Van még valami?
– Egyenlőre nincs. Jones szerint bemelegítésként ennyi elég.
– Kedves tőle, hogy így gazdálkodik az erőnkkel. Legalább hamar leírhatjuk ezt a bődületes baromságot!
De a felügyelő hallotta, hogy hangjába némi bizonytalanság vegyült.
– Nevetséges – morgott még egy utolsót a vizsgálóbíró, amikor átszállt az autójába és nyikorgó gumikkal elhajtott.
A felügyelő elzárta a motort és sokáig mozdulatlanul ült. Persze, hogy nevetséges, gondolta. És valószínűleg teljesen felesleges. Egy játék mindössze...
Igazából semmi sem érdekli! Játszik! De az én életemmel ne játszadozzon!
Előhúzta a mobiltelefont és egy ideig rámeredt. Majd fölhívta a falut és megadta az azonosítási kódját.

– Hívjon vissza a megadott számon – mondta és megszakította a vonalat.
A telefon néhány másodperc múlva megszólalt.
– Köszönöm – szólt a felügyelő a kagylóba. – Csak ellenőrizni akartam, hogy működik-e a vonal.
Ismét sokáig maga elé bámult. Aztán az URH rádió megzavarta a gondolatait. A kapitányságról jelentették, hogy a Renate Winter-féle jelentés megérkezett és az íróasztalán fekszik. Renate egy prostituált volt, akit néhány napja a lakásán megfojtottak.
Csapja agyon az idejét egy kis gyilkossági nyomozással? Miért ne?
Dirty Harry a városba érkezett...
Útban a kapitányság felé megállt egy üzletnél és vett egy derékszíjra csatolható bőrtokot a mobiltelefonhoz.

*

Az elmúlt két nap alatt egy szóval sem érintették Zürichből való távozásuk okát. Együtt főztek, sétálgattak az erdőben, az életükről meséltek, a barátaikról, a családjukról, a munkájukról és mindarról, ami a napi gyakorlati teendőkkel kapcsolatban szóba került.
A második nap estéjén Katarina így szólt:
– Ez így nem megy tovább. Vissza kell mennem Zürichbe. Beszélnem kell vele. Először is vissza kell szereznem a mozgási szabadságodat. Elmondom neki, hogy semmiféle veszélyt nem jelentesz a számára. Amit tudsz, megtartod magadnak. Nem igaz? Aztán elutazom valahová. Neked sem mondom meg, hová. Nem akarom, hogy rajtad keresztül elérhessen. Hogy oka legyen... fölhasználni téged. Valahogy rendbe kell hoznom ezt a dolgot. Nem sajátíthatom ki az életedet!
– Az életemet, Katarina? – mosolygott Münkel úr. – Azt hittem, hogy már megértetted, hogy mi a helyzet az én életemmel.
– De most nem erről van szó! Most csak arról van szó, hogy ne kelljen tovább félnünk!
– Félnünk? – mondta a bankár csendesen. – Vajon mitől kellene félnem? Egy új lehetőségtől?
Katarina fölpattant a székből.
– Egy új lehetőség?! Ezt egy új *lehetőségnek* nevezed? Egy új lehetőségen gondolkozol?
– Azt hittem, hogy te is azt teszed. Legalábbis, hogy gondolkozol.
A lány ismét leült.
– Hasonlatod a lepkékkel... – folytatta Münkel úr. – Az nem is volt rossz. Habár én a legkevésbé sem emlékeztetek egy pillangóra.
– Az egy hülye hasonlat volt! – kiáltott fel Katarina. – Mert a pillangó csak két dolog közül választhat: meghalni a tűzben – vagy pedig élni még egy kicsit. De azt nem választhatja, hogy más pillangók halála árán jusson új lehetőséghez!
Ismét fölállt és elkezdte összekapkodni a vacsora maradványait az asztalról.
– Most pedig mosogatni fogok! – mondta kihívó hangon, mintha Münkel úr megkérdőjelezte volna ezen jogát. – Aztán meg elmegyek aludni!

Amikor a bankár reggel felébredt, az autó már nem állt a ház előtt. Katarina szobája üres volt. A konyhaasztalon pedig egy cédula feküdt:
A pillangó harmadik választása: megpróbálni eloltani a tüzet.

*

– Szóval, valami ragadozó madár – magyarázta Katarina angolul. – Nem sas. És nem is sólyom. Sok s-betű van benne. *Schnitzelwitz*, vagy valami hasonló.
– Schnitzelwitz? – ismételte meg a könyvtáros, helytelenítő hangon.
– Valami hasonló.
– Nincs olyan ragadozó madár, amelyiknek Schnitzelwitz a neve.
– Tudom! Azaz, dehogy tudom! De csodálkoznék, ha lenne! Szóval arról van szó, hogy a falu neve egy összetett szó. Valami ragadozó madár és kard... Mi a kard németül?
A könyvtáros megmondta.
– Stimmel! – mondta Katarina.
– Persze, hogy stimmel.
– Úgy értem, hogy ez a szó vége. Most már csak az eleje hiányzik. A ragadozó madár. Két szótag... Schweppeschwert. Schillerschwert. Valami ilyesmi.
– Schillerschwert? – szólt a könyvtáros.
– Valami olyasmi. Milyen ragadozó madarak vannak németül?
A könyvtáros megnevezett néhányat.
– Ez az! – lelkendezett a lány. – Megismételné az utolsót?
A könyvtáros megismételte.
– Lenne olyan kedves leírni ezt a két szót? A madarat és a kardot.
A könyvtáros, kedvesnek nem nevezhető ábrázattal, eleget tett a lány kérésének, majd átnyújtotta a cédulát.
Der Sperber. Das Schwert.
– Maga egy angyal – mondta Katarina és magához vette a korábban megrendelt vaskos kötetet, a kihajtható térképlapokkal és a helységnév mutatóval, amely a könyvtáros szerint valamennyi nyilvántartott svájci helységnevet tartalmazta. A Sperberschwert nevű falut hamarosan megtalálta az egyik cérnavékony szürke vonalka végén, amely a jelmutatóban *egyéb utak* néven volt megjelölve. Mutatóujjával elindult visszafelé a vonalon, az egyre szélesebb és egyre színesebb vonalak felé. A legszélesebb – egy feketeszegélyes duplán húzott piros vonal – végül is Zürichhez vezetett. Vázlatot készített a térképről és feljegyezte valamennyi helységnevet a Zürichből Sperberschwertbe vezető út mentén. A könyvtár széles lépcsőjén egy pillanatra megállt és elnézte a belvárosi sokaságot. Majd visszatért az autóhoz. A térképvázlatot a műszerfalra erősítette és két órás autós bolyongás után sikerült elhagynia a várost, a megfelelő autópálya bejáratnál.
– Hát előre! – szólt magának. – Irány a világ vége! Éjfélre ott is leszek, ha el nem tévedek. Éjfél... Üt a pillangó órája. *The Hour of the Butterfly*. Szines, szélesvásznú amerikai film. Megtörtént eseményekre épül. Egy Oszkár a legjobb női alakításért. Habár Mayer úr, sir, igazán sajnálom, de nem úgy volt a dolog... Jaj, dehogyis, hogy is merném azt gondolni, hogy jobban értek a filmhez mint ön, Mayer úr,

sir... Azonnal átírom a forgatókönyvet! De az igazság az, hogy a nő egyszerűen eltűnt... Az utolsó tanú, aki látta, egy bizonyos Müller úr volt, a zürichi városi könyvtárban. Aztán egyszerűen elnyelték a ködbevesző csúcsok. A svájci rendőrség nem talált mást, mint... Hogy mondja, mister Mayer, sir? Svájc? Az egy ország odaát Európában. Hát persze! Így mindjárt sokkal jobban hangzik, sir! Szóval, az *erdélyi* rendőrség nem talált mást, mint egy magára hagyott autót, egy távoli faluban... Tessék? Nagyon jó ötlet, sir! Szóval egy magára hagyott autót egy távoli *kastély* előtt... De hogy azután mi történt, senki sem tudja, úgyhogy arra gondoltam, sir... Értem! Ezentúl semmit sem gondolok, sir! Semmi európai badarságot. Minden jól fog végződni. Hát persze. Megteszek minden tőlem telhetőt. Átírom az egészet. Minden jó, ha jó a vége.
Hajnali öt órakor lassan átgurult a Sperberschwert nevű falun. Letépte a cédulát a műszerfalról, gombóccá gyúrva maga mögé hajította és a keskeny ösvény felé irányította az autót, ahol a térkép véget ért.

*

Jones titkos ügynök első írott jelentése az „Agyzavar"-műveletről tíz gépelt oldalból állt és elsősorban azzal a kémcsoporttal foglalkozott, amelyet az oroszok a Leopold étteremben működtettek. A következő három személy alkotta ezt az egységet: a magát pincérnek álcázó Helmut Pintscher, a tulajdonosnő, Ursula Ziegler asszonyság, valamint a csoport vezetője, az immáron elhunyt Dümbüllü Abdürrezzak. A két korábbit azonnal megfigyelés alá helyezték. De csak diszkréten, nehogy megsejtsék, hogy a rendőrség felfigyelt a tevékenységükre.
Jones korábbi adatai közül ekkor már jó néhányat ellenőriztek és megerősítettek. A vegyészek lelkesedése valóban határtalan volt, amikor egy ismeretlen összetételű mérgező anyagra bukkantak Bengt Nyman testében. A kísérleti egerek és nyulak száma alaposan megfogyatkozott, amint újra és újra megbizonyosodtak a preparátum kitűnő hatásáról: fájdalommentesen, gyorsan és mérgezési tünetektől mentesen ölt.
A vizsgálóbíró viselkedése magasabb fokú érettségről és megfontoltságról tett tanúbizonyságot, amikor ismét találkozott a felügyelővel. Oberbein úr elismerte, hogy akárki nem rendelkezhet olyan figyelemreméltó ismeretekkel az esetről, mint mister Jones. Azonban kötelességének tartotta, hogy felhívja a felügyelő figyelmét a szükséges óvatosságra. A nemzetközi hírszerzés világa ugyanis a hazugságok és az illúziók világa! Semmit sem szabad adottnak venni! Nem szabad elsietni a választ olyan alapvető kérdésekre, mint hogy tulajdonképpen kicsoda a magát Jonesnak nevező férfi, kinek dolgozik, milyen célból adja át ilyen szokatlan módon ismereteit a helyi bűnüldöző szerveknek és vajon milyen magyarázat rejlik az egész ügy mögött. Fennáll a veszély, hogy Jones, vagy megbízói, valamilyen módon megpróbálják kihasználni őket. Minden lehetőséget végig kell gondolni. Nem lehet kizárni, hogy Jones kettős ügynök. Vagy hogy az oroszoknak dolgozik.
A felügyelőt ugyan rendkívül megdöbbentette ez a feltételezés, de kénytelen volt elismerni, hogy egy ilyen bonyolult ügyben semmi sem kizárható. Ismervén Le Carré regényeit, neki sem voltak illúziói.

A felügyelő számítógépe társaságában töltötte a következő estét és megírta Jones titkos ügynök második bizalmas jelentését, a stockholmi gyilkosság részleteiről. Oberbein törheti majd a fejét, hogy milyen módon tálaljon bizonyos részleteket a svéd kollégáknak. Hogyan fogja például indokolni a gyanúját, hogy a Riddarfjärden-tó partjának melyik pontján – melyik egészen pontosan meghatározott pontján! – dobták a vízbe a gyilkossághoz használt fegyvert, a lehallgató készülékeket és egyéb tárgyakat.
A felügyelő három óra tájban tért nyugovóra és két órával később a telefonra ébredt. Rögtön felült és megvárt még egy szignált, hogy megbizonyosodjon arról, hogy valóban a mobiltelefon szól, és nem az otthoni telefonja.
Fölemelte a kagylót.
Az ügyeletes csoport vezetője közölte, hogy negyven másodperc óta regisztrálnak egy álló járművet, súlykategória szerint középméretű személygépkocsit, harminc méterre az alsó hídfőtől. A motorkerékpáros járőrök már útban vannak lefelé.
– Jól van – mondta a felügyelő. – Azonosítsák és jelentkezzenek újra.
Kiugrott az ágyból és fel alá járkált a szobában. A *híd* a Sperberschwert és Vandorland közötti útszakasz megnevezése volt. A *hídfő* pedig az a hely, Sperberschwert határában, ahol az első szenzorcsoport volt elhelyezve. Harminc méterre a hídfőtől szűkült le az út és kezdődött az első kanyar. Az autó vezetője erre a pontra érve valószínűleg megrekedt és sem továbbhajtani sem visszatolatni nem volt mersze. A motorosok körülbelül húsz perc múlva érnek le hozzá. Új jelentés korábban nem várható.
Eltévedt turisták? Hajnali öt órakor? Aligha. Egyébként sem kezdődött még el a túrista szezon. És valószínűtlen egybeesés lenne, ha pont most bukkannának fel idegenek, amikor valaki mást vár.
Rég nem volt dolguk idegenekkel. Legutoljára, több évvel ezelőtt, egy idős holland házaspár szorult segítségre. Eltévesztették a Szent Gotthárd-hágót. Alaposan eltévesztették... Ugyanazon a ponton rekedtek meg a *hídon*, mint a ma éjszakai látogató. Egy motoros járőr egész az autópályáig kísérte vissza őket. Alighanem azóta is emlegetik a svájciak szívélyességét és segítőkészségét.
Legyürkőzte magában az ingert, hogy azonnal elinduljon a falu felé. Talán csak vaklárma az egész. Talán nem az jött meg, akire vár. Talán a holland nyugdíjasok tértek vissza.
Ledőlt az ágyra, lehunyta a szemét és várt.

*

A lány kikapcsolta az autó fényszóróit és a világ teljes sötétségbe borult. Egyetlen csillag sem világított. Semmi fény sehol. Nem látszottak a hegyek körvonalai a távolban, de saját keze sem, amikor az arca elé emelte. Minden sötét volt és láthatatlan.
Más esetben azonnal újra bekapcsolta volna a világítást. De most nem volt ijesztő a sötétség. Épp a sötétség választotta el attól, ami ijesztő volt. Láthatatlanná tette és biztonságot nyújtott. Egy váratlan pihenőt. Minden megszűnt.
Sajnálom, mister Mayer, sir... A nőt elnyelte a sötétség. Nem tudtam jobb befeje-

zést találni. Bemászott egy nagy sötét lyukba és többé nem volt hajlandó előbújni. Néha így csinálnak ezek odaát Erdélyben.
Hát persze, mister Mayer, sir. Tudom, hogy nem végződhet így. Véget fog érni a sötétség. Fölkel a nap vagy jön egy tüzet okádó sárkány, vagy akármi, amit óhajt, mister Mayer. Sir.
Először két fénycsóva látszódott, ide-oda lengve a messzi hegyoldalon. Azután meghallotta a motorok zaját.
No látja, mister Mayer, sir. Minden megoldódik. Nem hagyják, hogy eltűnjön a sötétben. Jönnek... Be lehet fűzni a filmet és indítani a kamerákat.
A fénycsóvák összevissza keringtek a hegyek között. El-eltűntek. Majd felbukkantak. De lassan mind lejjebb ereszkedtek. A motorzúgás erősödött. Egy idő után, amely örökkévalóságnak tűnt, a lány megértette, hogy az utolsó kanyarhoz érkeztek. A következő pillanatban felbukkant az első motorkerékpár, közvetlenül előtte, az emelkedőn, és megállt. Katarinát teljesen elvakította a fényszóró. Káromkodott egyet és bekapcsolta az autó lámpáit. Mint aki viszonozza a tüzet. Semmi félelmet nem érzett. Csak dühöt.
A második motorkerékpár lassan elhaladt az első mellett és lehajtott az autóig. A vezető leszállt. Minden sietség nélkül levette a sisakját és körbejárta az autót, mielőtt a vezetőülés ajtajához lépett. Az ablakhoz hajolt és mosolyogva mondott valamit németül.
A lány szúrós szemmel nézte és angolul válaszolt.
– Nem beszélem a helyi nyelvet. Nevem Katarina Toivonen és a Föld nevű bolygóról jövök. Szándékaim homályosak. Vezessenek a törzsfőnökhöz.
A férfi hibátlan angolsággal közölte vele, hogy magánterületen tartózkodik. Mint az őrszemélyzet tagja, kötelessége, hogy megkérje, hogy mutasson föl valamilyen iratot, amely a személyazonosságát igazolja.
Katarina átadta az útlevelét.
– Ez az irat igazolja a személyazonosságomat – mondta elnyújtva.
A férfi visszatért a motorkerékpárhoz és előhúzott egy walkie-talkie szerű alkalmatosságot.
Egy perccel később megszólalt a telefon Kleinhammer felügyelő zürichi lakásán. Az ügyeletes közölte, hogy az azonositás megtörtént. Megadta Katarina adatait és elismételte, amit a lány mondott a motoros járőrnek.
– Kitűnő – mondta a felügyelő mosolyogva. – Szállásolják el a hölgyet a lehető legjobb módon. Közöljék vele, hogy a törzsfőnök útban van.
Néhány másodperccel később a motoros járőr visszatért az autóhoz és udvariasan javasolta, hogy átvenné a jármű vezetését, tekintettel az előttük álló útszakasz némileg veszélyes jellegére, az azt kevéssé ismerő gépjárművezető számára. Katarina egy ideig szótlanul nézte a férfit és elállt attól, hogy a fején átvillanó epés megjegyzések valamelyikét kimondja. Biccentett és átcsúszott a jobb oldalra. Csak most vette észre, hogy a távolabbi motorkerékpáron két személy ült. Egyikük átvette a magára hagyott motorkerékpárt és a kis konvoj mozgásba lendült az azt kevéssé ismerő gépjárművezető számára némileg veszélyes jellegű útszakasz felé.

*

Néhány apróságot el kellett intéznie az indulás előtt. Például eltüntetni a számítógépet, amelyen Jones titkos ügynök a jelentéseit írta. A már befejezett második jelentést azonban az íróasztalra fektette. Vagy talán, tekintettel az ügy bizalmas jellegére, dugja a matrac alá?
A matracot választotta.
A fürdőszobatükör előtt egy pillanatra megállt. Talán mégsem kellene egy középkorú, kövérkés úr képében találkoznia Katarinával... Aztán megrázta a fejét. Még hogy középkorú úr! Valódi életkorához képest Kleinhammer felügyelő csak kisgyerek volt. Egy kopasz kisgyerek, gondozott angol bajusszal.
Gyorsan ellépett a tükör elől. Mit művel?! Nem valami romantikus szerelmi légyottra indul! A külseje teljesen mellékes! Ezt a kapcsolatot egészen más alapokra kell építeni. Ez valami teljesen új. Ami még sohasem létezett. Idővel kiderül, hogy mit jelent és hová vezet.
A kis ruhásszekrényből kiválasztotta a felügyelő legkevésbé elnyűtt zakóját. Talán térjen be útközben egy divatárú üzletbe?
Őrület! Ugyanaz az őrület.
A számítógép, tartozékaival együtt, két sporttáskát töltött meg. Levitte őket az autóba. A ház még aludt. Senkivel sem találkozott. Annál jobb. Aki hamarosan nyomtalanul eltűnik, alighanem a KGB jóvoltából, ne cipeljen közvetlenül az eltűnése előtt nehéz útitáskákat.
Habár már egyáltalán nem érdekelte a dolog. Kleinhammer felügyelő kijátszotta magát.

*

Katarina felébredt.
Az összehúzott függönyök ellenére túl erősnek találta a fényt és újra becsukta a szemét. De már megpillantotta a férfit. A zürichi nyomozó egy fotelben ült a szoba túlsó végében és őt nézte. A lány szeretett volna nyugodtan magához térni, összeszedni a gondolatait és átgondolni, hogy miért is jött ide. A férfi néma jelenléte zavarta és rendkívül földdühítette. Tudta, hogy pillanatokon belül szabadjára fogja engedni a dühét.
A felügyelő, mintha megérezte volna, hogy mi zajlik benne, hirtelen fölállt és halkan így szólt:
– Bocsáss meg. Nem akartalak zavarni. Kint várok rád.
Gyors léptek zaja hallatszott és becsukódott az ajtó. Katarina fölült az ágyban és dühödten meredt utána.
Kint várok rád...
Vajon mi az ördögre vár? Várhat épp ésszel valami másra, mint amit Katarina tenni akar? Úgy látszik igen. Úgy látszik elvárja tőle, hogy mindazt, ami történt, mellékes bagatellként fogja föl. Kevésbé fontos földi apróságokként – összehasonlítva az örökkévalóságba szóló meghívóval. Egy meghívó, amit úgy gondolja, hogy nem lehet elutasítani.

Kint várok rád...
Jóhiszemű és elbizakodott. Ez lesz a veszte. Ha egyáltalán létezik valami, ami a veszte lehet.
Sokáig zuhanyozott és csak azért hagyta abba, mert elfogyott a meleg víz a tartályból. Egy öltözőfülkében ruhákat talált. A saját ízlésének megfelelő, töménytelen sok ruhát. Hát persze... A bevásárlást Bütyök és Bengt intézte.
Ingerülten becsapta az öltözőfülke ajtaját és dacos ábrázattal összeszedte a padlóról szétszórt ruhadarabjait. Aztán megcsóválta a fejét és mégis visszatért az öltözőfülkéhez.
Valamit valamiért... Induljon a játék.
A férfit a konyhában találta meg. Szótlanul leült vele szembe és egy ideig néztek egymást.
– Látom, megtaláltad a ruhákat.
Katarina szórakozottan biccentett. A férfi pedig megkérdezte, hogy milyen nyelven beszéljenek egymással. Svédül vagy finnül.
A lány habozott. Legszívesebben az angolnál maradt volna. Ehhez a nyelvhez ugyanolyan érzelmi távolságot érzett, mint a férfihoz, aki a kérdést feltette. De ez helytelen válasz lett volna. Hiszen miért rontson el egy kellemes, könnyed beszélgetést a konyhaasztalnál?
– Talán finnül... Rég nem volt alkalmam.
– Nekem sem – mondta a férfi. – Évtizedek óta nem volt alkalmam.
– Hány nyelvet beszélsz te tulajdonképpen?
– Nem tudom. Talán úgy ötvenet.
– És melyik az anyanyelved?
A férfi rámosolygott.
– Mind az ötven.
– Na ne!... Melyik az igazi?
– Az első nyelvem? Egyfajta ó-német. Ma már senki sem értené. Évszázadok óta nem beszéltem.
– Te jóisten! És tudnád még beszélni?
– Persze. De kivel beszéljek? Legfeljebb álmomban, régi barátokkal... Néhány régi dalt is tudok. – Kis fintorral hozzátette: – Az emberiség történelmének legrégebbi autentikusan megőrzött zenedarabjai.
– Hadd halljak egyet!
– Nem. Most nem.
– Miért nem?
– Mert nincs kedvem.
– Miért nincs kedved?
– Talán mert nem vagyok egy gramofon.
– Hát akkor mi vagy?
A férfi hosszú ideig nem válaszolt. Aztán megrántotta a vállát.
– Nem tudom. Röpke nyolcszáz év nem volt elegendő ahhoz, hogy megválaszoljam ezt a kérdést. Az vagyok, aki itt ül és szeretné tudni, hogy miért jöttél vissza.
Katarina hirtelen fölállt és az ablakhoz lépett.
– Miért jöttél vissza? – kérdezte ismét a férfi.

A lánynak most nem kellett hazudnia. Gyorsan és ingerülten válaszolt.
– Nem tudom!
Visszaült az asztalhoz és kerülte a férfi pillantását.
Remek színjáték, gondolta. De nem volt biztos benne, hogy valóban színjáték volt -e. Tovább meredt maga elé.
Hosszú hallgatás után a férfi megkérdezte:
– Mit mondtál neki? Klaus Münkelnek?
Katarina gyorsan felpillantott.
– Beszélnem kellett valakivel! De akkor még azt sem tudtam, hogy ezt a falut hogy hívják. Vagy egyáltalán, hogy milyen égtáj felé esik Zürichtől. Ha akartam, sem tudtam volna elárulni, hogy hol laksz.
– Minden mást tud?
A lány bólintott. Úgy döntött, hogy ebben a kérdésben az igazat mondja. Valószínűleg veszélyesebb lenne Klausnak, ha hazugságokkal próbálná védeni. Ha vendéglátója gyanítaná, hogy hazudik, talán maga próbálná kideríteni, hogy Klaus mit tud és milyen szándékai vannak.
A maga módján kideríteni...
– Igen – mondta halkan. – Mindent tud. De hidd el, hogy semmi olyat nem fog tenni, amiért okod lenne nyugtalankodni.
– Én nem nyugtalankodom – mosolygott a férfi. – Te nyugtalankodsz. De neked sincs okod rá. Békén hagyom az öreget. Amennyiben semmi butaságot nem csinál.
Katarina biccentett és nem szólt semmit. Nem mintha hitt volna a férfi ígéretében. Ahhoz már túl sok hazugságot hallott. De mit mondhatott volna?
– Elhitte a történetedet? – kérdezte a férfi.
– Igen... furcsa mód.
– Nem olyan furcsa – mosolygott a férfi. – Ha a megfelelő személy mondja el.
Katarina merev arccal figyelte. De egy pillanatra majdnem elvesztette az önuralmát. A férfi ezt bóknak szánta! Mármint, hogy ő, Katarina, egy átkozottul jó mesemondó... A mindentudó idióta úgy látszik elfelejtette, hogy nem Ali Baba és a negyven rabló történetét mesélte el Klausnak. Hanem a barátai halálának a történetét! A barátai gyilkosának a történetét! Annak az éjszakának a történetét, amelyet a gyilkossal töltött! És most egy könnyed bók a gyilkos részéről, hogy *ezt a történetet*, alighanem, némi átéléssel tudta előadni!
A férfi bizonytalan pillantását látva hirtelen diadalérzés töltötte el. A pasas gondolatolvasó képessége mégsem határtalan. Megértette ugyan, hogy valami fölkavarta. De nem tudta, hogy micsoda. És nem is fogja megtudni! Most fedeznie kell magát és egyúttal kihasználni pillanatnyi fölényét.
Egy képtelen gondolata támadt. Elméje rögtön tiltakozott ellene. És mégis! Miért taktikázzon és ügyeskedjen? Miért ne vágjon egyenesen bele abba, amiért jött? Pillantását a férfinak szegezte.

– Le akarok menni a laboratóriumba!
A férfi egy ideig csendesen figyelte.
– Miért?
Jó kérdés...

Kereste a szavakat, mintha maga sem lenne tisztában kérése értelmével.
– Valahogy fel kell végre fognom, hogy kicsoda vagy. Vagy talán Kleinhammer felügyelőnek nevezzelek? Az ördögbe is, te az a zürichi zsaru vagy, aki kihallgatott minket! Rád nézek és őt látom! De te már nem ő vagy. Soha nem is voltál. Olyan vagy nekem, mint egy kísértet! Nem tudok egy kiértettel beszélni! Szükségem van egy névre! Egy arcra! Lemegyünk a tartályhoz és meg akarlak nézni *téged*, a *te arcodat,* megtudni a *te* nevedet, bármiféle átkozott nevet, csak tudjam, hogy holnap is így nevezhetlek!
A férfi megcsóválta a fejét.
– De hiszen én, ebben az értelemben, valóban kísértet vagyok. Ilyen az életfeltételem. Nincs saját nevem. Nincs saját arcom. Az *első* nevem és az *első* arcom, olyan, mint régi, gyerekkori fényképek, ahol az ember már alig ismeri meg saját magát. Évszázadok óta nem használtam azt a nevet és azt az arcot.
– Persze! – mondta hevesen a lány. – De csak azért, mert egyedül voltál! Olyan, mint te, senki nem volt. Egy magányos kísértet. De a kísérteteknek is szükségük van nevekre. Amint többen vannak. Az *én nevem* Katarina. És ezer év múlva is ez lesz a nevem, akár élek, akár nem!
Hirtelen elhallgatott. Biztos volt benne, hogy túl messzire ment. Majdhogynem ígéretet tett egy jövőbeli társulásra. Túl korai volt ez az ígéret. Várni kellett volna még. Vívódni hetekig, hónapokig, talán évekig, mielőtt egy ilyen ígéretet kimond.
A férfinak most látnia kell, hogy hazudik.
De nem látta. Katarina olyan fény látott felcsillanni a szemében, ami az ellenkezőjéről tanuskodott. Hallotta, amit hallani szeretett volna. És elhitte! Mert el akarta hinni.
Istenem, milyen egyszerű! Mint ellopni egy kisgyerek cukorkáját.
Nem! Ez nem kisgyerek. Ez egy gyilkos.
Katarina, az ördögbe is, tovább!
Öklével az asztalra csapott, mintha félreértette volna a férfi hallgatását.
– Hagyjuk a fenébe! – szólt ingerülten. Fölpattant és újra az ablakhoz lépett. – Hagyjuk a fenébe! Majd Kleinhammer felügyelőnek szólítalak.
A férfi elnevette magát.
– Talán mégsem, ha megkérhetlek...
– Mi a francot számít?!
– Katarina, igazad van. Megértem, hogy számodra ez nem lényegtelen. Ha valóban úgy gondolod, lemegyünk a pincébe és, talán kissé megkésve, bemutatkozom.
– Nem! – mondta a lány és kibámult az ablakon. – Szerinted ez hülyeség! Nincs szükségem erre a leereszkedő kedvességre. Nem akarom, hogy úgy kezelj, mint egy makacs gyereket, akit ki kell engesztelni!
A férfi fölállt és odalépett hozzá.
– Katarina... Megismétlem, amit mondtam: *Igazad van*. Gyere!
Szótlanul követte a falun át.
Katarina, te kígyó... Mint kisgyerektől a cukorkát.
Megpróbálta figyelni, hogy milyen számkombinációkat használ a különböző ajtóknál. De lehetetlen volt. A férfi ujjai villámgyorsan futottak a gombokon, közben pedig már egy új beszélgetésbe kezdett. Az érdekelte, hogy hogyan fogadta

Klaus a történetet. Katarina most sem hazudott. Amikor röviden leírta együttlétüket, nem leplezte odaadását sem az idős ember iránt. Az idős ember iránt, aki egy *új lehetőségről* kezdett képzelődni.
Már a hatalmas páncélajtó előtt álltak a pincében, amikor a férfi felé fordult.
– Én is kedvelem az öreget. Talán találkozhatnánk Zürichben, mindhárman. Talán minden képessége megvan ahhoz, hogy kaphasson egy *új lehetőséget*.
– Nem tudom – sóhajtott Katarina.
– Ki tudja? Csak azt mondom, hogy találkozhatnánk. Minden kötelezettség nélkül. Aztán ő is választhat. Mint ahogy neked is választanod kell.
A lány mereven elnézett mellette és nem válaszolt. A férfi ismét a páncélajtó felé fordult. Nemsokára áthaladtak Ali Baba barlangján és nekivágtak a hosszú, keskeny lépcsőnek, amely a laboratóriumhoz vezetett.
Katarina szinte révületben követte a férfit. Nemsokára célhoz ér. A tartályhoz és a testhez. A férfi egyetlen gyenge pontjához. Az egyetlen lehetőséghez, hogy tervét végrehajtsa.
De most mit tegyen? Hogyan csinálja? Sohasem jutott el gondolataiban ilyen messze. Tucatjával talált ki többé kevésbe agyafúrt cselszövéseket, hogy hogyan juthatna be a laboratóriumba. Teljesen feleslegesen.
Most itt volt. Üres kézzel és tehetetlenül.
A pillangó harmadik választása. Milyen patetikus. Milyen lehetetlen.
Beléptek a terembe. A férfi villanyt gyújtott, Katarina pedig lassan a tartályhoz ment. Kényszerítette magát, hogy a testre nézzen és alig karnyújtásnyi távolságra állt meg az üvegtől. Aztán mozdulatlanul, lélegzetvisszafojtva állt.
A test helyzete az előző alkalom óta megváltozott. A lány megértette, hogy a haj és a végtagok lassan ide-oda lebegnek a zöld folyadékban, olyan lassan, hogy szabad szemmel követhetetlen volt a mozgás. Az arcot most teljesen körbefonta a sötét hajtömeg. A balkar oldalt kitárva, a jobbkar pedig enyhén előrenyújtva. A soha nem látott körömfonatok mintha a lány felé nyúltak volna.
Szép volt. Egy egyedülálló tárgy, egy idegen világból. Sokáig nézte és megértette, hogy nem képes kárt tenni benne.
Egyszerűen nem képes. Ennyi az egész.
A csontfehér test a tartályban annyira hatalmas volt, annyira idegen és páratlan, hogy képtelen lenne időn és téren túli nyugalmát megzavarni.
Úgy tűnt, hogy útja végéhez ért és sírva fakadt.
Aztán egy kéz érintette a vállát. Villámgyorsan félrelépett és a férfi felé fordult.
– ki a nevemet!
– Kisasszony...
– Egy szót sNe nyúlj hozzám – mondta lassan. – Soha többé ne merj hozzám érni.
A férfi keze a levegőben állt.
– Katarina...
– Ne mondd e szólj!

A férfi leeresztette a karját.
– Akkor marad a jelbeszéd.
Katarina egy lépést tett felé, mintha meg akarná ütni, de az utolsó pillanatban meggondolta magát.

– Megint jól szórakozol?
– Nem... Nem értem, hogy mi zaklatott föl ennyire.
– Nem is várom el, hogy megértsd.
– Magyarázd el.
Katarina a fejét rázta.
– Nincs értelme!
– Miért nincs?
– Úgysem értenéd!
A férfi csodálkozó mosollyal nézte.
– Kedvesem, én abban a téveszmében élek, hogy mindent megértek, amit valaha valaki megértett.
– Jól van. Csak így tovább! – mordult fel a lány.
A férfi elnevette magát.
– Nincs is más választásom. Hacsak nem győzöl meg az ellenkezőjéről.
A lány hevesen elfordult tőle.
– Nem akarlak meggyőzni semmiről.
– Ilyen reménytelen eset lennék?
– Nem! Csak másféle eset vagy. Olyan, amilyennek nem lenne szabad léteznie!
– Miért nem? – kérdezte élesen a férfi. – Ki az, aki ilyen határokat szabhat?
Katarina szótlanul nézte.
– Nos? – folytatta a férfi. – Ki szabja meg ezeket a határokat? Talán a Jóisten? Egy régi barátom úgy gondolta. Volt legalább valami logika a rögeszméjében. De te miről beszélsz? Hiszen nem hiszel istenben! Hogyan merészeled azt állítani, hogy nekem nem lenne szabad léteznem?
A lány félrenézett.
– Nem fogok filozofálni veled. Megölted a barátaimat. Azért jöttem ide, hogy megöljelek. Nem tudom megtenni. Most el akarok menni innen. Ennyi az egész.
– Katarina, nem öltem meg a barátaidat. Itt vannak. És itt maradnak velünk.
– Valóban elhiszed ezt az ostobaságot?
– Így van.
A lány hevesen megrázta a fejét.
– Nem! Bütyök nincs itt! Bengt nincs itt! Számomra ők nem láthatatlan lelkek voltak! Volt szemük és hajuk és hangjuk és mozdulataik és testük és én szerettem őket! Szerettem őket és már nincsenek!
A férfi halkan válaszolt.
– Értsd meg, Katarina. Mindaz, ami nincs itt, olyan, ami előbb-utóbb úgyis eltűnt volna. És mindaz, ami lényeges, itt van.
– Ami lényeges!? – kiáltotta a lány. – Szóval te döntöd el, hogy mi az, ami lényeges és mi az, ami nem lényeges?! Mit tudsz te arról, hogy mi az, ami lényeges?! Semmit!
– Azért ne essünk túlzásokba – mondta fáradt mosollyal a férfi. – Néhány dolgot azért tudok.
– Persze! Két lábon járó lexikon vagy! Egy eleven szótár! Egy számítógép! Amit csak akarsz! De mi az, ami lényeges?! Mondd el nekem, hogy mi az, ami lényeges!

– Nem szegezhetsz egy ilyen kérdést egy lexikonnak – mondta halkan a férfi.
Ismét úgy látszott, hogy Katarina legszívesebben megütné.
– Ne okoskodj itt nekem!
A férfi sóhajtott.
– Csak arra akartam rámutatni, hogy te sem gondolod, hogy egy lexikon vagyok. Különben nem tennél föl egy ilyen kérdést.
– Hű, de ravasz! Hű, de jól *rámutattál*! De nekem itt ne mutogassál, ha beszélni akarok veled! Válaszolj a kérdésemre!
– Nem tudok válaszolni a kérdésedre. Nem tudom megmondani, hogy mi az, ami lényeges. Annyit mondhatok, hogy azok a mulandó dolgok, amelyekre oly nagy súlyt fektetsz, számomra kevésbé lényegesek, mint a nem mulandó dolgok. Vagy, hogy óvatosabban fejezzem ki a dolgot, mint azok az erők, amelyek kevésbé mulandónak tünnek. Engem azok az erők érdekelnek. És téged is érdekelnének, ha hátat mernél fordítani a mulandó dolgoknak.
– Igen – mondta fojtott hangon a lány. – Igazad van. Nagy súlyt fektetek a mulandó dolgokra. Például a barátaimra. Valóban mulandó dolgok voltak. Bebizonyítottad! És ez a sok hülyeség, amit itt összebeszélsz, nem érdekel! Nem akarok *hátat fordítani a mulandó dolgoknak*! Nem azért, mert nem merek. Hanem nem akarok! Elég rád néznem és tudom, hogy nem akarok!
A férfi egy ideig csendben állt.
– Másmilyen vagyok – mondta végül. – Egyedül vagyok és másmilyen vagyok. Következésképp megértem, hogy szörnyeteg vagyok, és másnak nem lehet tekinteni. De kizárólag azért, mert egyedül vagyok. Ha többen lennénk, már nem szörnyetegek lennénk. Hanem egy új, magasabb rendű életforma előfutárai.
Katarina megvetően felszisszent.
– Egy *magasabbrendű életforma*? Nem! Ez nem egy életforma! Ha ötmillió lenne a fajtádból, az is csak ötmillió szörnyeteg lenne! Ötmillió átkozott szörnyeteg, amelynek nem lenne szabad léteznie!
A férfi elmosolyodott.
– Akkor mégegyszer megkérdezem: Kinek van joga megszabni a határokat? Miért nem lenne szabad léteznem?
A lány egy ideig szúrós pillantással nézte. Aztán hirtelen kifakadt:
– Mit vigyorogsz!? Mindenen csak vigyorogsz! És egy rohadt nagy érdemnek tekinted, hogy mindenen vigyorogsz, amit mulandónak találsz! Ezért nem lenne szabad létezned! Egy kutyát sem bíznék rád!
A férfi most halálosan komoly arcot vágott.
– Örülök, hogy megúszom a kutyát.
– Nagyon vicces! Engem is megúszol! Csak nem képzelted, hogy hajlandó lennék társulni valakivel, aki...
Hirtelen elhallgatott, mint akinek váratlan ötlete támadt. Sarkon fordult és erélyes léptekkel elrobogott a kijárat felé. A férfi utána kiáltott, a lány pedig visszaszólt:

– Fogd be a szád! Mindjárt jövök!
A raktárszerű előtérben megragadott egy nehéz kerti ásót, amelyre már érkezésükkor felfigyelt. Visszatért a terembe, a férfi elé állt és a szerszámot két kézzel a feje fölé emelte, mintha ütni készülne.

– Nocsak – mondta nyugodtan a férfi. – Az én régi, jó ásóm...
– A te régi, jó ásód, igen! És egy gyilkos fegyver, ha az embernek olyan kedve támad! De te ezen is csak vigyorogsz!
– Vigyorgok, hiszen nem támadt olyan kedved. Nem igazán. Csak mutatni akarsz valamit. Úgyhogy várakozásteljesen vigyorgok.
– Kedvem ugyan támadt, de minek!? – sziszegte a lány. – Hiszen még agyoncsapni sem lehet téged! Csak nem képzeled, hogy társulnék valakivel, akit még agyoncsapni sem lehet?!
– Szóval a kellemes együttlétnek az az előfeltétele, hogy agyon tudjuk csapni egymást?
– Ennyire hülye azért nem vagy! Pontosan érted, hogy mit mondok! Akkor is, ha nem értesz semmit! Fogalmad sincs, hogy mit jelent *egy* életet élni. Egyetlenegy életet, amelyik végetér. Hogy mit jelentenek a barátok! A többi ember. Mit jelent az összes ostoba mulandó dolog, amit szeretek! Szeretni és agyonütni egymást! Fogalmad sincs! Számodra mindez nevetséges. Inkább meghalok, mint hogy egy olyan vigyorgó, agyalágyult alakká változzak, mint te!
A férfi odahúzott egy széket és szótlanul leült.
– Vagy úgy?! – folytatta a lány. – Nem kegyeskedsz velem szóba állni? Megvárod, amíg megnyugszom, amíg belátom, hogy milyen gyerekesen viselkedem? Hát persze! Van időd! A barátaimnak is van már ideje! Úgy látom, ők sem hamarkodják el a dolgot. Gondolom, ezért nem vág Bütyök hozzám semmit és ezért nem kérlel Bengt, hogy nyugodjak meg! Hova siessenek? Jó dolguk lehet ott, az örökkévalóságban! Tudják, hogy előbb-utóbb magamtól is megnyugszom. Néhány évtized és magamtól is megnyugszom! Úgyhogy minek sietessenek? Miért törődjenek a dologgal? Nem számít! Semmi sem számít! Együnk inkább egy jó kis ebédet! Vagy szórakozzunk el egy kicsit ezekkel a magukba feledkezett, csörtető idiótákkal! Hogy is hívják őket? Hát persze! *Emberek*! Mókás kis bábfigurák és jól el lehet játszadozni velük!
Szünetet tartott, hogy kifújja magát és, talán, hogy időt adjon a férfinak, hogy közbeszóljon. Az szótlanul nézett rá.
– Na jó! – kiáltotta Katarina. – Akkor játsszunk valami mást! Mit szólnál ahhoz, ha széttörném ezt a szép, antik fürdőkádat? – Egy lépést tett a tartály felé és, pillantását továbbra is a férfira szegezve, megemelte az ásót. – Akkor is csak vigyorognál?
A férfi csendesen így szólt:
– Csak kicsorbítanád az ásót.
– Nagyon jó! Legalább kénytelen leszel egy új ásót szerezni!
Egy ütést mért a tartályra. Erőtlen ütés volt, az ásó lapja megcsúszott a vastag üvegen és a lány egyensúlyát vesztve néhány suta lépést tett. Káromkodott egyet és az ásót újra megemelve harcias vicsorral a tartály felé fordult, mintha az rátámadt volna. Ismét ütött. Ezúttal teljes erőből az üveglap közepére. Az ásó erősen visszacsapódott és Katarina, kizárólag azzal törődvén, hogy ne ejtse el a szerszámot, a földre esett.
A férfi fölállt.
– Katarina! Hagyd abba!

A lány már talpon is volt és az ásóval a feje fölött a férfi felé fordult.
– Vagy úgy? – lihegett. – Mégis nyugtalankodsz egy kicsit? Mégis félted ezt az ócska ásót?!
A férfi megrántotta a vállát és leült.
– Ahogy akarod. Folytasd, ha örömöd telik benne.
– Ha örömöm telik benne? – vicsorgott a lány. – Persze, hogy örömöm telik benne!
Ismét lecsapott a tartályra. Majd egyre vadabbul tovább ütött és közben azt kiáltozta, hogy milyen nagy öröme telik ebben. Soha nem lelt nagyobb örömöt semmiben.
A férfi mozdulatlanul ült és kifejezéstelen arccal figyelte. De elfehéredett ujjhegyei, amint a szék karfáját markolta, arról tanúskodtak, hogy nem volt olyan nyugodt, mint amilyennek látszani próbált. Egy alkalommal kissé megemelkedett, mintha felállni készülne. De nem fejezte be a mozdulatot.
Aztán megtörtént az, amit lehetetlennek tartott.
Először a hang. Mintha megpendítettek volna egy vékony húrt egy elektromos gitáron. A legnagyobb hangerővel. Visszhang nélkül. Rövid, fülsiketítő csattanás.
Katarina megtorpant és a tartályra meredt.
Talán kezdettől fogva volt valami egyenetlenség az üvegben. Vagy az évszázadok során létrejött benne egy feszültség. Mert az, amit most megpillantottak, egy hosszú, függőleges repedés volt a tartály oldalán. A padlótól egészen az üveglap felső pereméig futott.
Egy pillanatig teljes csendben nézték. Aztán a repedés mentén felbukkantak az első világoszöld cseppek és vékony ereket képezve a padló felé indultak.
Először a lány mozdult. Artikulátlan kiáltással, amelybe rémület és diadal vegyült, újabb ütésre lendítette az ásót. Szeme sarkából látta, hogy a férfi felugrik és előreveti magát. Ösztönszerűen megváltoztatta a ütés irányát.
Normális körülmények között nem lett volna semmi esélye, hogy egy ilyen nehézkes tárggyal eltalálja a férfit. Vagy egyáltalán, bármilyen tárggyal. De ebben a pillanatban a férfit csak az érdekelte, hogy Katarinát megfékezze és megvédje a tartályt. Kleinhammer felügyelő teste mellékes volt. Ha bárki más lett volna a támadó, a férfi talán azt a megoldást választja – mint már oly sokszor az évszázadok során – hogy egy villámgyors fogással kiiktatja a saját testét és ellenfele testébe lép. Védekezésre nem volt felkészülve. Az ütés váratlanul jött és ugrás közben érte. Az ásó lapja a felügyelő fültövébe fúródott és tovább zuhanva mélyen feltépte a torkát. Rögtön tudta, hogy a sérülés halálos. A következő pillanatban már nem állt ellenőrzése alatt a test. Katarinának ütközött és mindketten a földre zuhantak. Még látta, hogy a lány a padlón fekve megpördül, felé fordul és száját – alighanem – egy kiáltásra nyitja. De a kiáltást már nem hallotta. Katarina képét elnyelte egy vakítóan fehér villám. Kleinhammer felügyelő érzékszervei megszűntek működni.
Átkozottul értelmetlen dolog! volt az utolsó gondolat, amely a felügyelő agyában megfogalmazódott, mielőtt az erő, amely mindeddig irányította, véglegesen elhagyta.
Katarina valóban felkiáltott. Egy rövid, kétségbeesett *nem*-et kiáltott. Majd min-

den erejét egy másik irányba fordította és felvette a harcot egy betolakodóval, amelyet lehetetlen volt legyőzni.

7. Katarina

Katarina teste élettelenül feküdt a kőpadlón. Sértetlen volt, de teljesen kimerült. Nehéz *ugrás* volt. Az összes eddigi közül a legnehezebb. Nemcsak mert Katarina erős volt. Mások is voltak ugyanolyan erősek. De a lány fel volt készülve. Tudta, hogy mi fog történni. És védekezni próbált.
Nem volt nagyobb esélye, mint egy vak harcosnak, aki puszta kézzel fordul szembe egy jól felfegyverzett és fegyelmezett hadsereggel. De azért szembefordult. A férfi élete során először ütközött meg valakivel, aki tudta, hogy mi ellen harcol. És jól harcolt. Csendesen és konokul, félelem nélkül. Érezte a lány gyűlöletét, dühét és megvetését. Jéghideg, könyörtelen megvetést. A magányos harcos megvetését a támadó hadsereggel szemben.
A férfi legszívesebben visszafordult volna. De nem volt rá módja. Más út nem létezett. A *lélek* zuhant az egyetlen elérhető test felé és az *ugrás* megállíthatatlan volt.
Hogyan hagyhatta, hogy ez megtörténjen? Hogyan lehetett ennyire meggondolatlan?
De most nem volt idő keseregni. Föl kell tápászkodni. Aktiválni a testet. Szemügyre venni a tartályt. Rendbe hozni. Ha még nem késő.
Nem, még nem lehet késő. Hiszen akkor nem is lenne itt. Az új testben. Katarina testében. Amelyet most lassan ellenőrizni kezdett.
Fölfogta, hogy karjait kitárva, hason fekszik. Arcának bal fele a kőpadlón nyugodott. Valami langyos folyadékban. Nem a tartály vizében. Az nem lett volna vérszagú.
Fölült és csak azután nyitotta ki a szemét. De akkor sem nézett a padló, vagy a felügyelő halott teste felé.
A folyadék szintje a tartályban láthatóan csökkent. Talán két-három centiméterrel. De messze volt ez még a tűrési határtól. Akár fél méterrel is ereszkedhet a folyadékszint, mielőtt kritikussá válna a helyzet. Bőven volt ideje, hogy eltömítse a szivárgást és előkészítse a test átköltöztetését a másik tartályba.
Másrészt viszont bármikor jöhet egy *utórezgés*. Hatalmas volt a folyadék nyomása a tartályban és a repedés kitágulhat. Akár újabb repedések támadhatnak. Lehetséges, hogy pillanatnyilag csakis az a három vaspánt tartja egyben a tartályt, amelyek elkészítését egykoron teljesen felesleges óvintézkedésnek tekintett.
Szóval egyáltalán nincs ideje. Pontosabban, semmi ideje nincs, amivel *számolhat*. Gyorsan neki kell állni a munkának és bízni abban, hogy idejében elkészül, mielőtt a tartály állapota tovább romlana.
Katarina, bolond lány! Miért hagytam, hogy ezt tedd velem?
A legközelebbi falhoz kúszott, széles, sötétvörös csíkot húzva maga után a felügyelő testét körülvevő vértócsából. Hátat a száraz, hűvös falnak vetette és ülve maradt.
Nincs vesztegetni való idő.

A tartályból csordogáló vékony zöld erecskék helyenként elérték a hatalmas vértócsa szélét és érdekes alakzatokat és színeket képezve vegyültek az alvadásnak indult vérrel. Egy ideig figyelte, hogy hogyan változnak az ábrák. Aztán már csak a zöld folyadék mozgott. A vér felső szintje megmerevedett.
Nincs vesztegetni való idő.
Idelent megvan minden szükséges felszerelés a munkához. Egyébként sem szükséges eltömíteni a repedést. Egyszerűen le fogja engedni a régi, kis tartályt a test köré, és ilyen módon, a tartályon belül, elkülöníteni a testet. Pofonegyszerű az egész. Öt perc alatt megvan.
És ezzel véget ért a közvetlen veszély. A kis tartály elegendő folyadékot tartalmaz ahhoz, hogy akár három hónapig is tárolhatja ott a testet. Időközben pedig nyugodtan előkészítheti a másik tartályt. Tökéletesítheti. Elláthatja dupla falakkal. Valamiféle védőhártyát húzhat rá.
Vagy akár építhet egy teljesen új tartályt.
De most ide kell hoznia a kis tartályt. Nincs vesztegetni való idő. Minden másodperc drága. Minden másodperc az utolsó lehet.
Mi történne tulajdonképpen, ha test a tartályban magához térne a *révület* állapotából? Természetesen kénytelen lenne visszatérni belé. Véget érne a nyolcszáz éves kimenő. Egy utolsó *ugrás*.
There is no place like home...
És azután?
A patkányok egyértelműen megmutatták, hogy akkor mi történik. Valamint a nyulak és az egerek. És a kutyák. A kutyák voltak a legjobbak. De egyikük sem élte túl az *ugrást*, vissza, a régi testbe. A révületből visszatért testek perceken belül meghaltak. Minél hosszabb révület, annál gyorsabb halál. Egyikük sem tudott új életet kezdeni a tartályon kívül.
Így állt a dolog az egerekkel... Az ember azért mégiscsak másmilyen!
Persze, hogy másmilyen. Kicsit törékenyebb.
Nem túl ragyogó kilátások...
Katarina, buta leányzó. Ugye mondtam, hogy nem vagyok halhatatlan?
Nincs vesztegetni való idő. Az elektromos daruval ide kell hozni a kis tartályt. Leereszteni a folyadékba és elkülöníteni a testet. Semmi az egész. Öt perc alatt megvan. Vagy talán, hét perc alatt. Aztán föl lehet menni a házba, lemosni a testről – Katarina testéről – a ráalvadt idegen vért és ágyba bújni. Aludni egy kicsit. Egy-két napot.
Fölnevetett.
Ki hitte volna, hogy ennyi idő után ismét felhasználásra kerül a kis tartály? Még szerencse, hogy megtartotta.

Az is átkozottul szerencsés volt, hogy pont most történt ez a dolog, amikor épp itt volt. Mert bármikor bekövetkezhetett volna egy ilyen repedés. Az üveg mégiscsak hibás volt. Ha nem lett volna hibás, Katarina ítéletnapig kocogtathatta volna az ásóval. Nagy szerencse, hogy most történt a dolog!
Katarina, egy olyan tartályt építünk, amilyen nem volt még, amióta világ a világ! Mióta ül itt a földön?... A folyadék szintje a tartályban újabb centiméterekkel süllyedt.

Milyen gyorsan megy! Néhány zöldes színű erecske a lába felé kanyargott. Katarina lába felé.
Kitágult a repedés? Történt egy utórezgés, anélkül hogy észrevette volna?
Most látszott az arca. A hajfonatok fölemelkedtek a víz felszínére és ott hínárként szétterültek.
Ez nem jó. Túl magas fokú az érintkezés a külső levegővel.
De az arca békés volt, mint mindig. Nyolcszáz éve ugyanolyan békés.
Semmilyen zavaró gondolat. Semmi.
Teljesen öntudatlan. Nem tudja, hogy egyre közelebb nyomul az ellenséges elem. Lassan és kérlelhetetlenül. Zsugorodik az anyaméh. De a külső falak még mindig biztonságos távolságra vannak.
Talán még egy félóra. Ha nem jön egy utórezgés.
Úgyhogy nincs vesztegetni való idő.
Katarina, átkozott leány! Idehozzam a kis tartályt? Hát persze. Egyszerű az egész. Öt perc. Vagy hét. Aztán bevetjük magunkat egy jó forró fürdőkádba. Utána pedig az ágyba. Én és a tested.
Hülye pap, vén cimbora, mit szólsz ehhez? Vársz rám valahol? Továbbra is vársz rám valahol, átkozott besserwisser?
Hát várj csak! Várhatsz még néhányezer évig!
Mindjárt idehozom a kis tartályt!
Mindjárt.
Egy lassan csörgedező zöld erecske a lábához ért. Nehézkesen megkerülte Katarina piros-fehér tornacipőjét, majd egy pillanatra megállt, mintha megpihenne és új erőt gyűjtene, aztán tovább kúszott.
És ekkor, végre, jött az utórezgés, éles csattanással.
Mint újabb hang a láthatatlan elektromos gitáron. Egy valamivel alacsonyabb hang. Egy kétvonalas *a*. Azaz, inkább egy kétvonalas *a* és egy kétvonalas *b* közötti hang. Kicsit közelebb a kétvonalas *a*-hoz.
Nem volt jól behangolva ez a gitár.
A kis zöld patak, amelyik az imént olyan nehézkesen kerülte meg a cipőjét és cammogott tovább a padlón nyugvó keze felé, most vadul nekiiramodott. Gyorsan körbenyaldosta az ujjait és gőgösen tovább futott a fal felé.
Hahó! Hova ez a nagy sietség?
A tartályra emelte a pillantását. A repedés valószínűleg olyannyira kitágult, amennyire a vaspántok ezt megengedték. A gyors kis patakok az üveg külső lapján széles folyammá egyesültek a tartály alsó pereménél. A folyadék egyre jobban elnyelte a padlót és körbefogta a felügyelő testét.
Most már szabad szemmel is követhető volt, hogy a folyadék szintje csökken.
Mennyi ideje van még? Két perc? Három? Csak egy?
Katarina, kedvesem, elégedett vagy?
Az vagy, ugye?
A fal felé fordult.
Mennyi minden történt vele. Mennyi mindent tudott.
Semmit sem tudott.
Arról a kérdésről, ami most hátra volt, semmit sem tudott.

Félig hangosan így szólt:
– Remélem igazad van, öreg cimbora. Remélem, hogy az átkozott istened elnéző lesz velem.
Aztán jött a szokásos szédülés és a vakítóan fehér villámcsapás, amely mindent magával söpört. Úgy érezte, mintha testét fölrántanák a földről és a levegőbe repítenék. De tudta, hogy ez nem így van. A test meg sem mozdult.

8. Az utolsó

Miközben a zürichi telefonösszeköttetésre várt, beszédbe elegyedett az öregasszonyokkal signora Lerici dohánykereskedésében. Lelkesen beavatták a nap nagy eseményébe: a Cambelotti-fiú és Rinuccini-lány közti eljegyzés felbontásába. Megtudta, hogy a szülők már mindent előkészítettek és izgatottan várták a nagy napot. A Cambelotti-fiú pedig még izgatottabban várta. Mire fogja magát ez a Rinuccini-lány és néhány nappal a menyegző előtt megmakacsolja magát!
Különböző vélemények voltak a történtekről. Az egyik öregasszony határozottan állította, hogy mindez a televízió hibája. Ez a sok *briganti* és *banditi*, akik hízlalják a feneküket Rómában és idesugározzák a televíziójukat, hogy bogarakat ültessenek a fiatal lányok fejébe. A legtöbben helyeslően bólogattak. Az egyik asszony ellenben arra az álláspontra helyezkedett, hogy a lány jól tette, amit tett. A Cambelotti-fiú ugyanis egy mihaszna szájtáti volt.
Megkérdezték, hogy signorina Toivonen vajon milyen véleménnyel van a dologról. Hiszen zsenge kora ellenére már megfordult itt-ott a világban és látott egyet s mást. Nem mintha egy pillanatra is azt képzelnék, hogy máshol a világban másmilyenek lennének a dolgok. Egy mihaszna szájtáti az mihaszna szájtáti, akár olasz, akár svéd.
Katarina, arra való hivatkozással, hogy nem ismeri az érintetteket, nem akart véleményt nyilvánítani. *Dehogynem ismeri!* rikkantotta az egyik öregasszony és a lány karját megragadva kirobogott vele a térre. Hiszen Cambelottiék amott laknak, a kávéházzal szemben! A Luigi-fiút signorina Toivonen már biztosan sokszor látta! Csinos legény, csak kicsit soványka. Túl sokat billiárdozik esténként.
Katarina bólintott. Ismerte Luigit.
Mihaszna szájtáti volt.
Visszatértek a boltba és a vita folytatódott.
Amikor végre megszólalt a telefon, signora Lerici magához rántotta a kagylót és izgatottan hallózni kezdett. Aztán lelkesen intett Katarinának. Bejött a zürichi vonal.
– Egy kis gavallér, he? – ujjongott az egyik asszonyság.
Katarina mosolyogva megcsóválta a fejét és átvette a kagylót. A helyiségre ájtatos csönd ereszkedett és minden szempár felé irányult. A lány kis híján elnevette magát és hálás volt, hogy angolul bonyolíthatja le a beszélgetést. Vagy beszéljen talán németül? Ha egyáltalán eléri Klaust.
Rég fel kellett volna már hívnia. Valószínűleg nagyon nyugtalan volt miatta az öreg. De Katarinának szüksége volt erre az időre. Szüksége volt arra, hogy helyre-

rázza magát. És ehhez jobb helyet nem is találhatott volna, mint ezt a kis falut. Itt bérelte ki Bütyök azt a tanyát, ahol a nyarat töltötték volna. És Katarina megérkezése egy júniusi este nagy felfordulást okozott és sok kérdést felvetett.
Nem. Signore Pergola nem jön. Senki más nem jön.
De igen. Mégis kibérli a házat. Egész nyárra. Talán még tovább.
Igen. Egyedül fog ott lakni.
Igen, valóban. Valóban nagy kár, hogy signore Pergola nem tud jönni. Valóban nagy csibész a kölyök. Valóban úgy pörög a nyelve, mint a rokka.
De máshova utazott.
Nem. Katarina nem olasz. Svéd. Ez olyan furcsa lenne? Talán tényleg az.
Hogy miképp tanult meg ilyen jól olaszul? Hát signore Pergolától, ugyebár.
A Katarina jelenléte fölötti általános csodálkozás hamarosan elmúlt. És a kávéházi események, néhány nappal a megérkezése után, szétfoszlatták az utolsó aggályokat is arra nézve, hogy helyénvaló dolog-e ha egy fiatal lány egyedül lakik egy magányos házban a falu szélén. Néhány kötekedő kedvű, tagbaszakadt teherautósofőr beszállásolta magát a kávéházba és elkövette azt a hibát, hogy megzavarta Katarina játékát a billiárdasztalnál. Mivel a szép szóra nem hallgattak, a lány saját kezűleg penderítette ki őket a helyiségből. A rövid és teljesen egyoldalú kézitusa tartalmazott olyan mozzanatokat, amelyeket a jelen lévők aligha hitték volna, hogy valaha is láthatnak máshol, mint a moziban. Az a tény, hogy signorina Toivonen a billiárdjátékban is verhetetlen volt, ezek után már magától értetődő volt a kávéház törzsközönsége számára. Azon kívül szívesen töltötte idejét úgy hosszadalmas teológiai vitákba bocsátkozva a falu papjával, mint nagyobb horderejű kérdéseket hánytorgatva az öregasszonyokkal, signora Lerici dohánykereskedésében.
Olyannyira másmilyen volt és olyannyira jelen lévő, hogy hamarosan senki sem kezelte már *idegennek*, vagy *turistának*. Olyan tolerancia, tisztelet és szeretet kezdte övezni, amely, kedvező időkben, a falu bolondjának, sámánoknak és őrülteknek járt ki. Katarina egy személyben volt valamennyi.
Az öregasszonyok érdeklődése tehát érthető volt signorina Toivonen első telefonbeszélgetése iránt.
Aztán Klaus a vonalba lépett.
– Katarina, drága gyermekem, mi van veled, hol vagy?!
Elmondta, hogy hol van. Münkel úr megkérdezte, hogy mi a csudát művel ott és a lány elnevette magát. Semmit sem művel. Legjobb úton van, hogy a falu godmother-jévé váljon.
– De Katarina... Mi történt? Az a cédula... Valóban megpróbáltad...
Elhallgatott.
– Megpróbáltam – mondta a lány. – Aztán mégsem én tettem meg. De megtörtént.
A tűz kialudt.
– De hogyan... kicsoda...
– Ő maga. Így választott. Az élet vizébe fojtotta magát.
– Te jóisten! Egy szót sem értek! De veled minden rendben van?
– Most már igen. De nem sokon múlott. Ügyetlen pillangó voltam. Rögtön belepottyantam a tűzbe.

– *Belepottyantál a tűzbe*?
Katarina felnevetett.
– Olyan virágnyelven beszélünk, mint két öreg kém! Igen. A tűzbe pottyantam. Aztán a tűz magamra hagyott. Úgyhogy már nem vagyok pillangó. Inkább Főnix madár vagyok és újjáéledtem a hamvaimból.
– De kicsoda... Úgy értem, kicsoda...
Most sem fejezte be a kérdést, mintha félt volna kimondani.
– *Én én vagyok* – mondta Katarina. – *De mindenki más is vagyok, aki ő valaha volt*... Valamint egy s más, ami sohasem volt. Például eltöltöttem néhány napot a zürichi rendőrségen, mert azzal vádoltak, hogy orosz kém vagyok. De mivel jobban ismertem az anyagukat, mint ők maguk, sikerült meggyőznöm őket, hogy nem vagyok az. Vagy legalábbis, hogy sohasem tudnák bebizonyítani, hogy az vagyok. Úgyhogy elengedtek. Habár egy bizonyos vizsgálóbíró úgy csikorgatta a fogait, hogy beleremegtek a falak. Biztos volt benne, hogy az évszázad legveszedelmesebb Mata Harija csúszott ki a karmai közül...
– Katarina... egy szót sem értek.
– Hát persze, hogy nem, kedves Klaus. Kissé elragadtatom magam. Annyi mesélnivalóm van! Látogass meg! Vagy költözz ide! Az én falum a te falud. Jössz?
– Persze, hogy jövök. Nyugdíjba mentem. Mesélhetsz, amennyit csak akarsz. Határtalanul sok időm van! – Majd egy rövid hallgatás után hozzátette: – Azaz hogy... van néhány évem.
– Igen – mondta a lány. – Néhány év. Sajnálom.
– Én viszont nem sajnálok semmit, kedves Katarina. Csak örülök, hogy előkerültél és újra láthatlak.
A lány bediktálta a címét és visszaadta a telefont signora Lericinek.
Klaus, öreg róka! Mikor fogsz rájönni? Valószínűleg nagyon hamar. Valószínűleg jóval azelőtt, hogy megérkeznél ide a faluba, meg fogod érteni, hogy amennyiben valóban mindent tudok, amit ő valaha tudott, akkor a *receptet* is ismerem. Az élet vizének a titkát. Úgyhogy alighanem visszatérünk még a kérdéshez, hogy hány évünk van hátra.
– Fess legény lehet, bizony mondom! – lelkendezett az egyik öregasszony. – Különben mire véljem ezt a titokzatos mosolyt signorina Toivonen arcán?
A lány elnevette magát.
– A kisöcsémmel beszéltem.
Elhagyta a dohánykereskedést és átvágott a téren, a kávéház felé. Talán billiárdozik egy kicsit. És mond talán néhány vigasztaló szót Luiginak. Annak a mihasznának.

Epilógus

– No, vén cimbora! Mit szólsz? Egyikünknek sem volt igaza!
– Badarság! Csak neked nem volt igazad. Én erről soha, semmit nem mondtam. Nyolcszáz év alatt egy szót sem!
– Na jó. De mit szólsz? Hát nem gyönyörű ez a hely?
– Ehüm. Egész szép.

– És mondd csak! Tényleg nyolcszáz évig éltél?
– Körülbelül.
– Különös. Ez azt jelenti, hogy én is már nyolcszáz éve itt vagyok. De nem úgy tűnik. Úgy tűnik mintha... hm... egy hónapja jöttem volna. Vagy talán... két napja. Nem tudom. Sehogy sem tűnik. Az ember itt nem gondol az időre!
– Mondd csak...
– És mit csináltál odalent nyolcszáz évig?
– Semmi különöset. De mondd csak...
– Semmi különöset?
– Nem. De mondd csak... Hova vezet az a kapu? Mi van mögötte?
– Milyen kapu?
– Hát ott az a kapu! A nagy lakattal. Amit az a... lény őriz. Mi az egyáltalán? Egy háromfejű szfinx?
– Melyik?
– Hát az ott!
– Ja, az! Nem tudom, mi az. Az őrzi kaput.
– Akkor nevezzük triszfinxnek. De mi van a kapu mögött, amit a triszfinx őriz?
– Nem tudom. Nem szabad odamenni.
– Azt meg ki mondta?
– Ez így van.
– Mi az, hogy így van?
– Hát így van. Az a kapu csak az Örökkévalóság Legeslegvégén fog kinyílni.
– Na ne izélj! Tudod mit? Buta képe van ennek a triszfinxnek! Csapj egy kis lármát és vond magadra a figyelmét. Én közben szemügyre veszem a zárat.

Vége

ÁGHEGY

skandináviai magyar irodalmi és művészeti lapfolyam

Főlap Szerkesztőség Előzetes Legújabb szám Előző szám Archívum Adattár Ághegy Könyvek

Baráti Társaság Rólunk Otlettár Képtár Hangtár

Főlap
Szerkesztőség
Előzetes
Legújabb szám
Előző szám
Archívum
Adattár
Ághegy Könyvek
Baráti Társaság
Rólunk
Otlettár
Képtár
Hangtár

"... és rügy fakad a tarlott ághegyen"

(Bözödi György)

Elérhetőségünk:

Tar Károly Ághegy-Liget szerkesztősége 22240 Lund, Landsdomarev. 1, Svédország Vallalati otthon

Megjelent az Ághegy VI. kötete 26-30. szám, 3043-4168 oldal, 2009-2010

A nyomtatás ára, eltérően az előbbi V. kötettől nem 113, hanem sajnos: 157 korona. Kérjük, hogy előfizetőink és támogatóink vegyék ezt figyelembe, amikor példányukat vagy példányaikat a lundi szerkesztőségben, vagy Balogh Ilona begin_of_the_skype_highlighting end_of_the_skype_highlighting, illetőleg Moritz László stockholmi címén átveszik.

Elkészült a pályázatunkra érkezett írásokból összeállított kötetetünk

Skandináviai helyőrség

(letölthető, olvasható, pdf)

MAGYAR **Liget**

Alapította 1999-ben Tar Károly

a skandináviai magyarok családi lapja

Főlap Magunkról Legújabb szám Archívum mégmégmégmég Érdeklődök Lundi séta HÍREK

Főlap
Magunkról
Legújabb szám
Jelenidő
Nők napja
Március idusa
Széchenyi emlékezete
Könyvtár Göteborgban
Legendák és golf
A sköt tánc
Aggódás a klimáért
Norvég vadon
A vakmerő svéd
Nyári történetek
Pályázat
Oslói hírek
Malmöi beszélgetés
„Az iskolák fölöttébb s
Nyelvünk
Lélekgondozó

Skandináviában rengeteg a liget (lund),

de Magyar Liget csak egy van!

Kedves támogatóink, barátaink!

Elkészült az Ághegy VI. kötete (színes mellékletekkel 740 oldal). Nyomtatásához számítunk anyagi segítségetekre. Kérjük, utaljatok Társaságunk bankszámlájára kötetenként 150 koronát. Amennyiben kevesebbe kerül a nyomtatás, a fennmaradó összeget tagsági díjatokba (80 korona évenként) betudjuk. Ezt a kötetünket is csak tagjainknak számíthatjuk önköltségi áron. Adományaitokat (pénzbelieket és különféle értékesíthető műtárgyakat is) szívesen elfogadunk, és a VI. kötet, valamint a pályázatra érkezett művek kötetben való megjelentetésére fordítjuk. Számlaszámunk:

PlusGirot 105 29 43-6 Ag.Borg

Kötet irányár: 150 korona. Tagsági díj: 80 korona

Mészáros Márta, az Ághegy-Liget Baráti Társaság elnöke
Lőrinczi Borg Ágnes ügyvezető és pénztáros
Fodorpataki Mária, titkár

Pályázatunkra érkezett írásokból kötetet ígértünk, ez most elkészült, címe:

Skandináviai helyőrség

(letölthető, olvasható, pdf)

Szerzők:

Baják Zsuzsanna, Békássy N. Albert, Bengtsson Benjámin, Borka László, Csanda Mária, Elekes Ferenc, Erdős Bartha István, F.Böszörményi Zoltán, Forsman Attila, Forsman Desirée, Gergely Edo, Gödri-Mártis Ilona, Havasi Krasznai Erzsébet, Hayborg Ottilia Piroska, Janáky Réka, Kiss Szinnyei Ildikó, Kovács Dea Judit, Kovács Imre, Kunszenti Kovács Dávid, Lázár Ervin, Járkáló, Lázár Rezi, Losoncz Ágnes, Lőrinczi Borg Ágnes, Molnár István

HÍREINK

Minden rólunk és ami körülöttünk történik

Sárgarózsa levelei Lundból

Olvasd a Svédország rovatban egy média-szakos fiatal lány lírai jegyzetsorozatát

AZ ÁGHEGY LAPFOLYAM KÖTETEI

Megjelent az
ÁGHEGY
KÖNYVEK
sorozatban

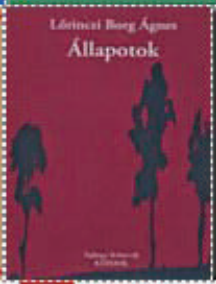

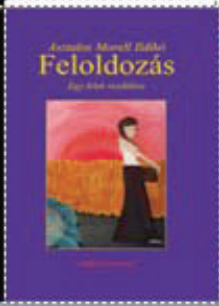

Skandináviában
rengeteg a liget
(lund),
de
Magyar Liget
csak egy van!

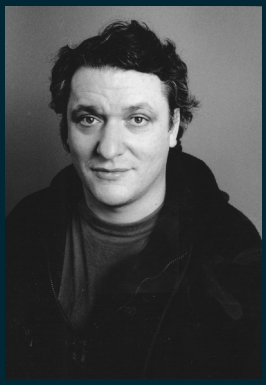

Molnár István

1950-ben született Budapesten. 1970-ben elhagyta Magyarországot. Egy évet Németországban töltött, majd Svédországba költözött. Stockholmban él. Egyetemi tanulmányokat folytatott, és a stockholmi egyetem színháztudományi tanszékén doktorált, disszertációjában az 1860-as évek színházkultúrájáról írt.
1996-ban jelent meg az Ordfront kiadó gondozásában a *Fjärilens tredje val* című regénye, amelynek magyar változata a *Mint a pillangó a tűzhöz*. Az utóbbi években leginkább verseket ír.

foto: Ulla Montan